

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Apophthegmata Laconica

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ἀρεῖ πάσης τέχνης ἐπιμελὲς οἰκοδομῶντος, Εὐθυμόν (ἔφη) με ποιῆς, ἔτι οἰκοδομῶν ὡς αἰδίου τῆς Ρώμης ἑσομένης.

A vsque ad summum tectum accuratè exedificante: Animum, inquit, exhilaras meum: ita ædificans, ac si Roma sit futura sempiterna.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Ἀποφθέγματα Λακωνικά.

ΓΑΣΙΚΛΗΣ ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, θαυμάζοντός ἑνος ὅτι φιλήσους ὦν οὐ παρέδεχεται φιλοφιλίῳ τὸν σοφιστὴν, ἔφη, Τούτων χεῖρ ζω μαθητῆς εἶναι εἰμι καὶ υἱός. Πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πῶς αἰ πῆς ἀδούρου φόρητος ὦν ὄρχην ἀσφαλῶς διώατο, Εἰ αὐ οὕτως (ἔφη) αὐτῷ ἀρχὴ ὡς πατέρες τῶν υἱῶν.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ. Ἀγσιλάος ὁ μέγας πρὸς τὸν ποτὲ λαχὼν συμποσίταρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῆς οἰνοχόου πόσον ἐκάτω παρέφέρει, Εἰ μὲν πολὺς οἶνος ἔστι παρεσκεύασμένος, ὅσον ἐκάστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, (Φησὶν) ἕξι σπου δίδου πᾶσι. Κακὸν ἔργον δὲ πῖνος ἐμμόνωνος ἑπομένῳ βασιλείῳ, ὡς σφόδρα πονηρὸς (εἶπεν) αἰθερῶς, εἰς μορθητὰ καὶ ἀγρὰ πρῶτα τῶν ἑπομένων καὶ καρτερίαν καὶ ἀπείθετον. Ἐπαμῶντος δὲ πῖνος ῥήτορα ἐπιδιδωατῶς αὐξίνει τὰ μικρὰ πρῶτα. Οὐδὲ σκυτοτόμοι (ἔφησεν) ἠγρομα σπουδαῖον, ὅς μικρῶ ποδὶ ἑποδήματα μεγάλα περιτίθει. Φαρμάκον δὲ πῖνος ποτε παρέσχε αὐτὸν, ὡς μολόγηκας· καὶ πολλάκις δὲ αὐτὸ λέγοντος, Ναὶ δή τα, εἰ δὲ εἶ δίκαιον (ἔφη) εἰ δὲ μὴ, ἔλεξα μὲν, ἐμολόγησα δὲ οὐ. ἐπιπόντος δὲ, Ἀλλὰ μὲν δεῖ τοὺς βασιλεῖς ἐπιτελεῖν ὅ, τι κεν κεφαλῇ καὶ ἄλλοι σωσιν, Οὐ μᾶλλον (ἔφη) ἢ τοὺς παροῦσιν τοὺς βασιλευσὶν αἰτεῖσθαι δεῖ τὰ δίκαια καὶ λέγειν, σοφιστοῖσι τε τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀνόητον τοῖς βασιλευσὶν. Ὅποτε δὲ ἑλερόντων ἢ ἐπαμῶντων ἠγρομα ἀγροῖ, οὐχ ἠπὸν ἄετο δειν καὶ ἀμυθάνειν τοὺς τῶν ἑλερόντων ἔργους ἢ πρὸς ἀνλήθειαν. Ἐπὶ δὲ πᾶσι αὐτὸν ὄντα, γυμνοπαίδας ἀγρομάτης, ὁ χροσπῆτος ἔφησεν εἰς ἀσπῆμον τόπον· ὁ δὲ ἐπέειπε, καὶ πρὸς ἡδὴ βασιλεῖς ὄπισθεν ἀγρομάτης, καὶ εἶπεν, Εὐγε· δεῖξω γὰρ ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἀνδρας ἐπίμοις, ἀλλ' οἱ ἀνδρες τοὺς τόποις ἐπιδιδύνουσι. Πρὸς τὸ πῖνον δὲ πῖνος αὐτῷ ἰατρὸς παρέργότερον θεραπεῖαν καὶ οὐχ ἀπλῆν, Νη τὰ θεῶ (φησὶν) εἰ οὐ πρότυπος μοι παρέκταται ζῆν, οὐδὲ εἰ πρότυπα ἀναδέχομαι. Ἐφες ὡς δὲ ποτε τῶν βαμῶ τῆς χαλκιοῦκου βουθυτῶν, ἐπὶ φθῆρ αὐτὸν ἔδακεν, οὐδὲ βράπη· λαβὼν δὲ περιφανῶς ἐναντίον πρότυπων ἀπέκτενε, παρέσχε τῶν, Νη τοὺς θεοὺς ἠδέως τὸν ἐπίβουλον καὶ ἐπὶ τῶν βαμῶ. Ἄλλοτε ἰδὼν μὲν ἐλκρόμῃρον ἐκ θυεῖδος ἑποπαδαίου κελεύωντος, ἐπεὶ ὁ μὲν ἐπίσχεφεις ἔδακε τῶν χεῖρα τοῦ κελεύωντος, καὶ ἐφυγῆν, ἐπιδείξας τοῖς παροῦσιν, εἶπεν, Ὅταν δὲ ἐλάττω ζῶν οὕτως ἀμυθῆται τοὺς ἀδικουῦσας, τί τοὺς ἀνδρας παρέσκει ποιεῖν λογίζεσθαι; Βουλόμῃρος δὲ τὸν παρέσχε τὸν ἑρῶν συστήσασθαι πόλεμον, ἐνεκα τοῦ ἐλαθέρωσθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνας, τῶν κατὰ Δωδώνην Διὸς ἐχρήσατο μαντεῖον. κελύσωντος δὲ ὁ παρέσχε ἑστὶν ὡς δοκεῖ φρατῶσθαι, ὅχρησθαι ἀνῆγειλε τοῖς ἐφόροις.

PLVTARCHI

Apophthegmata Laconica.

B GASICLES Lacedæmoniorum rex cuidam miranti quòd auditionis aliàs studiosus Philophanem tamen sophistam non admitteret, respondit se debere eorum esse discipulum, quorum etiam filius esset. Idem interrogatus quomodo princeps absque stipatoribus esse posset tuus, respondit: si subditis ita imperaret, ut pater filii.

AGESILAVS magnus ille forte quodam in conuiuio magisterium nactus, pincernæ interroganti quantum cuiq; cõuiuorum vini iuberet apponi: Si multum, inquit, vini in promptu est, cuius quantum poscet fundito: si parum, æqualiter inter omnes distribue. Malefice quodã constanter tormenta perpetiente, Quàm valde, ait, malus hic homo est, in res malas ac turpes tolerantiam perseuerantiamq; impendens. Laudante quodam rhetorem, quòd magna dicendi facultate res paruas exaggeraret: Ne futorem quidem, inquit, probum putem, qui paruo pedi magnum circumdet calcem. Dicenti quodam, Assensus es, idq; repetenti sæpius: omnino, inquit, assensus sum, si res iusta est. sin minùs, dixi sanè, verùm assensus non sum. inferentique, At verò reges par est implere

Quod capite annuerint: respondit: Non magis, quàm æquum est ut qui regem accedunt, petant dicantq; iusta, considerato quid occasio & decorũ regis ferat. Quoties laudantes aut vituperantes audiret, censebat nõ minùs dicentium mores cognoscendos esse, quàm eorum de quibus diceret. Puerum ipsum etiam nnum, cum puerorum nudorum exhiberetur spectaculũ, chori magister loco obscuro constituerat. obtemperauit, quanquam iam rex designatus, ita fatus: Bene habet: ostendat enim nõ loco virum, sed viro locum cohonestari. Medico quodam rationem mededi corporis malo ei demonstranti nõ simplicem, sed multis subtilibus ac superuacaneis admixtam: Æcastor, inquit, nisi mihi vita est destinata, non sum victurus etiam omnibus istis vsurpatis. Adstans aliquando aræ Mineræ, quæ ab æde ærea Chalciæcus dicitur, bouemq; immolans, morsus à pediculo, nihil reueritus in cõspectu omnium arripuit eũ & occidit, his additis verbis: Per deos, iucundũ est vlcisci insidiatorẽ, etiam ponè aram. Alio tempore vidēs murem à puero tenente trahi de fenestra, eumque mordere manum tenentis ac profugerẽ, re iis quã aderant ostensa dixit: quando minimum animalculum sic propulsat vim illatam, quid existimandum est viros debere facere? Bellum regi Persarũ illaturus liberandorum gratia Græcorum qui in Asia erant: oraculum Dodonẽum consuluit. acceptoq; responso, ut expeditionem sicuti animo agitabat, ita susciperet, id resposum Ephoris exposuit;

hi eum iusserunt Delphos proficisci, deq; eadem re sortem sciscitari. Eò itaque cùm venisset, ita rogavit: Apollo, idemne tibi videtur, quod patri? Eoque ad stipulante imperator creatus, expeditione fecit. Eius in belli initio Tisaphernes Agesilaum metuens, pacis impetranda causa promiserat, regem urbibus Græcis libertatem, & quas ipsæ haberent legum usum permissurum: mox magnis à rege euocatis ad se copiis bellum ei denunciauit, nisi Asia decederet. Grata fuit hæc perfidia Agesilao, simulansq; in Cariam se ducturum, cùm eò cogeret suas copias Tisaphernes, conuerso itinere in Phrygiam irrupit, plurimisque urbibus, & ingenti potitus est pecunia. Cùm quidem amicis dixit, Impium esse iniuste fidem datam violare: hostes autem decipere, non iustum modò esse & laudabile, sed suaue etiam ac lucrosus. Equis cùm destitueretur, Ephesum reuersus est, opulentisque iniunxit, vt pro se quisque equum virumq; præberet, hocq; pacto ipse vacationem militiae haberet. ea ratione subito equi equitesq; idonei timidorum diuitumq; loco collecti sunt. qua in re imitari se Agamemnonem dicebat, qui accepta bona equa hominem ignauum ac diuitem militiae immunè fecisset. Vendentibus nuda mancipia (quæ ceperat ex hoste) sectoribus, & vestium multis existentibus emtoribus, corpora autè alba & omnino tenera ob educationem intra parietes & in umbra factam omnibus deridentibus, quippe inutilia & nauci: adstans Agesilaus, Hæc, inquit, sunt propter quæ, isti aduersus quos pugnat. Apud Lydiam cùm ingenti hostium strage Tisaphernem profligasset, & regis ditionem popularetur, isque pecuniam dono ipsi mitteret, pacificationemque posceret, respondit, Pacis compositionem fore in reipublicæ Spartanæ potestate: se ditandis militibus magis delectari, quàm opibus possidendis: hoc autem sibi pulcrum videri, si Græci non accipiant ab hostibus dona, sed manubias adipiscantur. Megabudem Mithridatis F. qui erat formosissimus, offerendi osculi gratia accedentem (admodum enim amari se putabat) declinauerat. cumque is finem fecisset accedendi, requirebat eum vltro. tum amicis dicentibus ipsum esse in culpa, qui pulcri osculum formidasset, præ timore non amplius venturi: paululum tacite secum meditatus Agesilaus, Nihil, inquit, attinet, eum à nobis adduci persuadendo. malle enim mihi videor huiusmodi vincere cupiditates, q̄ populosissimam hostium repugnantium urbem capere. melius est n. suam ipsius conseruare libertatem, quàm aliis eam adimere. Cætera accuratus & iustus, in amicorum causis existimabat nimiam iustitiam prætextum esse contra eos. Fertur sanè epistolum eius, pro amico apud Hidrieum Carem sic intercedentis, tale. Si infons est Nicias, missum eum fac: si autem fons est, mea causa dimitte, omnino autem dimitte. Ac in plerisque sanè amicorum rebus talis fuit Agesilaus. est tamen vbi occasionem ad vtilitate potius accommodauit. Castra enim aliquando mouens non nullo cum tumultu, inualidum à tergo relinquens amasium precantem, & cum lacrymis reuocantem, conuersus: Difficile est, dixit, simul misereri & sapere. Victus ratione nihilo quàm qui vnà degebant vsus est meliore. abstinuit omnino fatietate & erapula: somno vsus est non vt domino, sed cum actionibus habuit suis obediens.

Α οὐκ ἐκέλευσαν αὐτὸν καὶ εἰς Δελφοὺς ἀφικέμενον, οὐδ' αὖτε τῶν πωθένεσθαι. πορθήεις οὖν εἰς τὸ μηδρῶν, ἐπιηρώτησεν ἕτως, Ἀπολλὸν, ἢ δοκεῖ σοὶ ὁ καὶ τῶν πατέρων σωμαγέσας δέ, ἀφρέεις οὕτως ἐσρατεύσατο. Ἐπεὶ δὲ Τισαφέρηνς ἐν ἀρχῇ μὲν φοβηθεὶς τὸν Ἀγησίλαον, ἐποίησατο σπονδὰς, τὰς πόλεις αὐτῶν τὰς Ἐμίωνας ἀφῆσθαι ἀβυθόμοις βασιλεύεσθαι, μεταπεμφάμενος δὲ τὸν βασιλέως πολὺν ἐράτευμα, πόλεμον κατήγαγεν αὐτῶν εἰ μὴ ἀπίοι τὸν Ἀσία. ἀσμενος τὴν τῶν βασιλῶν δὲ ἀδελφὸς, ὥρμησε μὲν καὶ ἐπὶ Καρία ὑποδύων ἕως δὲ τὴν Διῶαμιν τῶν Τισαφέρηνς ἀδελφισαίως, ἄφρα εἰς Φρυγίαν εἰσέβαλε καὶ λαβῶν πόλιν πλείστας καὶ χρημῶν πλῆθος. ἔφη τοῖς φίλοις, Ἀποσφάμενον μὲν ἀδίκως, ἀσιέεις τῶν δὲ πολέμοις τῶν ἀλογίζεσθαι, ἔ μόνον δίκαιον καὶ ἐπιδύξον, ἀλλὰ καὶ ἠδὺ καὶ κερδαλέον. τοῖς δὲ ἰππεύσιν ἐλαττωθεὶς, ἀνεχώρησεν εἰς Ἐφεσον, καὶ τοῖς δὲ ὑπὸ τοῖς περὶ παρὲρ χερσὶν ἰππονασθῆναι αὐτῶν καὶ ἄλλα καὶ ἀπολυόμενον τῆς στρατείας. ὥστε τὰ χυρὸν σκεῆσθαι καὶ ἰπποὶ καὶ ἀνδρες ἐπιτιθήσοι αὐτῶν δὲ φάτων καὶ πλοισίων. καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἔφη ζηλοῦν καὶ γὰρ ἐκείνον τῆν φασὶν ἰππον ἀγαθὸν λαβόντα, κακὸν ἀνδρα καὶ πλούσιον τὸν στρατείας ἀπολύσασθαι. Ἐπεὶ δὲ κελεύσαντος αὐτῶν τοῖς ἀρχμαλώτοις γυμνοῖς πωλεῖν, ἐπὶ τῶν στρατοῦ οἱ λαφύρα πώλαι καὶ τὸ μὲν εἰρητῶν ἡσδὺ ὠνήται πολλοὶ, τῶν δὲ σωματῶν λαβῶν καὶ ἀπαλῶν πῶντὰ πασι δὲ τὰς σκιαρῶνας κατεγέλων ὡς ἀχρήτων καὶ μηδενὸς ἀξίων· ἐπὶ τῶν δὲ Ἀγησίλαος, Ταυτε μὲν (εἶπεν) ὑπερὸν μάχεσθε, οὕτοι δὲ οἷς μαχεσθε. Τρεφάμενος δὲ τῶν Λυδῶν Τισαφέρηνς, καὶ πλείστας ἀνελών, κατέβηχε τὸν βασιλέως χώρας. τούτου δὲ χρεμάσθαι αὐτῶν περὶ μεταφάντος καὶ ἀξιοῦσθαι δὲ ἀλύσασθαι τὸν πόλεμον, ὁ Ἀγησίλαος τῆς μὲν εἰρήνης ἔφη τὴν πόλιν εἶναι κλειαν, τοῖς δὲ στρατιώταις πλουτήσων ἠδέσθαι μᾶλλον ἢ αὐτῶν πλεῖστων. καλὸν δὲ νομίζεν Ἐλλίως ἔδωρα λαμβάνειν ἀπὸ τῶν πολέμων, ἀλλὰ λαφύρα κτάσθαι. Μεγαδύτης δὲ τὸν Σπιθριδάτου παιδὸς, ὅς τινι κέλλιςος τὸ μορφῶν, περὶ εὐδότητος αὐτῶν ὡς ἀσπασομένη καὶ φιλήσωντος δὲ τὸ σφόδρα δοκῆν ἀγαπᾶσθαι, ἔξέκλινεν ὡς δὲ ἐπαύσατο ἐκείνος ποροσίων, ἐπεζήτησεν αὐτὸν ὁ Ἀγησίλαος. τὸ δὲ φίλων φανερῶν ὡς αὐτῶν εἶη ἀπίος, βέσας δὲ τῶν κλειδὸν φιλήματος ἔλθην, καὶ μὴ ἀπὸ δὲ φιλίας ἦξεν ἐκείνον· χερόνον δὲ οὐλίον περὶ αὐτῶν γυμνομένης ὁ Ἀγησίλαος καὶ ἀφρασιπῆσας, Οὐδὲν (ἔφη) δεῖ πείσθαι ἐκείνον ὕμης· ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βέλεσθαι ἐπιδύων εἶναι ἢ τὸν ἀνδροπατῆα τὸν αἰπιτετραγμένον πόλιν καὶ κρείστος εἶναι. ἀμείνον γὰρ αὐτῶν φυλάτῆα τὴν ἐλθουσίαν τῶν ἐτέρων ἀφραρῶσθαι. τὰ δὲ ἄλλα ἀκριβῆς ὦν καὶ νόμιμος ἐπὶ τοῖς φιλικῶν περὶ ἀγασσιν, ἐνόμιζε ἀφρασιν εἶναι τὸν λῆαν δίκαιον πρὸς αὐτοῖς. φέρεται γοῦν ἐπιτόλιον αὐτῶν παρατηρηθῆναι ὑπὸ τῶν φίλων πρὸς Ἰδριέα τὸν Κᾶρα, οὕτω, Νικίας εἰ μὲν δὲ ἀδίκῃ, ἄφρα εἰ δὲ ἀδίκῃ, ἐμοὶ ἄφρα· πῶντῶν δὲ ἄφρα. Ἐν μὲν οὖν τοῖς πλείστοις ὑπερὸν τῶν φίλων τοιοῦτος Ἀγησίλαος. ἐστὶ δὲ ὅπου πρὸς τὸ συμφέρον ἐχρῆτο τὰ χαρῶν μᾶλλον. ἀναζυγῆς γοῦν ποτε γυμνομένης ἰουβωδετέρας, ἀσθενούντα καταλιπὼν τὸν ἐρώμενον, ἐκείνης δεομένη καὶ ἀνακαλουμένης μετὰ δακρύων αὐτὸν, ἐπὶ στραφείς εἶπεν, Ὡς χαλεπὸν ἐστὶν ἐλθεῖν ἅμα καὶ φροσῆν. Δίαιταν δὲ τὴν περὶ τὸ σῶμα εὐδὲν ἀμείνονα τῶν στυόντων εἶχε· κέρου μὲν καὶ μέγιστος τῶν ἀπὸ ἀπεχόμενος, ὑπὸν δὲ οὐδεσπότη ἀλλ' ἀρχομένη ὑπὸ τῶν ἀφραξίων χερόμενος.

vt, inquit, ad numerū iis incendentibus timidi for- tesq; sint in conspectu. Fortunae Persarum regis pradicante, iuuenis admodum: Neq; Priamus, inquit, ista ætate calamitosus fuit. Subacta magna Asia parte, statuit aduersus ipsum regem ducere, finemq; ocio eius imponere, quo is abusus Græcorum oratores solebat corrumpere. Euocatus autē ab Ephoris ob bellū quod à Græcis Spartæ imminēbat, cuius causa erat pecunia à rege Persarum transmissa, fatus bonum principem debere parere legibus, ex Asia abiit, magno sui desiderio Græcis ibi degentibus relicto. Et quia nomisma Persicum sagittario erat signatum, castra mouens dixit, triginta sagittariorum millibus à rege se ex Asia expelli. Tot enim aureis Daricis à Timocrate Athenas perlatis, ac inter oratores diuisis, populi ad bellum contra Spartanos suscipiendum concitati erant. Ephoris autem in hanc rescripsit sententiā. Agefilaus ephoris S. Magnam Asiæ partem subegimus, barbaros profligauimus, & in Ioniam multum armorum parauimus. Sed quoniam me ad definitum venire diem iubetis, sequor epistolam, ferē autem & anteuertam. Imperium enim gero non mihi, sed ciuitati ac sociis. ac tum imperator verē iusteque imperat, quando regitur à legibus & ephoris, aut si qui sunt alii in ciuitate magistratus. Postquam traiecto Hellespōto per Thraciam fuit proficiscendum, nullos barbarorum precatus est, sed misit ad singulas gentes quæsitum, vtrum vellēt se per ipsorum regionem vt sociam an vt hostilē transire. Cæteris amicē cum admittētibus ac deducētibus, Troadenses, à quibus etiam Xerxes (vt fertur) transitum donis redemerat, mercedis nomine ab Agefilao postularunt c talenta argenti, & totidem mulieres. Irrisit eos Agefilaus, dicensq; cur non rectā venissent acceptum quod petebant, adduxit exercitum, collatisq; signis eos multa ipsorum cum strage fudit, atq; transiit. Macedonum regi cum eandem proposuisset quæstionem, isque se deliberaturum diceret: Deliberet ergo, inquit, nos pergemus. miratus itaque audaciam eius Macedo, sibi que timens, vt amicum transire iussit. Thessalorum, qui hostium erant socii, agrum populatus est, missis Larissam Xenocle & Scythamicitia coeundæ causa. Qui cum comprehensi custodirentur, reliquis grauius hoc ferentibus, ac censentibus debere Agefilaum obsidere atque oppugnare Larissam, fatus nolle se alterius istorum virorum interitu vel totam mercari Thessaliam, pactis conditionibus eos recepit. Audito pugnatum esse apud Corinthum, & Spartanorum planē paucos, Corinthiorum, Atheniensium, reliquorumq; sociorum permultos occubuisse, nullam in vultu lætitiā, aut ob victoriā animi elationem præ se tulit: sed altē ducto gemitu, O infelicem, dixit, Græciam, quæ tantum hominum ipsa sibi interemit, quantum satis erat ad vnuerfos vincendū barbaros. Pharsaliis ipsum vrgentibus & exercitum ipsius vexantibus 10 equitibus eos fudit, trophæumque sub Nartachio statuit, & omnium victoriarum hac maximē delectatus est, quod suo instructo seorsim equitatu, eo solo superasset hos, qui re equestri maximē se iactabant. Diphrida Lacedæmone mandatū ei adferente

A ἔφη, Ἴν' ὅταν πρὸς ῥυθμὸν βαίνωσιν, οἵ τε δόλοι καὶ οἱ ἀδρεῖοι φανεροῦσι. Μακαρίζοντες δὲ πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέα νέον κριδῆ ὄντα, εἶπεν, Ἀλλ' ὅδε Πείρασμος ταύτῃ ἔχον τὴν ἡλικίαν ἠτύχησε. Πολλῶ δὲ τῆς Ἀσίας ὑφ' αὐτῷ ποιησάμενος, διέγνω χωρεῖν ἐπὶ αὐτὸν βασιλέα, ὅπως παύσῃ ὁρῶν αὐτὸν ἀγροῦ καὶ ἀφαιρέσει τοὺς τῶν Ἑλλήνων δημαγωγούς. μεταπεμφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἕνεκα τῆς τῶν ἑσσηκῆτος τῆς Σπάρτης Ἑλληνικῆς πολέμου ἀγίας, ἀφ' ἧς ὑπὸ Πέρσου ἀφαιρέσει τὰ χρημάτα, εἰπὼν τὸν ἀγαθὸν ἀρχοῦντα δεῖν ὑπὸ τῶν νόμων ἀρχεῖσθαι, ἀπέπλευσε τῆς Ἀσίας, πολλῶν αὐτοῦ πόθον τοῖς ἐπιταῖς Ἑλλήσι καταλιπών. Τοῦ δὲ Περσικοῦ νομίσματος χάρισμα ἑξότιον ἔχοντος, αἰαζόμενων ἔφη τεισμεύοις ἑξόταις ὑπὸ βασιλέως ἐξελαίωεσθαι τῆς Ἀσίας. Ἐσοῦτων γὰρ εἰς Ἀθῆνας καὶ Θήβας κριμασίων ἀφ' ἧς Τιμοκράτους χρυσῶν δαρδικῶν καὶ ἀφαιρέσει τῶν δημαγωγῶν, ἐξεπολεμώθησαν οἱ δῆμοι πρὸς τοὺς στρατιώτας καὶ ἀντιγράψαι τοῖς ἐφόροις ἐπιστολῶν τῶνδε, Ἀγσίλαος τοῖς ἐφόροις χαίρειν. Ταῖς πολλὰν τῆς Ἀσίας κατεστράμεθα, καὶ τῶν βαρβάρων ἐλάσαμεν, καὶ ἐν ταῖς Ἰωνίαις ὅπλα ἐποίησαμεν πολλὰ. ἐπεὶ δὲ κέλεσθε με καὶ τὴν πρὸς θεσμίαν πρὸς ἀγροῦ ἔσομαι τὰ ἐπιστολῶν, σχεδὸν δὲ αὐτὰν καὶ φθάσω. ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἐμαυτῷ ἀρχῆν, ἀλλὰ τὰ πόλεις καὶ τοὺς συμμάχους. καὶ τότε ἀρχὴ ἀρχὴ ἀλαθέως καὶ δίκην, ὅταν καὶ ἀρχήται ὑπὸ τῶν νόμων καὶ ἐφόρων, ἢ οἳ αὐτοὶ ἄλλοι ἐν πόλεις ἀρχόντες ἔσονται. Ὡς ἡ ἑσσηκῆ τὸν Ἑλλησπόντον, ἐβάδιξε ἀφ' ἧς Θράκης, ἐδέθη μὲν ὁσθένος τῶν βαρβάρων, πέμπων ἡ πρὸς ἐμάς, ἐπισητάνετο πότρου ὡς φιλίαν ἢ ὡς πολεμίαν ἀφαιρέσει, ἐπισητάνετο πότρου ὡς φιλίαν ἢ ὡς πολεμίαν ἀφαιρέσει, οἱ μὲν οὖν ἄλλοι φιλικῶς ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον οἱ ἡ καλούμενοι Τρωαδαῖς (οἷς καὶ Ξέρξης, ὡς Τρωαδαῖς βασιλεὺς λέγεται, ἔδωκε δῶρα) τὸ δίοδου μισθὸν ἤτοι τὸν Ἀγσίλαον, ἐκαστὸν ἀργυρεῖς τάλαντα, καὶ γυναικῶν ποσάνας, ὅς κατὰ ῥῶν ἑσσηκῆτος αὐτῶν, καὶ φήσας, τί οὖν οὐκ ὄντος ἡλθὸν ληψόμενοι, πρὸς ἡμῶν καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς πρὸς ἀφαιρέσει, ἑξελάμενος καὶ ἀφαιρέσει πολλοὺς διήγη. Τῶν δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς τὸ αὐτὸ ἐρώτημα πρὸς ἐπεμψαί. φήσας δὲ ἐκείνου βεβλήσεσθαι, Βελευέσθω τῶνδε, (εἶπεν) ἡμῶν ἡ πότρου ἑσσηκῆτος. ταυμάσας οὖν τὴν πότρου καὶ δέσας, ἐκέλευσεν ὡς φίλον πρὸς ἀφαιρέσει. Ταῖς ἡ Θεσσαλῶν τοῖς πολεμίοις συμμαχῶντων, ἐπόρθησε τὴν πότρου. εἰς ἡ Λακωνικῆς ἐπεμψαί Ξενοκλέα καὶ Σκύθην πρὸς φιλίας. συλλυφθέντων ἡ τῶντων καὶ πρὸς ἀφαιρέσει πολεμίων, οἱ μὲν ἄλλοι βαρέως φέροντες, ὡντο δεῖν τὸ Ἀγσίλαον πρὸς ἀφαιρέσει πεδύσασθαι πολιορκεῖν τὸ Λακωνικῆς. ὅς, φήσας οὐκ αὐτῶν ἡλθὸν Θεσσαλίαν ὄλυν λαβὴν ἀπολέσας τῶν ἀνδρῶν τὸν ἑσσηκῆτος, ὑποσπόνδους αὐτοῖς ἀπέλαβε. Πυθόμενος ἡ μάχην γερονέται πρὸς Κορινθίον, καὶ Σπαρτιατῶν μὲν πότρου πασιν ὀλίγους τεθνήσκει, Κορινθίων ἡ καὶ Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων αὐτοῖς παμπολλοὺς, οὐκ ὄφθη πρὸς ἀφαιρέσει οὐδὲ ἐπὶ ῥῶντων τῆς νίκης, ἀλλὰ καὶ πότρου βαρῶν γενάξας, φέει τῆς Ἑλλάδος. (ἔφη) Ἐσοῦτοις ὑφ' αὐτῶν ἀπολώλεκεν ὅσοις ἑσσηκῆτος βαρβάρους νικῶν ἀπόρριπας. Φαρσαλίων ἡ πρὸς ἀφαιρέσει καὶ κακῶντων αὐτῶν τὸ πρὸς ἀφαιρέσει ἡ πρὸς ἀφαιρέσει, ἑξελάμενος αὐτῶν

τῆς, Ἐπαμὼν ἔσσηκῆτος ὑπὸ τῶν Ναρθακίων καὶ τῶν νίκων ἐκείνῃ πότρου ὑπερηγάπησεν, ὅτι συσσηκῆτος δὲ ἡ πρὸς ἀφαιρέσει αὐτῶν δὲ αὐτῶν, ἔσσηκῆτος μόνον τοῖς μέγιστον ἔφ' ἡ πρὸς ἀφαιρέσει φρονοῦντας ἐκείνησθε. Διφρίδα δὲ οἷσθε ἀπαχθείλατος αὐτῶν,

Menecrates medicus quia in quibusdam desperatis morbis usus erat successu felici, cognominabatur Iupiter. quo titulo cum vteretur importunius, & ausus fuisset ad Agesilaum scribere, Menecrates Iupiter Agesilao regi S. nō lectis reliquis rescripsit: Rex Agesilaus Menecrati sanam mentem. Cū Conon & Pharnabazus classe regia mare obtinerent, ac oram Laconicæ maritimam oppugnarēt, Atheniensium autē Astu munitur præbente pecuniā Pharnabazo: pacem cum rege Persarum fecerunt Lacedæmonii, miseruntq; vnum de suis ciuibus Antalcidam ad Tiribazum, qui regi ipsorum nomine Græcos in Asia habitantes traderet, pro quibus Agesilaus bellum gesserat. quo factum est improbissimè, vt huius rei infamie participes esset Agesilaus. Inimicus enim ei erat Antalcidas, pacemq; omnibus viribus machinabatur, q; bello Agesilaus cresceret, summamq; adipisceretur gloriam & potentiam. Enimuerò dicenti Lacedæmonios ad Medorum partes inclinare, Immo, respondit, Medi potius Laconisant. Interrogatus aliquando, vtra virtutum harum, fortitudinis & iustitiæ, præstantior esset: Respondit nullum fore usum fortitudinis nō præsentē iustitiā. omnibus a. iustitiā colentibus, nihil opus fore fortitudine. Asianis regem Persarum ex consuetudine magnū appellantis, Quid, inquit, maior me est, si non iustior est, neq; temperantior? Qui in Asia habitabant, eos aiebat in libertate malos, si seruirent, bonos esse. Interrogatus, quo quis maximè pacto inter homines præclarum inuenire posset nomen: Respondit, si optima dicat, & pulcerrima agat. Ducem aiebat debere aduersus hostes audacia, aduersus subditos beneuolentia instructum esse. Quærenti quid pueris esset discendum, Hæc, ait, quibus etiam ad virilem prouecti ætatem vtantur. Ius dicens, cū actor bene dixisset, reus malè, atq; hic identidem inculcasset, Agesilae regē tutari leges oportet: si, inquit huic, domum tibi aliquis tuā perfodisset, aut vestem abstulisset, putasne architectum aut textorem tibi opem laturū fuisse? Pace composita epistolam ad se à rege scriptā, & à Persa quodā cum Callia Lacedæmonio missā, in qua hospitium & amicitia offerebantur, non accepit: sed regi iussit renunciare, nihil cum opus habere ad se mittendis epistolis. nam si amicū se rex Sparta & Græciæ gerat, ipsum summopere ei fore amicum, sin verò insidiari deprehendatur, non esse quod se credat ipsi amicum fore, etiam si plurimas acciperet epistolas. Ferunt eum, quod impensissimè liberos suos diligebat, domi in arundine cum puerulis ludendi gratia equitasse. conspectumq; à quodam amicorū, monuisse, ne cuiquam hoc diceret priusquā ipse quoq; pater esset factus. Continenter cum Thebanis bella eo gerente, & in pugna quadam vulnerato, Antalcidam ferūt dixisse: Pulcrā à Thebanis mercedē reportas, quos inuitos & nescientes pugnare docuisti. Nam reuera narratur, nunquam bellicosiores fuisse Thebanos, quā tum temporis, ob crebras Lacedæmoniorū aduersus eos expeditiones. Idcirco etiam Lycurgus ille priscus in legibus, quas Retras appellant, vetuit sæpe contra eosdem bellū gerere, ne ii bellandi rationem discerent. Vt intellexit molestum esse sociis, quod in continentibus expeditionibus

A Μενεκράτης ὁ τῆς ἰατρῆς, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν ἐν ἡσιν ἀπεργασμέναις θεραπεύει, Ζῆς ἐπεκλήθη, Φοβικῶς αὐτῆι χρομένου τῆ ὑποστυμνία, ἐδὴ πρὸς τὸ Ἀγσιλάου ὀπιτεῖλαι τολμήσαντος ἔγω, Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεὺς Ἀγσιλάου χαίρειν ὁκ ἀναγνοὺς τὰ λοιπὰ, ἀντήγραψε, βασιλεὺς Ἀγσιλάου Μενεκράτη ὑμῶν. Ἐπεὶ ὁ Κόνων καὶ Φαρνάβαζος τὰς βασιλέως ναυτικῶν θαλασσοκρατούσας ἐπολιόρχουσι τὰ πρὸς ἡλια τὸ Λακωνικῆς, ἐπέχρηθη ὁ δὲ αὐτῶν Ἀνταλκίδα, Φαρνάβαζος χημάσας δόντος, εἰρήνην ἐποίησαντο Λακεδαιμόνιοι πρὸς βασιλέα καὶ πέμπουσι πολίτην Ἀνταλκίδα πρὸς B Τηλέβαζον τὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνας, ὑπὸ ὧν ἐπολέμησεν Ἀγσιλάος, βασιλεὺς τῶν Ἰωνῶν. ὅθεν δὴ ἦκα σωθήσεται κακοδοξίας αὐτῆς Ἀγσιλάου μεταστρεῖν. ὁ γὰρ Ἀνταλκίδα εἰς ἑστὸς ἰὼ αὐτῶν, καὶ τὴν εἰρήνην δὲ ἀπὸ τοῦ ἐσπάρτην, ὡς τοῦ πολέμου τὸ Ἀγσιλάου αὐξόντος καὶ ποιουῦτος ἐνδοξότατον καὶ μέγιστον. Οὐ μὲν ἄλλα καὶ πρὸς τὸ εἰπόντα μηδὲν ἔστι Λακεδαιμόνιος, ἀπεκείνη, μᾶλλον τὸς Μήδοις λακωνίζην. Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε ὁποτέρω βελτίων τὸ δρετῆν, ἀνδρεία ἢ δικαιοσύνη, ὁ δὲ ἄνευ ἀνδρείας ἔφασκεν εἶναι μὴ πάρεσσις δικαιοσύνης· εἰ δὲ δικαιοὶ πρὸς ἡμῖν, μηδὲν ἀνδρείας δεῖ C δῆσασθαι. Εἰρησμένω ὁ τῶν Ἀσίαν καλοικουῶτων τὸν Περσῶν βασιλέα, μέγιστον προσαρρόβην, Τί τὸ ἐκείνος ἐμοῦ μεῖζον, εἰ μὴ δικαιοτέρω καὶ σωφρονέστερω; Ἐλέγε ὁ τοῦ τὸ Ἀσίαν καλοικουῶτα, ἐλθετέρω μὲν κακίω, δούλοισι δὲ ἀγαθῶσι εἶναι. Ἐρωτηθεὶς ὁ πῶς αὐτῶν μάλιστα παρ' ἀνδρείωσι βυδοκιμοίη, Εἰ λέγει (εἶπε) τὰ δρίστα, πρὸς αὐτοὺς δὲ τὰ κάλλιστα. Τὸν δὲ στρατηγὸν δεῖν ἔφασκε πρὸς μὲν τοῖς ἐναντίοις τὸν λαόν, πρὸς ὁ τοῖς ὑποτασσόμενοις δὲ ἄνοιαν ἔχειν. Ἐπιζητούστος δὲ ἡνὸς ἴνα δὲ μὴ θάψην τὸς πάδας, Ταύτ' (εἶπεν) οἷς καὶ ἀνδρες ἡρόδομοι χησονται. Δικάζοντος δὲ πῶς δίκαιον αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν κατηγόρου ὅτι εἰρηκότος, ὅτι δὲ ἀπολογουμένου, Φαύλωσ, λέγοντος ὁ πρὸς ἕκαστα, Ἀγσιλάε, δεῖ τὸν βασιλέα τοῖς νόμοις βοηθεῖν, Καὶ τὴν οἰκίαν (εἶπε) εἰ τίς σοι διέσκαπτε καὶ τὸ ἱμάτιον εἰ ἀφῆρείτο, πρὸς δὲ αὐτῶν οἰκδομον ἢ τὸν τὸ ἱμάτιον ὑφάμηντα ὀπικυρήσθαι σοι; Ἐπιστολῆς ὁ αὐτῶν πρὸς τὸν Περσῶν βασιλέως χρομαθείσης, τῆς εἰρήνης ἡρομύνης, ἡ ὁ μὲν Καλλίου τὸν Λακεδαιμόνιον Πέρσης ἡνὸς γὰρ πρὸς ξενίας καὶ φιλίας, ὁκ ἔλαβεν, εἰπὼν ἀπαχέιλαι βασιλεὺς ὡς ἰδία μὲν πρὸς αὐτὸν ὁ δὲ δέοι ὀπιτολάς, πέμπην· ἡ ὁ φίλος τῇ Λακεδαιμόνι καὶ τῇ Ἑλλάδι ἄνοιος ὧν φάσθηται, ὅτι καὶ αὐτὸς φίλος αὐτῶν καὶ κράτος ἔσοιτο· εἰ μὲν οὖν ὀπιτο βελόων ἀλίσηται, μηδὲν αὐτῶν πολλὰς δέχουμαι ὀπιτολάς, τίς δὲ πρὸ φίλον με ἔξην. Φιλοτεκνότητος δὲ ὧν ἀφῆφροντος, λέγεται ὅτι μικροῖς τοῖς παιδίοις, κάλαμον ὀπιτοβηκῶσ, ὡς ἀφῆφρον, οἷσι σμῆπαίξεν· ὁ φθῆς ὁ ὑπόπνος τῶν φίλων, παρεκάλει μηδὲν φερέειν ὀπὴν καὶ αὐτὸς πατῆρ παιδῶν ἡρήται. Σωχεῶσ ὁ αὐτῶν τοῖς Θεβαίοις πολεμουῦτος, καὶ βωθέντος ἐν τῇ μάχῃ, φασὶ τὸν Ἀνταλκίδα εἰπεῖν, Καλὰ τὰ διδασκάλια πρὸς Θεβαίων ἀπολαμβούσας, μὴ βουλομένης αὐτοῖς μηδὲ ὀπιτολήσας μάχεσθαι διδάξασθαι γὰρ ὅτι Θεβαίους αὐτοῖς εἰ αὐτῶν πολεμικωτάτους τότε φασὶ ἡροδοτῆ τῶν πολλῶν στρατείωσ τῶν Λακεδαιμόνιων ἐπ' αὐτοῖς. διὸ καὶ Λυκούργος ὁ παλαιὸς ἐν ταῖς καλομύθαισ ῥύθμης ἀπέειπε, πολλὰκις ὀπι τοῖς αὐτοῖς στρατεύειν, ἐπὶ πῶσ πολεμεῖν μὴ μαθηθῶσιν. Ἐπεὶ δὲ ἦκουσε δυσχερεῖναι τε τοῖς συμμάχοις ἀφῆφροντος ὁ αὐτῶν συνεχῶσ στρατείας,

πῶσ πολεμεῖν μὴ μαθηθῶσιν. Ἐπεὶ δὲ ἦκουσε δυσχερεῖναι τε τοῖς συμμάχοις ἀφῆφροντος ὁ αὐτῶν συνεχῶσ στρατείας,

Post exiguo interstitio fossæ extremis distantibus, acie eo ipso in interstitio instructa, æqualis latitudinis ordinibus cum hoste pugnans, paucis suis militibus fudit hostes, magnamq; eorum stragem edidit, ac multum pecuniæ Spartam misit. Ex Ægypto in patriam revertens, ea in navigatione vi-ta decessit. cum quidem suis moriens mandavit, ne ullam sui corporis fingendo aut alia imitatione pararent imaginem. Si quid enim, aiebat, à me est præclarè factum, id monumentum mihi erit: sin verò, ne omnes quidem statuar, hominum ope- ra illiberalium.

AGESIPOLIS Cleombroti F. narrante quodam Philippum intra paucos dies Olynthum e-vertisse: Atqui per deos, inquit, multis modis ma-iori temporis spacio talem urbem non condet. Obiicienti ipsum, cum rex esset vnà cum iis qui æ- tate florebat obsidem fuisse, non mulieres & fi- lios ipsorum: Quia enim, respondit, iustum re- ctumq; est nosmetipsos nostra peccata luere. Cum vellet è patria catulos accersere, quidamq; diceret vanales Sparta nullo esse: Antè, inquit, ne viri quidem: sed nunc sunt.

AGESIPOLIS Pausaniæ F. Atheniensibus de controuersia quæ ipsi cum iis erat ad Megaren- sium prouocantibus iudicium: Turpe, inquit, est principibus Græciæ minus esse ius notum quàm Megarensibus.

AGIS Archedami F. mandantibus aliquan- do Ephoris, vt assumpta iuuenum manu quendam in eius patriam sequeretur, qui esset ipsum in arcem ducturus, respondit: Quomodo verò, E- phori, conuenit tot iuuenes credere ei, qui suam ipsius patriam prodit? Interrogatus quænam di- sciplina maximè exerceretur Sparta, Peritia, inquit, imperandi & parendi. Dicebat Sparta- nos non quærere numerum hostium, sed vbi sint. Ad Mantineam cum prohiberetur pugna- re, quod hostes numero vincerent, Necessè est, inquit, contra multos pugnet, qui multis vult imperare. Interroganti quot essent Lacedæmo- nii, respondit, quanti ad profligandos malos suf- ficiunt. Corinthiorum muros perambulans, cum spectasset eos sublimes, validos, & in lon- gum porrectos spacium, Quænam, inquit, hic habitant mulieres? Sophistæ dicenti Oratio- nem omnium rerum esse optimam, Proinde, in- quit, tu, cum taces, nullius es precii. Cum Ar- giui accepta clade ferocius ei occurrerent, videretque sociorum plerosque turbati, dixit: Bono este animo viri. vbi enim nos, qui vicimus, for- mido incessit, quid putatis animi esse iis qui à no- bis fuerunt superati? Abderitarum legato, cum is tandem facto multa loquendi sine interroga- ret quid ciuibus renunciaret: Hoc, inquit, refe- res, quàm diu tibi visum fuit loqui, tam diu me tacitum audiuisse. Laudantibus Eleos, quod iu- stissimè Olympicum certamen administrarent, Quid præclari est, inquit, quod toto quinquen- nio per vnicum diem iustitia funguntur? Nar- rantibus inuidere ei quosdam ex altera familia, respondit: Ergo & sua ipsis molesta erunt mala, & præterea mea amicorumque meorum bona. Consulenti vt fugientibus hostibus transitum cō- cederet: Quomodo, inquit, pugnabimus con- tra eos qui fortitudine freti nos subsistunt, si in eos non pugnamus, qui præ timiditate fugiunt?

Α' ἐπι δὲ μικρὸν ἀπολιπούσης τῆς τὰ φερὺ στυάφαι, καὶ τὸ τὸ πρῶτον αἰσῶσθε τὸ ἀλαίπον, καὶ πρὸς ἴσοις ἴσοις ἀγωνισίμε- νος, Ἑσπὴν ἐποίησατε καὶ πολὺ φόνον τῶν πολέμιων ὀλίγισ- τὴν πρὸς αὐτὸν φραδίωταις, καὶ κρήματα πολλὰ τῆ πόλει διε- πέμψατε. Κατὰ δὲ τὸν Αἰγύπτου ἀπόπλου ἀποδησάντων, ἐνετείλατο τοῖς πρὸς αὐτὸν μὴτε πλάσαν μὴτε μιμηθῆναι τὸ σώματος εἰκόνα ποιήσασθαι. Εἰ γὰρ πεκαλὸν ἔργον πεποιή- κα, τὸ μου μνημείον ἐσθαι· εἰ δὲ μὴ, οὐδ' οἱ πρῶτοι ἀδριανῶ- τες, βασιλέων ἑσθῆρος ἀξίων ἔργα ὄντες.

ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΔΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΟΜ. Α' γησιπό- λης ὁ Κλεομβρότου, εἰπόντος πρὸς ὅτι Φίλιππος ἐν ὀλίγῃσιν ἡμέραις Ὀλυνθὸν κατέσκαψε, Μα' τοῖς θεοῖς (εἶπεν) ἄλλω τοιαύτῳ ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ ἑσθ' οἰκισθῆμῶσι. Α' ἵλου δὲ εἰπόντος ὅτι μὲν τῶν ἀκμαζόντων βασιλέων ὠμὴρόσι, καὶ οὐχ οἱ πᾶσι οὐδ' αἰγυαῖκες αὐτῶν, Δικτύου, εἶπεν. αὐτοῖς γὰρ ἡμᾶς καλῶς ἔργον ἐστὶ τὰς αὐτῶν ἀμάρτίας φέρειν. Βουλομένη δὲ αὐτὴ στυλῆα οἰκισθῆναι μετ' αὐτῶν εὐφρανσθαι, ὡς τις εἶπεν, ἑσθ' ἐστὶν ἐξαγωγή παρ' αὐτῶν, οὐδὲ γὰρ ἀδριανῶν (εἶπεν) πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ νῦν ἔχρηστο.

ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΥΣ. Α' γησιπό- λης ὁ Πασανίου, Α' θωαίων πρὸς αὐτὸν πρὸς ὧν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἔκκλημάτων, τῷ τῶν Μεγαρέων πόλιν ἐκκλητῶν λαμβανόντων, Αἰσῶν (εἶπεν) ὡς Α' θωαῖοι τοῖς ἀφῆρησάμε- νοις τῶν Ἑλληνῶν ἦσαν εἰδέναι Μεγαρέων τὸ δίκαιον.

ΑΓΙΔΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧ. Α' γησι ὁ Ἀρχιδάμης, τὸ εὐφρών ποτε εἰπόντων, Βαδίζετε τοῖς ἠσῶντας ἔχον ἔπι τ' ἑσθ' πατεῖ- δα ἡγήσεται δὲ σοὶ αὐτὸς ἑσθ' ἔπι τ' ἀκρόπολιν, Καὶ πῶς (εἶ- πε) καλῶς ἔχον ἐστὶν, ὡς εἴποι, ἑσθ' τοῖς νέοις πεφύκην τὰ τῶν εἰαυτῶ πατεῖδα πρὸς δίδοντι; Ἐρωτηθεὶς ἢ τί μάθημα μάλι- στα ἐν Σπάρτῃ ἀσκήσται, Τὸ γινώσκειν (εἶπεν) ἀρχὴν τε καὶ ἀρχαίαν.

Οὐκ εἶπεν δὲ τῶν Λακεδαιμονίους ἔρωτᾶν πόσοι εἰσὶν οἱ πολέμιοι, ἀλλὰ πόσοι εἰσιν. Ἐν τῷ Μαντινείᾳ κωλύομε- νος δυμαχέσθαι τοῖς πολέμοις πλείοσιν ἔσιν, εἶπεν, Ἀνάκκη πολλοὶς μάχεσθαι τὴν ἀρχὴν πολλῶν βελόμων. Πρωταγο- μῆν δὲ πρὸς πόσοι εἰσὶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Ὅσοι ἰχθυοῖ (εἶ- πε) τοῖς κακῶς ἀπερύνκην. Διερχόμενος ἢ τὰ τῷ Κορινθίων πεί- χην, καὶ θεασάμενος ὑψηλὰ τε καὶ οὐραία, ὅτι πολὺ τε πρὸς αἰ- νοῦσα, Τίνες (εἶπεν) αἱ τὸ πόνον καὶ οἰκοδοσο γυαῖκες; Σοφί- σου δὲ πρὸς εἰπόντος, Γαύτων λόγος ἐστὶ καὶ πρὸς οὐκ οὐκ (εἶ- πε) σὺ εἰσι πᾶσι, ἑσθῆρος ἀξίος εἶ. Ὡς δὲ Ἀργεῖοι μὲν τῶν

ἦσαν ἀπείρων αὐτῶν ἀπάλιν δρασύτερον, ἀρασομένους ὁρῶν τὴν συμμάχων τῶν πλείους, Θαρρῆτε (εἶπεν) ὡς ἄνδρες. ὅπου γὰρ ἡμεῖς οἱ νικῶντες ὀρθῶς δὲ οὐδὲν, τί δοκεῖτε ποιεῖν τοῖς ὑφ' ἡμῶν νε- νικημένοις; Πρὸς δὲ τὸν ἑκ τῶν Ἀβδήρων πρὸς ἑσθῆν, ὅ- τε κατεπαύσατο πολλὰ εἰπόντων, ἔρωτῶν τῶν τί τοῖς πολιταῖς ἀπ- αγγελίαι, Ὅτι (εἶπεν) ὅσον σὺ χρόνον λέγαν ἔχησες, ἑσθῆρον ἐ- γὼ σιωπῶν ἔχου. Ἐπαμνοῦτων δὲ ἡνῶν Ἡλείοις ὅτι δι- καστόται εἰσι πρὸς τὸ ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων, Καὶ τί μέγα (εἶ- πεν) ἡ γὰρ μαςὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἔτεσι πέντε μᾶλλον ἡμέρα διχομοσίῃ κρῶνται; Πρὸς δὲ τῶν φάσκον τῶν ὅτι φθονοδοσί- νες αὐτῶ τὸν ἐκ τῆς ἐτέρας οἰκίας, Οὐκ οὐκ (εἶπεν) τὰ ἔργα αὐ- τῶν κακὰ λυπῶσθαι, καὶ πρὸς τὸ τοῖς τὰ τε ἐμὰ καὶ τὴν ἐμῶν φί- λων ἀγαθὰ. Συμβεβλόντος δὲ ἡνῶν ὅτι δεῖ τοῖς φθονοδοσί- τῶν πολέμιων δίδοναι δόδον, Καὶ πῶς (εἶπεν) τοῖς ἀλλοιῶν φεύ- γουσι μὴ μαχόμενοι, τοῖς δὲ ἀδριανῶν μῆδοσι μαχόμενοι;

Α' εἰ δὲ μικρὸν ἀπολιπούσης τῆς τὰ φερὺ στυάφαι, καὶ τὸ τὸ πρῶτον αἰσῶσθε τὸ ἀλαίπον, καὶ πρὸς ἴσοις ἴσοις ἀγωνισίμε- νος, Ἑσπὴν ἐποίησατε καὶ πολὺ φόνον τῶν πολέμιων ὀλίγισ- τὴν πρὸς αὐτὸν φραδίωταις, καὶ κρήματα πολλὰ τῆ πόλει διε- πέμψατε. Κατὰ δὲ τὸν Αἰγύπτου ἀπόπλου ἀποδησάντων, ἐνετείλατο τοῖς πρὸς αὐτὸν μὴτε πλάσαν μὴτε μιμηθῆναι τὸ σώματος εἰκόνα ποιήσασθαι. Εἰ γὰρ πεκαλὸν ἔργον πεποιή- κα, τὸ μου μνημείον ἐσθαι· εἰ δὲ μὴ, οὐδ' οἱ πρῶτοι ἀδριανῶ- τες, βασιλέων ἑσθῆρος ἀξίων ἔργα ὄντες.

respondit: Quia eos parauimus non ut ipsos, sed ut nos curaremus. Quodam dicente, Existimationem esse damnosam, beatumque fore qui de gloria paranda non laboret: hac, inquit, tua ratione flagitiosi erunt beati. qui enim sacrilegus aut iniuste agens famam curaret? Interroganti cur Spartani in bellis ita audacter pericula adirent, Respondit, Quia nobis studio est ut solliciti simus de vita, non, ut alij, timidi. Interrogatus cur cum de vita anquiritur in iudicio, causa a senioribus per complures dies disceptetur, & qui absolvitur, nihilominus reus maneat, sic respondit. plures dies iudicio impedi, quod in tali casu error correctionem non admittat. interrim reum legibus teneri, quia hac lege permissum sit rectius aliquid de eo discernere.

ANAXANDER Eurycratis F. quærenti cur pecuniam in ærarium non colligerent Spartani, respondit, Ne custodes ei præfecti corrumpantur.

ANAXILAS, miranti cur Ephori regibus non affurgerent, cum quidem ab ijs constituentur: causa, inquit, eadem est cum ea ob quam ephori sunt.

ANDROCLIDAS Laco mutilatus pedem inter milites suum nomen professus est. prohibētibus, quod eum mutilum dicerent, Atqui, inquit, non fugientem sed manentem oportet pugnare in hostes.

ANTALCIDAS in Samothrace cum initiaretur factis, quærenti sacrificulo ecquid in vita flagitij perpetrasset: si quid, ait, tale egi, norunt ipsi dij. Atheniensi indoctos appellanti Spartanos, dixit: Soli ergo nos nihil a vobis didicimus mali. Alij Atheniensi dicenti, Nos quidem vobis a Cephiso pulsus sæpenumero institimus: at nos, inquit, vobis nunquam ab Eurota. Interroganti qua quis ratione maxime placere hominibus posset, respondit, Si dicendo eos quamplurimum delectet, & in vitæ vsu maxime eis profuit. Sophistæ cuidam laudationem Herculis recitare volenti, Quis enim, inquit, eum vituperat? Agesilao in pugna a Thebanis vulnerato, Habes, ait, mercedem, qui eos inuitos ignarosque pugnare docueris. videbatur enim Thebani continentibus in ipsos Agesilai expeditionibus bellicosi facti. Muros Spartæ aiebat esse iuvenes, terminos autem hastarum cuspides. Quærenti cur in bello gladiis breuibus vterentur Spartani, causam reddidit, quod comminus in hostem pugnarent.

ANTIOCHVS Ephorus, audito Messenis agrum a Philippo adsignatum, An, inquit, vim quoq; ijs dedit, ut de eo pugnantes vincant?

ARIGEVVS, cum quidam non suas, sed alienas laudarent mulieres, Me hercle, inquit, de pulcris & honestis mulierib. nihil temere dici, sed quale s ex sint omnibus extra maritos ignotum esse oportebat. Aliquando per Selinuntem Siciliæ urbem iter faciēs, in monumento quodam hanc legit inscriptionem,

*Hos restinguentes Mars forte tyrannida sevens
Pone Selinuntis mænia strauit humi.*

tum ille: merito estis interfecti, aggressi tyrannidem ardentem restinguere, quæ ut conflagraret sinere potius debebatis.

ARIGEWVS. Α' ευθαδὲς ἐπαγοῦντων ἑαυτῶν ἰδίας ἀλλ' ἄλλαν τῶν ἀλλοτριῶν γυναικῶν, Μα' τὸς θεοὺς (εἶπε) πρὸς τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν γυναικῶν ὁδὸν ἄν εἰκὴ λέγεσθαι, ἀγνοῦσθαι δὲ αὐτὰς ὁ πόρρωθεν ὁποῖαι τυχεροῖσι, πλὴν ἑστέ τοῖς Συμβίοδοι. Διὰ Σελινόδουτος δὲ ποτε τῆς Σικελίας πορθοῦντος, ἰδὼν ὅτι μνήματος ἐλεγεῖον ὅτι γεγραμμένον, Σθεννώσας ποτὲ τὸς δὲ τυρραννίδα χάλκεος Ἀρης

Εἶλε· Σελινόδουτος δὲ ἀμφὶ πύλας ἔθανον, Δικαίως, ἔφη, ἀπεθάνετε τυρραννίδα κοροῦντι δὲ πορθεννώσας ὅτι χερσάντες. Ἐὐαντίον γὰρ ἔδδ' ὅλιω αὐτῶν ἀφείναι κατὰ καλῶν.

A Ὅπ(έφη) οὐ τῶν ἐπιμελοῦντων, ἀλλ' ἑαυτῶν, αὐτοὺς ὀκνησάμεθα. Ἐτέρου δὲ ἄλλος λέγοντος ὅτι βλαπτοῖσιν αἱ δόξαι, καὶ ὅτι τούτων ὁ ἀπαλλαγὴς ἀδαμόνησεν, Οὐχ οὐνοὶ τὰ ἀδικα (έφη) ποιοῦντες, καὶ τὸν λόγον ἀδαμόνες αὐ εἶεν. πῶς γὰρ αὐτοὶ ἱεροσυλῶν ἢ ἀδικῶν δόξης ἐπιμελοῖτο; Ἄλλου δ' ἔρωτῶτος Διὰ ἢ ἐν τοῖς πολέμοις Σπαρτιάται γὰρ ῥόθως κινδυνώουσιν, Ὅπ(έφη) δεῖσθαι πρὸς βίου μελετῶντων, οὐχ, ὡς οἱ ἄλλοι, φοβεῖσθαι. Ἐρωτῶτος δὲ ἄλλος αὐτὸν Διὰ ἢ τὰς πρὸς τῶ θανάτου δίχας πλείοσιν ἡμέραις οἱ ῥόντος κρίνοσιν, καὶ ἀποφύγησ, ὅτι ὁδὸν ἢ αὐτὸν ὅστιν ὑπόδικος Πολλὰς μὲν, ἔφη, ἡμέραις κρίνοσιν, ὅτι πρὸς θανάτου πῶς Διὰ μὲν τῶν ποιοῦσιν ὅτι ἐστὶ μετὰ βουλεύσασθαι νόμον ὃ ὑπόδικον δεήσει εἶναι, ὅτι καὶ τῶν τῶ νόμον αὐ εἶναι καὶ ὁ κρείττονα βουλεύσασθαι.

ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΥΚΡ. Ἀνάξανδρος ὁ Εὐρυκράτεος, πωθηνοῦ ἑταίρου ἑταίρου Διὰ ἢ χεῖματα οὐ σιμῶντοσιν εἰς τὸ δημόσιον, Ὅπως, ἔφη, μὴ οἱ φύλακες αὐτῶν γινόμενοι Διὰ φείρωνται.

ΑΝΑΞΙΛΟΥ. Ἀναξίλας πρὸς τὸ θάνατον Διὰ ἢ οἱ ἔφοροι τοῖς βασιλεύσιν οὐχ ὑποξάνισανται, καὶ ταῦτα ὑπὸ τῶ βασιλέων κηδεμόνοι, Διὰ τὴν αὐτῶν αἰτίαν, ἔφη, δι' ἡ ἔφοροῖσιν.

ΑΝΔΡΟΚΛΙΔΟΥ. Ἀνδροκλίδας ὁ Λάκων πηρωθεὶς τὸ σκέλος, κατέταξεν αὐτὸν εἰς τὸς πολεμιστάς. ὡς ὅτισαντο ἑταίρους Διὰ καλῶντες, ὅτι ἐπεπῆρωτο, Ἄλλ' οὐ φύγηται, εἶπε, μένοντα ὃ δὲ τοῖς ἀπιτεταγμένοις μάχεσθαι.

ΑΝΤΑΛΚΙΔΟΥ. Ἀνταλκίδας ἐν Σαμοθράκη μούμιος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶ ἱερέως ἢ δεινότερον δέδρακεν ἐν τῶ βίῳ, εἶπαι μοι πῶς περὶ τῶν τοῦτον, εἶπονται, εἶπεν, αὐτοὶ οἱ θεοὶ. Πρὸς ὃ τὸ ἀμαρτεῖς καλοῦντα τὸς Λακεδαιμονίους Ἀθηναίων, Μόνοι γάρ, εἶπεν, ἡμεῖς ὁδὸν μεμαθήκαμεν παρ' ἑστέ κακῶν. Ἐτέρου δὲ Ἀθηνάου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Ἄλλὰ μὲν ἡμεῖς ἀπὸ τῶ Κηφισοῦ πολάκις ὑμᾶς ἐδίωξαμεν, ἡμεῖς δ' ἔφη, ὁδὸν ποτε ὑμᾶς ἀπὸ τῶ Εὐρώτα. Ἄλλου δὲ ἐρωτήσαντος πῶς αἴτις μάχισα δρέσχει τοῖς ἀνδραποῖς, εἰ ἦδιστα μὲν, ἔφη, αὐτοὶς Διὰ λέγειτο, ὡφελιμώτατα ὃ πρὸς φέρειτο. Σοφιστῶ δὲ ἄλλος μέλλοντος ἀναγνώσκην ἐγκώμιον Ἡρακλέους, Τίς γὰρ αὐτὸν ἔφη, ψέγῃ; Πρὸς Ἀθηναίους πληγῆται ἐν μάχῃ ὑπὸ Θεβαίων, Ἀπέχθεις, εἶπε, τὰ διδασκάλια, μὴ βουλομένοσιν αὐτοὺς μηδὲ ὅτισιν αὐτοὺς μάχεσθαι διδάξας. ἐδύκω γὰρ τὸ σιωχέην ἐπ' αὐτοὺς τὸ Ἀθηναίου στρατείας μάχιστοι γενέσθαι. Ἐλεγε δ' ὁδὲ τείχη εἶναι τὸ Σπάρτης, τὸς νέους ὄρεα ὃ, τὰς ὅτι δὲ πρὸς τῶν τῶ ὅτι τῶν ὅτι ὅτι εἰ χειροῖσιν βραχέσιν καὶ πόλεμον χερσάνται Λακεδαιμόνιοι, Διότι, εἶπε, πλησίον τοῖς πολεμοῖσιν μάχεσθαι.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ. Ἐφοροῦντων Ἀντίοχος ὡς ἤκουσεν ὅτι Μεσηνίοις Φίλιππος τὸ χωρὸν ἔδωκεν, ἠρώτησεν εἰ καὶ διώκων αὐτοὺς παρέχετο, ὡς τε μαχομένοσιν πρὸς τὸ χωρὸν κρατεῖν.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ. Αείων, ἐπαυνοῦτός ἦν ἰσὺς πλὴν
 τῶν Κλεομένηδους χρείαν, ὅτι ἐρωτηθεὶς ἡ δὲ τὴν ἀγαθὸν βα-
 σιλέα ποιῆν, εἶπε, τὸς μὲν φίλους διεργατεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς
 κακῶς ποιῆν. Καὶ πόσω κρείσσον (ἔφη) ὡς λάσσει, τὸς μὲν
 φίλους διεργατεῖν, τὸς δ' ἐχθροὺς φίλους ποιῆν; αὐτὴ Σω-
 κράτους ὁμολογημένη ᾤσας πρύτων χρεία οὕσα, καὶ εἰς
 αὐτὸν ἀναφέρεται. Πρωτανομοῦ δὲ ἰσὺς πόσοι Σπαρ-
 τιάται δὲ πλῆθος, Ὅσοι ἰσὺς (εἶπε) τοὺς ἐχθροὺς ἀποκεί-
 νει. Τῶν Ἀθηναίων δὲ ἰσὺς ἐπαυνοῦ ἑπιτάφιον ἀνα-
 γνώσκοντος τῶν πεσόντων ἐπὶ Λακεδαιμονίων, Ποδα-
 ποὺς οἶν (ἔφη) εἰ νομίζεις τὸς ἡμετέροις νικῶσας ἐπι-
 τοίς;

ΑΡΧΙΔΑΜΙΔΟΥ. Ἀρχιδαμίδας ᾤσας τὴν ἐπαυνοῦ-
 τα Χαερίαν ὅτι ᾤσας ἀποκείναι ὁμοίως ᾤσας ἰσὺς, Καὶ
 πῶς ἰσὺς (ἔφη) διχῶς δὴ ἐπαυνοῦτο, εἰ καὶ ᾤσας τὸς πονη-
 ροὺς ᾤσας εἶναι; Μεινομοῦ δὲ ἰσὺς. Ἐκατάγον τὸν ἑ-
 φιστὴν ὅτι ὠδραλοφθῆς εἰς δὲ σαύπιν αὐτῶν, ὁ δὲ ἐλέγχ-
 ῶν μοι δοκεῖς, εἶπε, ὅτι ὁ εἰδὼς λόγον, καὶ τὴν δὲ λέγειν κα-
 εἶναι οἶδεν.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΖΕΥΞΙΔΑ. Ἀρχιδαμῶς ὁ Ζευξι-
 δάμου, πρωτομόνου ἰσὺς αὐτὸν ἰσὺς ᾤσας ἐρήκασε τῆς Σπάρ-
 τῆς, Ὅσοι νόμοι καὶ τὰ ἀρχαῖα (ἔφη) κατὰ τοὺς νόμους. Γενὸς
 δ' ἐπαυνοῦτα καθαροῦν καὶ θαυμαζόντα πλὴν διωά-
 μιν αὐτῶν, Ὡς λάσει (ἔφη) ποιῶν γέρας ᾤσας τοὺς ἀ-
 γαθοῖς ἀνδράσιν ἔσται ὅταν καθαροῦν οὕτως ἐπαυνοῦ;
 Ἐπεὶ δὲ ἰσὺς αὐτῶν σαύπιν ἀλάτω, εἶπε, Οὗτος ἀγα-
 θὸς ἀλάτης ἐστίν, Παρ' ἡμῶν δὲ γε ἀγαθὸς ζωμοποιός. ὡς οὐ-
 δὲν ἀγαθὸς ἢ δὲ ὄργωρον φωνὴ ἠδονίω ἐμποιοῦν, τῆς δὲ
 ὄφω καὶ ζωμοῦ σαύπιν. Ἐπιγρομόνου δὲ ἰσὺς αὐτῶν
 τὸ οἶνον ἠδονίω, Πρὸς ἰσὺς ἔφη, καὶ γὰρ ἀποκείνεται πλείων,
 καὶ ποιῆσαι ἀνδρεία ἀχρηστέρα.

Στρατοπεδούων δ' ἐπὶ Κόρινθον, εἶδεν ἄνθρωπον τῶν ἀπὸ τῶν
 τεύχεος τόπου λαγωὺς ἀνασάσας· εἶπε οἶν ᾤσας τὸς Κυ-
 στραπίδας, Εὐδῶτοι ἡμῶν οἱ πολέμοι εἰσι. Δύο δὲ ἰσὺς
 διατητῶ αὐτὸν λαβόντων, ἀγαθὸν εἰς δὲ τῆς χαλκιοί-
 κρου τέλειος, ἑξώρκει ἐμμεῖναι τοὺς κριθεῖσι αὐτοῖς. ὁμο-
 σάντων δ' ἐκείνων, Κεῖνω τῶν ἰσὺς (ἔφη) μὴ ᾤσας ἀπέ-
 θεῖν ἡμᾶς ἄνθρωπος τῶν τελέτων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀλλήλων ἀγα-
 λίστα. Ταῖς δ' ἡγεμονίαις αὐτῶν ἰμασιμον πολυτελεῖ
 Διονυσίου τῶν τεύχεων Σικελίας πέμπαντος, ὅτι ἐδέ-
 ξαστο, εἶπαν, Φοβούμεθα μὴ ἀποκείναι αἰ χεῖρας φανασί E
 μοι ἀγαθῶν. Θεασάμενος δ' ἐπὶ τὸν ᾤσας περὶ μάχου-
 νον Ἀθηναίους, ἠ' τὴν δυνάμει ᾤσας ἀδελφῶν, ἔφη, ἢ τῶν φρονή-
 ματος ἔφει.

ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΗΣ. Ἀρχιδαμῶς ὁ
 Ἀγησιάρχου, Φιλίππου μετὰ τῶν ἐν Χαίρωνεία μά-
 χῃ σκληροτέρων αὐτῶν ἑπιπολιῶν γράσαντος, ἀντιπα-
 σάσας, Εἰ μεθύσεις τῶν σαύπιν σκιά, ὅτε δὴ ὄσας αὐτῶν
 μέζονα γυμνασίου ἢ τῶν νικῶν. Ἐρωτηθεὶς δ' ὅσας
 χρεῖας κείνοισι Σπαρτιάται, Ὅσοι αἱ (ἔφη) τὰ δόξα πῶς
 φέρονται. Πρωτανομῶν τῶν ἰσὺς ἀξιολογοῦ κατὰ τέλει ὄντος, καὶ ἐπαυνομόνου δ' ἐπὶ
 μάχῃ γράσαντος, Τί δὴ ποτε ὡς Πρωτανομῶν (εἶπε) ἀπὸ χρεῖας ἰσὺς κακῶς ποιητῆς καλῶσαι ὅταν
 εἶναι; E
 Ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν Φιλίππου πολέμων Συμβουλόντων ἰσὺς ὅτι πόρρω τῆς οἰκίας τῶν μάχῃ σαύπιν δὲ, ἀλλ'
 οὐ τῶν, ἔφη, ὅσας δὲ, ἀλλ' εἰ δὲ μαχομένοι, κρείσσονες τῶν πολεμίων ἐσόμεθα. Πρὸς ἰσὺς ἐπαυνομόνας αὐτῶν ὅτε
 τῶν ἀπὸ τῶν Ἀρχιδάμους μάχῃ ἐπὶ νίκησε, Βέλτιον αὐτῶν εἶ τὴν φρονήσας, ἔφη, ἀπὸ τῶν ἐπὶ μάχῃ ἢ τῶν οἰκίας.

ARISTO, laudante quodam Cleomenis dictum, qui interrogatus quod esset boni regis officium, respōderat, Amicis bene, inimicis male facere: quanto, inquit, mi homo rectius erat amicis bene facere, ex inimicis autem amicos redigere? Hoc constat primum omnium Socratem dixisse, eique vt autori acceptum fertur. Interroganti quot numero essent Spartani, Tot, inquit, quot hostibus arcendis sufficiant. Recitanti cuidam funebrem orationem in Atheniensis à Lacedaemoniis cætos, Quales, inquit, putas esse nostros, à quibus ij victi sunt?

ARCHIDAMIDAS laudanti Charilaum, quod omnibus ex æquo mitis esset, Qui potest, inquit, iuste laudari, qui etiam malis se mitem præbet? Cuidam Hecateum sophistam reprehendenti, quod in convictum ipsorum (quod syssition vocant) receptus nihil diceret: Ignorare mihi videre, dixit, Quod qui dicere nouit, tempus etiam dicendi non ignorat.

ARCHIDAMVS Zeuxidami F. interrogatus quanam Sparta præfessent, respondit: Leges, & magistratus ex earum præscripto. Laudanti citharedum, eiusque peritiam admiranti, Mi homo, inquit, quis honor apud te erit bonis viris, qui fidicinem adeo laudes? Cum ei quidam fidicinem commendaret ab arte: Hic quidem (dixit alio commonstrato) apud nos bonus est iuris coctor. innuens nihil præstare artificium quod voce voluptatem gignit ei quod obsonio aut iusculo parando voluptatem conciliat. Pollicenti se vinum ei dulce redditurum, Quid attinet, inquit? nam & plus infumetur, & virilia reddet minus vitilia. Castra ad Corinthum metatus, cum è loco muris vicino prodire lepores cerneret, commilitonibus dixit: Facile hostes in nostram venient potestatem. Arbitrari à duobus sumtus, adductus in Chalciceci Mineruz fanum, sacramento devinxit, staturus eos ei quam tulisset ipse sententiæ. qua confecta re, Pronunciare se dixit, non nisi prius composita lite ipsos inde abire debere. Cum Dionysius Siciliæ tyrannus preciosas vestes filiabus ipsius misisset, non accepit: quod vereri se diceret, ne his induta deformes ipsi viderentur. Filium audacius pugnare aduersus Atheniensis videns, Aut adde, inquit, viribus, aut aliquid de animi elatione deminue.

ARCHIDAMVS Agefilai F. Philippo, qui ad Charoneam victoria potitus litteras ad ipsum dederat asperiores, rescriptit: Si tuam umbram metiatis, deprehendes eam nihilo quam fuit ante victoriam esse longiorem. Interrogatus quantum regionis Spartani possiderent, Quanto, respondit, hasta pertingimus. Cum Periander nobilis laudatissimusque medicus inepra carmina scriberet: Quanam, inquit, de causa pro scito medico cupis appellari malus poeta? in bello contra Philippum, suadentibus nonnullis procul à patria pugnandum esse: Non hoc, ait, considerandum est, sed an hostem prælio superatuti simus. Laudantibus ipsum quod Arcades vicisset, respōdit: Præstabat eos prudentia à nobis, quam viribus esse victos.

D
 F

κέλευται Ὀρόντης ὦ Δημάρατε, Οὐδέν ἤμῶρτεν εἰς ἐμέ
 (εἶπεν) οἷ γὰρ παρὲς χάριν ὀμιλοῦντες, βλάπτουσιν, οὐχ οἱ
 μετὰ ἀπειθείας. Ἐρωτήσαντος δὲ ἴνος Διὰ τί τοὺς μὲν
 τοὺς ἀσπίδας παρ’ αὐτοῖς ἀποβαλόντας ἀπέμωσαν, τὸς δὲ τὰ
 κερύκεσσι τοῖς θώρακας, οὐκ εἶπε, Ὁ πῖ, ἔφη, ταῦτα μὲν χάριν
 ἐαυτῶν παρήρτηται· τὴν δὲ ἀσπίδα, τῆς κερύκεσσι τῶν ἐνε-
 κει. Ψόφου δὲ ἀκροαόμενος, Οὐ κακῶς, εἶπε, φαίνεται μοι
 φλυαροῦν. Ἐν δὲ τῷ σκεδρῶν ἐρωτῶν μὲν ποτερον εἶλε μω-
 εἰανῆ δὲ ἀποδείαν λόγων σιωπῶν, ἀλλ’ ὅ γε μωρὸς οὐκ αὖ
 διώματω σιωπῶν, ἔφη. Πυθολόφου δὲ ἴνος Διὰ τί φέρεται
 τὴν Σπάρτῃ βασιλεύειν ὡν, Ὁ πῖ, ἔφη, κρείσσονες αὐτῆς οἱ
 νόμοι εἰσὶ. Ταῦν δὲ Περσῶν ἴνος Διὰ τί οὐκ ἀπομνηστέρας τῆς δωροδο-
 κίας τὸ ἐρώμενον αὐτῶν ἀπαγαγόντος, καὶ λέγοντος, Ὡς Ἰά-
 κων τεθρήνηκα σὺ τὸ ἐρώμενον, Μά τίς τοῖς θεοῖς, ἔφη, οὐχ ἰσὺ γε,
 ἀλλ’ ἠδρόεσσας. Ἀποσάντος δὲ ἴνος τῶν Περσῶν τῶ βασι-
 λέως, καὶ μεταπεισθέντος ὑπὸ Δημαράτου ἐπὶ μελ-
 γῆν, καὶ μέλλοντος τῶ βασιλέως τὸ Πέρσην Διὰ χρείεζε-
 σαται, Αἰσχροῖν, ἔφη, ὦ βασιλευ, ὅτε μὲν ἐξῆρος ἴωσιν, μὴ
 διώμασθαι δίκῃ τῆς ἀποστᾶσεως παρ’ αὐτῶν λαβόν, ὅτε δὲ φί-
 λος γέροντιν, ἀποκτείνῃ. Πρὸς δὲ τὸ πρῶτον τοῦ ταῦ βα-
 σίλεως καὶ παρὲς τῆς φυγῆς πολλάκις ὀπισκώπωντα αὐτὸν,
 Οὐ μαχόμεσθα, ἔφη, ὦ ξένε, κατὰ νόμον γὰρ τὴν τῶ βίε
 τῶν.

ΕΜΗΡΕΠΟΥΣ. Ἐμῆρηπῆς ἔφορος, Φρυγίδος τῶ μουσι-
 κῶ σκεπάρνῳ τῶ δύο τῶ σινέα ἐξέτερον, εἰπὼν, Μὴ κα-
 χύργα τὴν μουσικίῳ.

ΕΠΙΝΕΤΟΥ. Ἐπίνητος πρῶτον ἔφη τὸς ψεύσας τῶν
 ἀμφοτεμῶν καὶ τῶν ἀδικημάτων αἰτίους εἶναι.

ΕΥΒΟΙΔΟΥ. Εὐβοΐδας ἀκούων πῶν ἐπαγοῦ-
 των γυναικῶν ἀλλοτεῖαν, οὐκ ἀπεδέχετο, φήσας, Ὁ λως
 παρὲς γυναικείας φύσεως πρῶτῶν τοῖς ἔξω λόγον εἶναι εὐδέναι
 δεῖν.

ΕΥΔΑΜΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΡΧΕ. Εὐδὰμῖδας ὁ
 Ἀρχιδάμου, ἀδελφὸς δὲ Ἀγιδος, ἰδὼν Ξενοκράτῃ ἐν Ἀ-
 καδημία παρεσβύτερον ἦδη μετὰ μὲν γυναικῶν φιλοσο-
 φούντα, ἐπύθετο ἵς ὁ παρεσβύτης φαρμάκου δὲ πινος ὅτι Γε-
 φὸς δὴρ καὶ τῶν ζῆτιῶν τῶν εἰρητίῳ, Καὶ πότε, ἔφη,
 χρῆσται, εἰ αἰρετὴ ζῆτι; Ἀκούσας δὲ φιλοσόφου Διὰ
 λέγοντος ὅτι μόνος ἀγαθὸς φρατῆρὸς ὁ Γεφὸς ὅστιν, Ὁ μὲν
 λόγος, ἔφη, θαυμαστός· ὃ δὲ λέγων, ἄπιστος· οὐ γὰρ παρῆ-
 σαλπῖσαι τῶν ἴσιν δὲ Ξενοκράτῳ εἰρηκότος, καὶ κατὰ
 παυρολῆου, παρὲν ὁ Εὐδὰμῖδας· ὡς δὲ εἶπε πῖς τῶν μετ’
 αὐτῶν, Ὁ πῖ, ἔφη, ὅτε παρῆσμεν ἡμεῖς, τότε πέπαυται· Καθὰ δὲ ἔ-
 φη, εἰ αὐτὸ ἠδὲ ἔλεξε ταῦτα ἀέχευε. τὸ δὲ εἰπόντος, Κα-
 λὸν ἴω ἀκούσας· Ἡ καὶ παρὲς δεδειπνηκότα μοιλόντες, εἶπεν,
 ἡξιοτέρη πάλιν αὐτὸν δῆπρῶν; Πρωτανομῖου δὲ πινος Διὰ
 τί τῶν πολιτῶν ἀγρομῖδων τῶ παρὲς Μακεδόνια πόλεμον,
 αὐτὸς ἠσυχίαν ἀγῶν δοκιμάζει, Ὁ πῖ, ἔφη, οὐ χρῆζω ψευδο-
 μῖδῶσι αὐτοῖς ἐλέγξαι. Ἐτέρου δὲ παροσφρασμένου τοῦ κατὰ
 Περσῶν ἀρῖστῆα καὶ παροσφρασμένου ἐπὶ τὸ πόλεμον, Ἀγροῖν, ἔ-
 φη μοι δοκεῖς γὰρ ὅτι ταῦτον ὅστι χιλίων παροσφρασμένων κερύκῃσαν-
 ται, πεντήκοντα λύκῳι μάχεσθαι. Ψόφου δὲ πινος ἐπιμε-
 ρήσαντος, ἠρώτησαν αὐτὸν ποδαπὸς πῖς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι. Μέγας, ἔφη,
 καὶ πῖς αὐτῶν τῶν πόλιν δεόντως ἐπαγοῖν, ἴω σοδοῖς ἔσευξε ἡρώμενος
 Βελτίαν; Ἀγροῖν δὲ πινος λέγοντος ὡς φαυλοτέροι γίνονται κατὰ τῶν
 ἀποδείαν οἱ Λάκωνες, ἔξισα, μῖδοι τῶν πατιέων νόμον

A Orontes: respondit: Nihil is in me peccavit. nocent enim non qui ex odio loquuntur, sed qui gratiam blandiendo captant. Interrogatus à quodam, cur Lacedaemone ignominia notarentur qui clypeum amifissent, non item qui galeam aut thoracem, re- tulit: quia hæc sui ipsorum causa gestant, clypeum autem propter communem ordinem. Audito fidi- cine, videtur, inquit, mihi hic non male nugari. Quodam in confessu interrogatus, an ob fatuita- tem quidam, aut potius ob inopiam materiæ dicen- ditaceret: atqui, inquit, stultus tacere non posset.

B Quærenti cur rex cū esset Sparta exularet, respon- dit, Quia maiore vi sunt leges eius civitatis. Persa cuidā, qui continētibus largitionibus amasium ipsi abstulisset, ac diceret, Heus Laco, venatus sum tu- um amasium, respondit: Minime verò, sed emisti. Defecerat quidā Persa à rege suo, eique Demaratus persuaserat ut ad regem rediret. quem cum deinde rex necare intenderet, Demaratus: Turpe, inquit, est, ὁ rex, à quo cum inimicus esset pœnas sumere defectionis nō potuisti, eum nunc amicum factum abs te occidi. Parasito regis sæpius exilium sibi ex- probranti respondit: nolo, hospes, tecum conten- dere: consumsi enim vitæ ordinatos sumtus.

C ECPREPES Euphorus Phrynidis musici fides de nouem duas ascia præscidit, inquiens: Noli maleficium Musicæ inferre.

EPANETVS omnium aiebat peccatorum & in- iuriarum causam esse homines mendaces.

ΕΥΒΟΙΔΑΣ quosdam audiens mulierem laudan- tes, alienam improbavit, dicens omnino de mulie- bri natura apud exteros nullum debere sermonem fieri.

ΕΥΔΑΜΙΔΑΣ Archidami F. Agidis frater, vi- dens in Academia Xenocratem iam grandi natu cum discipulis philosophantem, quæ fuit quisnam esset iste senex. cum responderetur, sapientem esse, vnumq; eorum qui virtutem quærentem: Et quan- do, inquit, utetur virtute, si eam etiam num quærat? Philosophum audiens differere Solum sapientem esse bonum imperatorem: oratio (inquit) admira- tione digna, sed qui dicit fidem non meretur: non enim eum tubæ circum sonuerunt. Venit ad Xeno- cratem Eudamidas, cum is explicato proposito iam finem dicendi fecisset. ac quodam comitum di- cente, Quando nos venimus, iste cessat differere: non iniuria, inquit, si quidem iam dixit quæ voluit.

D addenti, Atqui expediebat audire, Quid ait? an si veniremus ad iam cœnatum, iuberemus eum de- nuò cœnare? Interrogatus cur ciuibus bellum con- tra Macedones molientibus ipse quiescere decre- uisset: Quia, inquit, nihil mihi opus est eos erroris convincere. Alio Persicis victoriis commemoran- dis eum ad bellum exhortante, Videris, inquit, mihi ignorare hoc idem esse, ac si quis quod cū- oues superasset, contra L. lupos pugnandum sibi duceret. Cum fidicen quidam placuisset, rogatus qualis sibi is videretur, respondit, Magnus delini- tor in re exigua. Laudante quodam Athenas, dixit Non posse merito laudari eam urbem, quam nemo propterea dilexerit, quod ibi esset factus melior.

E Arguo cuidam dicenti Lacones deteriores pere- grinando fieri, quod à Patriis desciscerent legibus:

At vos, i
 abi i: se
 edicto o
 mittent
 aiebat,
 sum, vo
 tus cura
 nibus bo
 EY A
 cur de
 respo
 damus
 ZEY
 leges no
 ceptas a
 quia, inc
 fortibus
 ris. A
 commo
 quit, sed
 HER
 cum adel
 istum, qu
 THEA
 terrogat
 quam cal
 THE
 regi suam
 nem, rex
 quæ futu
 nais per
 tum se, n
 THEO
 gnium tu
 di liber
 tum fieri
 apud su
 Præstab
 torem n
 à ciuib
 imitaret
 liquorum
 modo ign
 multis vi
 Spartæ f
 perandu
 sam, sed
 honores
 nores ter
 TH
 cum in
 lippi occ
 nitonbu
 THE
 aus mon
 qui vna
 temere
 mihi sol
 neque p
 late.

At vos, inquit, Spartam venientes non deteriores abi is sed meliores. Alexandro apud Olympiam edicto omnibus exsulibus reditum in patriam permittente, solis demtis Thebanis: Infelix quidem, aiebat, o Thebani hoc edictum vobis, sed gloriosum. vos enim solos Alexander metuit. Interrogatus cur ante pugnam Musis litarēt, Ut, inquit, actionibus bona obveniant praconia.

EVRYCRATIDAS Anaxandridæ F. quærenti cur de contractibus Ephori quotidie ius dicerent, respondit: ut etiam in hostico nobis invicem credamus.

ZEVXIDAMVS interroganti cur de fortitudine leges non scriptas servarent, neq; potius litteris conceptas adolescentibus ad legendum proponerent: quia, inquit, condocerendi sunt ut facinoribus fortibus potius animum advertant, quam scripturis. Ætolo quodam dicente virtutem affectanti commodiorem bello pacem esse, Non per deos, inquit, sed ei mors quam vita est melior.

HERONDAS Athenis quodam ocij damnato, cum adesset, idque inaudiuisset, ostendi sibi petijt istum, qui tam liberalis criminis esset convictus.

THEARIDAS gladium in cote subigens, cum interrogaretur acutusne esset, respondit: Acutior est quam calumnia.

THEMISTEAS vates cum prædixisset Leonidæ regi suam & exercitus ad Thermopylas internecionem, rexq; ipsum Spartam ablegaret, prætextu eo ut quæ futura erant significaret, re ipsa autem ut ne vnà is periret: non sustinuit abire, sed dixit, Pugnatum se, non nunciatum à patria missum.

THEOPOMPVS interroganti quo quis modo regnum tutò conseruaret, respondit: Si iustam dicendi libertatem amicis permittat, & subditorū, quantum fieri potest, vindicet iniurias. Hospiti dicenti apud suos se ciues amatorem Laconum appellari, Præstabat, inquit, ciuium te quam Laconum amatorem nominari. Legato Elide missò, qui se iccirco à ciuibus aiebat missum, quòd solus laconicam imitaretur viuendi rationem, Tuane, inquit, an reliquorum vita melior est? respondente suam, Quomodo igitur, inquit, seruari ea potest vrbs, in qua de multis vnus tantum est bonus? Dicente quodam Spartæ salutem inde proficisci, quod reges ad imperandum haberet idoneos, dixit nō eam esse causam, sed quod ciues obedire nossent. Pyliis maiores honores ipsi decernentibus, scripsit, Mediocres honores tempore augeri, nimios aboleri.

THERYCION Delphis domum proficiscens cum in Isthmo videret angustias ab exercitu Philippi occupatas, dixit: Malis vobis, o Corinthij, ianitoribus vitur Peloponnesus.

THECTAMENES iudicio Ephorum additus morti, subridens abibat. ac quodam eorum qui vnà aderant rogante ànne Spartæ leges contemneret, Nequaquam, respondit. sed lætor hanc mihi soluendam esse multam, quam possum neque precario neque fœnori sumto quoquā præstare.

ΘΗΡΙΚΥΩΝΟΣ. Θηρυκίων οκ Δύραση φάραγγόμομος, ιδών δ' Φιλίππου στρατόπεδον εν Γαδμύλα γενὰ κατεληφότος, Κακούς, έφη, πυλωρούς ύμας ω Κορινθιοι, η Πελοπόννησος έχη.

ΘΕΚΤΑΜΕΝΟΥΣ. Θεκταμένης, καπαγόντων αυτῆ θάνατον τῷ εφόρων, απήχ μειδιών χείπνος τῷ παρόντων έρωτήσαντος εί καχκαταφρονη τῷ τῆς Σπάρτης νομίμω, Ουχ, είπεν, αλλά γέγηθα όπ δῃ με τιμῆ ζημίαν ενπίσαι τούττω, παρ' οσθενός ουτε διαγίτησαιτά με, ουτε δημισάμην.

A Αλ' ουχ ύμεις, έφη, είς τιμῆ Σπάρττω ελθόντες, χείρνες, αλλά βήτιονες γίνεσθε. Αλέξανδρου η κηρύξαντος εν Ολυμπία καπέται τῆς Φυγάδας απόρως είς τιμῆ ιδίαν, πτω Οηθαίων, Ατυχές μὲν, έφη, ω Οηθαίοι Ο κηρυγμα, άλλ' ενδοξον. μόνοις γάρ ύμας φοβείται Αλέξανδρος. Ερωτητής η ύνος ενεκα πω τῷ κινδύων τῆς μούσας σφαλάζουσιν, Ο' πως, έφη, κα πω εχέξας λόγων αγαθάν τυγχανωσιν.

ΕΥΡΥΚΡΑΤΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΞ Εύρυκρατίδας ο Αναξανδρίδου, πυτομόρου ύνος Αχά η πω τῆ Συμβολαίων δικαία εκάτης ημέρας κρείουσιν οι έφοροι, Ο' πως, έφη, κα εν τῆς πολεμίοις πικτύωμην άλλήλοισ.

ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΥ. Ζευξίδαμος, πυτομόρου ύνος Αχά η τῆς πω ελ ανδρείας νόμοις αγράφοις τηροει, κα τῆς νεοίς απογραφαίωμοι ου διδάσιν ανανωσάν, Ο' π, έφη, στωετιζεσθαι δει τῆς ανδραγαθίας κρητηον η τῆς γραφῆς πω εσεχη. Αιτωλου δέ ύνος λέγοντος ότι τῆς ανδραγαθειν βουλομόροις κρείωσων τῆς ειρήνης ο πόλεμος, Ου μά τῆς θεοίς, έφη, αλλά τούτοις κρείωσων ο θάνατος τῆς ζωῆς.

ΗΡΩΝΔΟΥ. Ηρώνδας, Α' Διύησιν όθόντος πῆος γραφῆ δργίας, παρών κα πυτομόμος, εκελθουεν ότι πειδείζαι αυτα τῆ πτω ελδθερίαν δικίω ητηηέντα.

ΘΕΑΡΙΔΟΥ. Θεαρίδας ξίφος ακωνών, ηρωτητη εί οξύ βετι, Κα, είπεν, οξύτερον Αχβολῆς.

ΘΕΜΙΣΤΕΟΥ. Θεμιστέας πω εσπε μὲν Λεωνίδη τῆ βασιλή πτω ηρησομόρω απώλθαν πω Θερμοπύλας αυτε τε κα τῆ Συπρατομορόων αυτῆ, μὲντις ών αποπεμπόμομος η πω τῆ Λεωνίδου είς τιμῆ Λακεδαίμονα πω εφάσει τῆ απαγειλα τῆ Συμβησόμωρα, τῆς δῆ δηηθείας ένα μη πω εαπόληται, οκ υώ γεπο, άλλ' είπε, Μαχητής επεμφθω, οκ αχελιαφορος.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ. Θεόπομπος πω ερωτήσαντα πῶς ανίς ασφδρῆς τηρηη τιμῆ βασιλείαν, Εί τῆς μὲν φίλοις, έφη, μεταδιδόη παρρησίας δικάιας, τῆς η δρχομόμοις κα τῆ διύαμιν μη πω ειορωη αδικουμόμοις. Πω ες η τῆ ξενον τῆ λέγοντα ότι πω ε τῆς έαυτῆ πολίταις καλήται φιλολάκων, Κρησων, έφη, υω σε φιλοπολίτω η φιλολάκωνα καλήσθαι. Του δῆ εν τῆς Ηλιδος πω εσθδποδ είπόντος ότι Αχά ποτῆ αυτον εχαπέσθλαν οι πολίται ότι μόνος η Λακωνικόν εζηλωσε βίον, Κα, πότερον, έφη, ο σος η ο τῆς δηών πολιτῆς βίος βελτίων βετι; τῆ η είπόντος η αυτῆ, Γω ε οτω αν, έφη, αυτη η πόλις σωζοιτο εν η πολλων όντων, είς μόνος αγαθός βετι; Λέγοντος δέπνος ότι η Σπάρτη σωζεται Αχά τῆς βασιλῆς δρχοκούς οῆας, Ουκ, έφη, αλλά Αχά τῆς πολίτας πειθαρχοκούς οῆας. Πυλίων η αυτῆ μείζονας ημας ηηφισαμόρων, ενέγραψεν, ότι τῆς μὲν μετείας ο χρονος αυξῆ, τῆς δῆ υαφαροούσας

Ε' αφανίζῆ.

ΙΠΠΟΔΑΜΟΥ. Ἰπποδάμος, ὅτε Ἄγος Ἀρχιδάμω A
 παρτάσεται, συμπεμφθεὶς τῶν Ἄγων εἰς Σπάρτην ἐκεί-
 ται χρείας παρέχεσθαι, Ἄλλ' ὅτι, (εἶπεν) οὕτω κέλιον θά-
 νατον δάποθανομένη ἕσθ' Ἀσπάρτην ἀνδραγαθῶν, ἢ ὅ βε-
 βιωκῶς ἕσθ' ἄσπάρτην ἀπὸ δόξης. καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὰ
 ὄπλα, καὶ τὰς ἐν δόξῃ τῆ βασιλείας, μαχηόμενος δάποθνή-
 σκε.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΙΔΟΥ. Ἰπποκράτιδας πρὸς τῆ
 τῆς Κλείας ἀστέρῃ ὅτι ἐπέλεγε τὰ ὅτι Λακεδαιμονίοις
 δὴν, ὅτι βουλδύοντων ἰναδὶ σαυθῶς τῶν ὅτι βουλῶν
 κατεσιώπησε, καὶ πρὸς ἄλλον πῶς χρῆσται αὐτῶν, ἀπτε-
 γραφεν, εἰ μὴ μῆλα ἀντὸν ἀγαθὸν πεποίησας, κατὰ
 κτῆρε. εἰ ὅ μῆ, ἐκ τῆς χρείας ἐκβῆθε, δὴ δὲ πρὸς δῶρε-
 τῶν ὄντα. Ἄπρῆτσαντος δὲ ποτε αὐτῶν μείρακίου ὅ
 ἢ χροῦσθ' ἐρεσθῆς ἴς, καὶ ἀστέρῃ πέντος, Μετὰ τοιούτων
 (εἶπεν) βαδίζον δὲ μὴ ὧν ὅφθεις τῶν αὐτῶν χροῦσθ' τηρή-
 σεις.

ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΙΔΟΥ. Καλλικράτιδας ναύαρ-
 ρης, τῶν Λυσάνδρου φίλων ἀξιοῦτων ὅτι ἀφῆσαι αὐτοῖς
 ἔνα ἰνά τῶν ἐρεσθῶν ἀφελθῆν, καὶ λαβὼν πεντήκοντα ἄστέρ-
 ται, καὶ ποί σφόδρα δέομένης χροῦσθῶν εἰς ὄφθεις τοῖς
 ναύταις, οὐ σαυεγάρησε. Κλέανδρος ὁ Συμβουλος ὦν,
 Ἄλλ' ἔγωγε ἀν' ἐλαβον (εἶπεν) εἰ σὺ ἦμιλ. Καὶ γὰρ αὐ-
 τὸς (εἶπεν) εἰ σὺ ἴω. Γραμμάτιδος δὲ πρὸς Κύρου τῆ
 νεώτερον εἰς Σάρδεις σύμμαχον ὄντα Λακεδαιμονίοις ὅτι
 χροῦσθῶν τὰ ναυτικῶν, τῆ μὴ πρὸς τῆ ἡμέρα ἐκέλευ-
 σεν εἰσαγγεῖλαι ὅτι βούλεται Κύρω ἐντυχεῖν ὡς δὲ ἦκου-
 σε πίνην, Πρὸς μῆνω (εἶπεν) ἔως ἀν πίν. καὶ τότε μὴ ἀ-
 πηλάγη, ὡς ἔγωγε οὐχ οἶόν τε εἶ) Συμβουλήν αὐτῶν ἐκείνη
 τῆ ἡμέρα, δόξας ἀγροικότερος εἶ). τῆ δὲ ἐχροῦσθῶν, ὡς
 πάλιν αὐτὸν πίνην ἦκουσε, καὶ οὐ πρὸς ὄντα, φήσας οὐχ
 οὕτω σαυεγάρον χροῦσθῶν λαβὼν ὡς μηδὲν ἀνάξιον τῆς
 Σπάρτης ποίην, ἀπηλάγη εἰς Ἔφεσον, πολλὰ μὴ ἐπα-
 ρώμενος καὶ τοῖς πρὸς τὸν ἐντυχθεῖσιν ἕσθ' βαρ-
 βάρων, καὶ διδάξασιν αὐτοῖς ὕβριζῶν ἀστέρῃ πλοῦτον. ὦμιλε
 τε πρὸς τοῖς παρὸντας ὡς ὅτι πρὸς ὄντα. εἰς Σπάρτην πα-
 ρεσθῶνται, πῶρτα ποίησει ἕσθ' τῆ ἀσπάρτην τοῖς Ἐλ-
 λῆνας, ὡς φοβερώτεροι τοῖς βαρβάροις εἶεν, καὶ παύ-
 σαντο τῆς ἐκείνων ἐπὶ ἀλλήλοισ δέομένην δυνάμειος.

Ἐρωτηθεὶς ὅ ὅποιοι ἄνθρωποι εἰσὶν οἱ Ἴωνες, Ἐλεύθεροι E
 μῶν (εἶπεν) καὶ ἐκεί, δόξαι ὅ ἀγαθῶν. Τοῦ ὅ Κυρου τῆ μι-
 σθῶν πρὸς πῶρτα τοῖς φραπῶντας καὶ ζένια αὐτῶν, μόν-
 νον ἔλαβε τῆ μισθῶν, τὰ ὅ ζένια ἀπτεπεμφθε. φήσας μὴ
 δεῖν φιλίαν αὐτῶν ἰδίαν πρὸς αὐτὸν εἶ), ἀλλὰ τῶν κροῦσθῶν
 πρὸς ἀπὸντας Λακεδαιμονίοισ γερονῶν, καὶ αὐτῶν ἕσθ'-
 δῶν. Μέλων ὁ πρὸς τῆς Ἀργινοῦσας ναυμαχεῖν, Ἐρ-
 μῆνος τῆ κυβερνήτου εἰπόντος ὅτι καλῶς ἔχθ' ἀποπλευ-
 σαι, (αἰ γὰρ τεκίρης τῶν Ἀσπάρτην πολλῶν πλείοις εἰσὶν)
 εἶπε, Καὶ ἔτι τῶν; ἀλλὰ φησὶν ἀγροικὴν καὶ βλαβερὴν τῆ
 Σπάρτη. μῶν (εἶπεν) ὅ ἀποθάνη ἢ νικηθῆ, δῶν. Πρὸς ἕσθ'-
 μένος ὅ, ὡς ἦκουσε τῆ μαίντως σημαίνεται ἀστέρῃ ἐμ-
 πύρων τῶν μὴ φραπῶν νικῶν, τῶν ὅ φραπῶν τῶν θάνατον οὐ-
 δὲν καταπλαγῆς εἶπεν, Οὐ παρ' ἕνα τῶν Σπάρτα. ἀποθάνοντος γὰρ μου, ὅσθ' ἢ πατῆρ ἔλατῶν θήσεται: εἰξαντος ὅ
 τοῖς πολεμίοις, ἐλατῶν θήσεται. ἀποδείξας οὖν δὴ ἑαυτῶν Κλέανδρον ἦγαμόνα, ὥρμησεν ὅτι τῶν ναυμαχίαν, καὶ μαχέ-
 μένος τελούτῶ.

HIPPODAMVS cum Agide, qui tum Archidamo in castris aderat, a rege Spartam missus ut ibi res necessarias administraret, Nonne, inquit, honestius moriar pro Sparta fortiter pugnans? (excesserat autem iam annum ætatis octogesimum) ac postmodo sumtis armis, & ad dextram regi adstant in pugna mortem obijt.

HIPPOCRATIDAS, satrapæ Carix, qui per litters significabat Lacedæmonium quendam conscium infidiarum sibi structarum eas reticuisse, quærebatque quid de eo statuendum putaret, rescripsit: Si magno eum aliquo affecisti beneficio, interfice: sin vero, ditione tua eiice, hominem ob timiditatem ineptum ad virtutem. Occurrenti adolescenti, quem amator insequebatur, & colorem præ pudore mutanti: Cum talibus, dixit, ambulandum est, quibus cum visus eundem retineas colorem.

CALLICRATIDAS classis præfectus, Lyfandri amicis flagitantibus ut faceret ipsis facultatem cuiusdam inimici interficiendi, eoque nomine talenta offerentibus, quanquam ad stipendia naualibus sociis danda admodum pecuniæ egeret, tamen non assensit. cumque Cleander vnus de consiliariis diceret, Ego si tuo fuisset loco, accepissem, respondit, Et ipse, si tuo. Sat des ad Cyrum iuniorum profectus confæderatum Lacedæmoniorum, impetrandæ gratia pecuniæ ad stipendia classariis perfoluenda, qua prima venit die, Cyro iussit nunciari se ipsius colloquium expetere: cumque responsum esset Cyrum bibere, Expectabo, inquit, donec biberit. ac tum quidem, ut sensit congregandi sibi copiam non fieri, discessit relicta de se rustici hominis opinione. Postridie iterum audiens eum bibere, & non prodire: fatus maiorem in id operam impendendum, ut nihil indignum Sparta agatur, quam pecunia ut paretur, Ephesum rediit: diris profectus eos, qui primi sese barbarorum contumelias exposuissent, eosque docuissent propter diuitias aliis insultare. iurauitque coram præsentibus, se, vbi primum Spartam redijsset, omnia conaturum ut Græcos in concordiam redigeret, barbaris ita terrori futuros, neque eorum auxiliis, dum se invicem premerent, opus posthac habituros. Interrogatus quales viri essent lones, respondit: In libertate mali, serui boni. Cum Cyrus classariis stipendia, ipsi autem xenia misisset, remissis xenijs sola accepit stipendia, Nihil sibi cum Cyro opus esse priuata amicitia. ad se enim pertinere eam quæ cum republica Lacedæmoniorum esset facta, inquit. Apud Arginusas nauali prælio decertaturus, Hermoni gubernatori monenti ex re esse classem abducere, quod multo plures essent Atheniensium triemes, respondit: Quid tum postea? fugere quidem & turpe est, & damnosum Sparta, optimum est manentem aut mori aut vincere. & ante conflictum cum audiret aruspice ex extis vaticinari exercitui victoriam, duci obitum, nihil territus, idque tantum fatus, Non in vnus vita verti res Sparta: ac se mortuo nihil decessurum patriæ, decessurum autem si hostibus cedit, Cleandrum suo loco subire iussit præfecturæ classis, & ad prælium nauale se contulit, inque eo occubuit.

C... tre de te præ... C... cedz... uorum bellum Hic al... explor... ciis viola... cū die... alias q... deos & tamen dorum cum m... iiis eum repto q... oportu... dendum te à duo... fore dif... ad urbē in muris recessus runt? At... tibus: Pe... nes me, xa pro... crati tyr... xistis, pr... intellige... maritim... conicu... habuit... neque f... darent, hãc effe... dam pro... nibus m... uiciis te... Quodan... quaque... ponat se... animum... bus ante... etum: Q... tatus ita... de forti... Quid r... ferentem spes, feci... aquila au... Argini d... (Græci h... turum el... ditio mel... tiusculan... stat hoc... tis locup... fidicinē... ei dē a... Quam... ros aut... xatu...

CLEOMBROTUS Pausaniæ F. hospiti cum patre de virtute contendenti, Eo vsque, inquit, pater te præstabit, dum & tu genueris.

CLEOMENES Anaxandridæ F. Homerum Lacedæmoniorū poetam esse dicebat, Hesiodum feruorum halotum, illum enim præcepisse quomodo bellum sit gerendum: hunc, quomodo agri colendi. Hic aliquot dierum pactus cū Argiuis inducias, cū explorasset eos tertia nocte dormire, fratros induciis, adortus partim necauit, partim cepit. cumq; ei violatio iureiurandi exprobraretur, negabat se vna cū diebus noctes in eo complexū fuisse. addebatq; alias quocunq; quis hostes modo læderet, & apud deos & apud homines summo iure factū putari. Vsu tamen ei venit, vt & tum Argis (quorum occupandorum gratia fidem fefellerat datam) nō potiretur, cum mulieres Argiæ arma è templis detrahentes iis eum propulsaret: & postmodo mente captus, arrepto quodam cultro à talis vsq; ad loca lethalibus opportuna vulneribus sese diffecaret, itaq; inter ridendum ac ringendum vita abiret. Vate dehortante à ducendo ad Argos exercitu, ignominiosumque fore discessum inde prædicente: duxit tamen cum ad urbē: cumq; portas inuenisset clausas, & mulieres in muris stantes: Hic tibi, inquit, videtur inglorius recessus, vbi mortuis viris mulieres portas occluserunt? Argiuis ei periurium & impietatem exprobrantibus: Penes vos est, inquit, male vt mihi dicatis: penes me, male vt vobis faciam. Legatis à Samo prolixa prorsum oratione hortantibus vt bellum Poly-crati tyranno faceret, sic respondit: Eorum quæ dixistis, prima non memini, ideoq; ne media quidem intelligo: vltima vero mihi non probrantur. Cum maritimus prædo incurfiones in agrum fecisset Læconicum, essetque deprehensus, ac diceret, Se non habuisse vnde stipendia militibus suis persolueret, neque se ab habentibus potuisse impetrare vltro vt darent, itaq; venisse, vt vi auferret: Compendiosam hæc esse dixit maliciā. Maledictis ab improbo quodam profcissus, Videre, inquit, mihi propterea omnibus male dicere, vt nobis defendendis nostris cōuiciis tempus de tua malicia dicendi præripiatur. Quodam ciue dicente bonum regem debere vsquequaque benignum esse: Sane, inquit, dum non exponat se contemptui. Diuturno vexatus morbo, cum animum lustratoribus nonnullis atq; ariolis, de quibus ante diuersum senserat, aduerteret, miranti factum: Quid, ait, miraris? nō sum idem qui ante, mutatus itaq; & sententiam mutauit. Sophista quodam de fortitudine differente, affatim risit. dicentique, Quid rides Cleomenes, audiens de fortitudine differentem, cum quidem rex sis: respondit. Idem, hospes, fecissem hoc argumentū tractante hirundine: aquila autē perorante, quietissime audiuissem. Cum Argiui dicerent se acceptam cladem exsarcituros: (Græci hoc anamachæstæ dicunt: machæstæ pugnatuum esse) miror, inquit, si duarum syllabarum additio meliores vos, quā eratis ante, reddidit. Delicatusculam viuendi rationem obiicienti, retulit: præstat hoc, quā in iustum esse. tu quidem, etiam si fatris locuples, tamē amore pecuniæ teneris. Quidā vt fidicinē ei commēdaret, cū alias laudabat hominē,

ει δὲ ἀετός, πολλὴν αὐτῷ εἶχον ἡρεμίαν. Τῶν δὲ Ἀργείων πῶς ὑπερέσαν ἦσαν φασκόντων αἰαμαχεῖσθαι. Θαυμάζω, ἔφη, εἰ δύο συλλαβῶν προσθήκη νῦν κρείσσονες ἐγήμεθε ἢ προσάθεν ἦτε. Λοιδδερωῦτος δὲ πινος αὐτὸν, καὶ φήσαντος, Θρυπτικὸς εἰ ὦ Κλεόμηνες, Ἀλλὰ κρείσσον, ἔφη, ἢ ἀδίκων εἴη. σὺ δὲ φιλοχρημάτων καίτοι πρῶτος κερκτημῆμος. Ψάλτιν δὲ ἕως αὐτῷ βουλόμηνος συστήσῃ, τὰ τε ἄλλα τὸν ἀνδρα ἐπήνθη.

A ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΣΑΝ. Κλεόμβροτος ὁ Πausaniou, ξένου πρὸς Διφραφρομῆδου πρὸς τὸν πατέρα πρὸς δὲ τῆς, Μέχρι τούτου (εἶπεν) κρείσσων σου ἔστιν ὁ πατήρ μέχρις αὐτῶν σὺ γνήσιος.

ΚΛΕΟΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΞ. Κλεομένης ὁ Ἀναξανδρίδου τὸν μὲν Ὀμηρὸν Λακεδαιμονίων εἶη ποιητὴν ἔφη, τὸν δὲ Ἡσίοδον, τῶν εἰλωτῶν. τὸν μὲν γὰρ ὡς χεῖρ πολέμειν, τὸν δὲ ὡς χεῖρ γεωργεῖν, παρηγελέκεναι. Ἀνοχὰς δὲ ἐφθήμερος πρὸς Ἀργείοις ποιησάμενος, φυλάξας αὐτοῖς τῆ τρίτῃ νυκτὶ χειμῶνι, Διὰ τὸ πεποιθῆναι ταῖς ἀσπίδαῖς, ἐπέθετο καὶ τοῖς μὲν ἀπέκτεινε, τοῖς δὲ ἀγχιμαλώτοις ἔλαβεν. ὁφειζόμενος δὲ ὅτι τῆ πρῶτασιν τῶν ὀρκῶν, ὅτι ἔφη πρὸς ἑσθμῶκεναι ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας ἄλλως τε καὶ ὅ, πᾶσι κακὴν πῆ ποιῆ τοῖς πολέμοις, τὸ καὶ πρῶτα θεοῖς καὶ πρῶτα ἀνθρώποις δίκης ὑπερνομιζεσθαι. Συνέβη δὲ αὐτῷ τὸ μὲν Ἀργεῖος, διὸ παρεσπίδουσιν, ἀποπεσεῖν Διὰ τὸ τὰς γυναικῶν τὰ ἀπὸ τῶν ἱερῶν κηλελούσας ὄπλα, τούτοις αὐτὸν ἀμύνασθαι καὶ ὑπερθεῖν δὲ τῶν φρενῶν ἕξω γήρομνον δρᾶσασθαι τινὸς μαχαιρίου, καὶ αὐτὸν ἀναπεμῖν, ἀπὸ τῶν σφυρῶν ἕως ὅτι τοῖς

C καμείους τόποις, καὶ οὕτως ἐκλιπεῖν τὸν βίον γελῶντα καὶ σσηρότα. Τοῦ δὲ μάρτυρος ἀποτρέποντος μὴ ἀγειν ἐπὶ πῶ τῶν Ἀργείων πόλιν ἐράτθμα (πῶ γὰρ ἐπὶ πόδον ἀσχερὰ γνήσιον) προσελθὼν τῆ πόλει τὰς μὲν πύλας κεκλεισμένας εἶδε, τὰς δὲ γυναικῶν ὅτι τῶν τειχῶν. Αὐτῆ σοι (ἔφη) ἢ ἐπὶ πόδος ἀσχερὰ φαίνεται εἶη, ἐν ἧ τῶν ἀνδρῶν τεθνηκότων αἱ γυναικῶν τὰς πύλας κεκλείεσσι; Γερὸς δὲ τοῖς λοιδδερωῦτας αὐτὸν τῶν Ἀργείων ὡς ὅτι ὀρκον καὶ ἀσεβῆ, Τοῦ μὲν κακῶς λέγειν (ἔφη) ὑμεῖς κίεροι, τὸ δὲ κακῶς ὑμᾶς ποιεῖν, ἐγώ. Τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Σάμου πρῶσθεσι πρῶτα κηλελούσιν αὐτὸν Πολυκράτει τῷ τυραννῶ πολέμειν, καὶ Διὰ τὸ μακρολογεῖν, ὧν εἰρήκατε (ἔφη) τὰ μὲν δὲ ἀρχῆς οὐ μέμνηται, Διὰ τὸ δὲ καὶ τὰ μέσα οὐ συνίημι: τὰ δὲ ὅτι πᾶσιν οὐ δοκιμάζω. Πρῶτα δὲ κηλεδραμόντος πῶ χῶρον, καὶ ὡς εἶλω, λέγοντος, Ὅτι ἔσθμω ὅτι εἶχον τοῖς ἐραλιώταις παρέχειν, πρὸς τοῖς ἔχοις οὖν, ἐκρητὶ δὲ ὅτι αὐτῶν, βία ληφόμηνος ἦλθον. ἔφη, Σιώτομος ἢ πονηρία. Φαύλου δὲ ἴνους κακῶς αὐτὸν λέγοντος, Ἀρεὰ Διὰ τὸ (ἔφη) πῶ τὰς σὺ κακῶς λέγεις, ἵνα ἀπολογημένοι μὴ διακρῶμεν πρὸς τῆς σῆς κακίας λέγειν. Τῶν δὲ πολιτῶν πινος λέγοντος ὅτι τὸν ἀγαθὸν βασιλέα πάντη πάντως πρῶτον εἶη, Οὐκ οἶω (ἔφη) ἀχρητῆ μὴ διακρησθῆτον εἶη). Ἐλκυθεῖς δὲ νόσῳ μακρᾷ, ἐπεὶ κηλερταῖς καὶ μάρτυσι πρῶσθῆ, τὸ πρῶν οὐ πρῶσθῆν, θαυμάζοντος ἴνους, Τί θαυμάζεις; (ἔφη) οὐ γὰρ εἶμι ὁ αὐτὸς νῦν καὶ τότε: ὅτι αὐτὸς δὲ ὁ αὐτὸς, ὅσθι τὰ αὐτὰ δοκιμάζω.

D Σοφιστοῦ δὲ πινος πρὸς ἀνδρείας λέγοντος, πλείω ἐγέλασε τὸ δὲ εἰπὸντος, Τί γελᾷς Κλεόμηνες πρὸς ἀνδρείας λέγοντος ἀκούων, καὶ τῶν βασιλέων ὧν; Ὅτι (ἔφη) ὦξενε, καὶ ἢ χελιδῶν εἰ πρὸς αὐτῆς ὧν ἔλεγε, τὸ αὐτὸ ἀνέποιου. εἰ δὲ ἀετός, πολλὴν αὐτῷ εἶχον ἡρεμίαν. Τῶν δὲ Ἀργείων πῶς ὑπερέσαν ἦσαν φασκόντων αἰαμαχεῖσθαι. Θαυμάζω, ἔφη, εἰ δύο συλλαβῶν προσθήκη νῦν κρείσσονες ἐγήμεθε ἢ προσάθεν ἦτε. Λοιδδερωῦτος δὲ πινος αὐτὸν, καὶ φήσαντος, Θρυπτικὸς εἰ ὦ Κλεόμηνες, Ἀλλὰ κρείσσον, ἔφη, ἢ ἀδίκων εἶη. σὺ δὲ φιλοχρημάτων καίτοι πρῶτος κερκτημῆμος. Ψάλτιν δὲ ἕως αὐτῷ βουλόμηνος συστήσῃ, τὰ τε ἄλλα τὸν ἀνδρα ἐπήνθη.

καὶ φάτιν αὐτὸν ἔφη κρείσσον εἶναι τῶν Ἑλλήνων ὁ δὲ δειξάσιν ἡνὰ τῶν πλοίων, Νῆ τοὺς θεοὺς (ἔφη) ὅτι παρ' ἐμοὶ φασμοποιός. Μακάνδρου δὲ τῆς Σάμου τυράννου Διφίλιον Περσῶν ἔφοδον εἰς Σπάρτην φυγόντος, καὶ ὀπιθεῖσάντος ὅσα κεκρίμκει χεῖματα, χαλκὸν τε ὅσα βούλετο, ἔλαβεν ὁ δὲ δειξάσιν, ἀλαβούριμος δὲ μὴ ἑτέροις ἰσὶ τῶν ἄλλων Διφίλιον, πορθῆναι ὅτι τοὺς ἔφορος, ἀμείνον ἔφη εἶναι τῆς Σπάρτης τὸν ξένον εἰαυτὸν Σάμιον ἀπαλλάττειν τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πείσῃ ἡνὰ τῆς Σπαρτιατῶν κερὰν ἡμέρας, οἱ δὲ ἰσχυροὺσαντες ἐξεκέρυξαν τὸν Μακάνδρον αὐτῆς ἡμέρας. Εἰπόντος δὲ ἴανος, Διὰ τί πολεμοῦντες ὑμῖν Ἀργείοις πολλάκις κερὰσαντες οὐκ ἀνιήκατε, Οὐδὲ ἀνέλοιμην, ἔφη, ὡς αὐτοὶ γυμνασῶν τοῖς νέοισιν ἐχρίμην.

Γνωθιανομῶν δὲ ἴανος αὐτὸν Διφίλιον τῆς Σπαρτιάται τοῖς θεοῖς οὐκ ἀναπείσῃ τὰ δὲ τῶν πολεμίων σκόλα, ὅτι, ἔφη, δὲ δειλὸν ὅστι. τὰ γὰρ δὲ τῶν κερὰν ἡμέρας Διφίλιον δειλίαν ἡγεῖται, οὐτε τοῖς νέοις ὀραὶ κερὰν, οὐτε τοῖς θεοῖς ἀναπείσῃ.

ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΛΕΟΜΒΡ. Κλεομῆνης ὁ Κλεομβρότου, διδόντος αὐτῶν ἴανος μαχίμοις ἀλεκτρούνας, καὶ λέγοντος ὅτι μαχίμοι δὲ ποδῶν οὐκ εἰναι νίκης, τὰν κερὰν κερὰν τῶν τοῖν αὐτοῖς δὲ μοι. οὐκ εἰναι γὰρ τούτων ἀμείνοις.

ΛΑΒΩΤΟΥ. Λάβωτος μακρολογουῦντος ἴανος, εἶπε, Τί μοι μικρὰν πέρει μεγάλη φρονημαίση; ὅσον γὰρ εἶναι φρονημα, ποσὸν καὶ ὁ λόγος ὡς χεῖρα.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΟΥ. Λεωτυχίδας ὁ φρονητός, λέγοντος ἴανος ὡς ὅστιν δὲ μετὰ βόλος, Διὰ τοῖς χερσὶν, ἔφη, οὐχ ὡς ὑμεῖς, Διφίλιον αὐτῶν κερὰν. Πρὸς δὲ τὸν ἐρωτῶντα πῶς αὐτὸς μάλιστ' ἀφύλασσι τὰ παρὸν τῶν ἀγαθῶν, εἶπεν, Εἰ μὴ πῶς τῆς τύχης πῶς εἶναι.

Ἐρωτητῆς δὲ τῆς δὲ μάλιστ' ἀφύλασσι τοῖς ἐλθόντες παῖδας, τὰν, ἔφη, ὅσ' αὐτοῖς ὠφελήσῃαν ἀνδρας γυμνασῶν. Γνωθιανομῶν δὲ ἴανος Διφίλιον ἴανος αὐτῶν ὀλιγοποδοῖν οἱ Σπαρτιάται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ἰσὶ ἡμῶν βουλῶνται, ἀλλ' ἡμεῖς ἰσὶ ἄλλων.

ΛΕΩΤΥΧΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ. Λεωτυχίδας ὁ Ἀείσανος, πρὸς τὸν εἰπόντα ὅτι Κακῶς σε οἱ τῆς Δημαρέτου λέγουσι, Μὰ τοῖς θεοῖς, ἔφη, οὐ θαυμάζω. κερὰς γὰρ λέγειν ὅσ' αὐτοῖς ἀφύλασσι. Τῆ δὲ ἐγὼ πύλην δρᾶκοντος πῶς εἶναι κερὰν ἐλπίσαντος, καὶ τῶν μάρτυρων τέρας δὲ ποφαινομένων εἶναι, Οὐπὲ μοι γ', ἔφη, δοκεῖ, ἀλλ' εἰ ἡ κερὰς τῶν δρᾶκοντι πῶς εἶναι, τέρας αὐτῶν.

Πρὸς Φίλιππον τὸν ὀρφεωτελεσίω πῶς τελεῶν πῶς ὄντα, λέγοντα δὲ ὅτι οἱ παρ' αὐτῶν μνησῆντες μετὰ τῶν τῆς βίου τελεῶν δὲ δαμνοῖσι, Τί οὖν ὡς αἴητε, εἶπεν, οὐ τῶν τῶν δὲ δὲ ποδῶν, ἵνα ἀναπαύσῃ κερὰ δαμνοῖαν τε καὶ πείναι κερὰν.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΥΚΡ. Λέων ὁ Εὐρυκράτους, ἐρωτητῆς πῶς αὐτῶν πόλιν οἰκήσας ἀσφαλῶς οἰκίη, ὅπου, ἔφη, μὴ τε πλείω μὴ τε ἐλάσσονα κερὰν οἰκισῶντες, ὅπου τὸ μὲν δὲ δὲ ποδῶν ἰσὶ, ὅτι ἀδίκον ἀδίκον ἔσται. Ὅρα δὲ τοῖς οἱ Ὀλυμπία δρομῶν ἀποδύσαντες πῶς εἶναι ἀφροῖν ἵνα πλεονεκτήσωσιν, ὅσα μάλλον, ἔφη, οἱ δρομῶν ἀποδύσαντες πῶς εἶναι τῶν κερὰν ἡ πῶς εἶναι τῶν δὲ ποδῶν; Αἰσῶν δὲ ἴανος πῶς εἶναι φρονημάτων οὐκ ἀφροῖν Διφίλιον, ὅτι ξένη, εἶπεν, οὐκ εἶναι δὲ δὲ ποδῶν χεῖρα δὲ δὲ ποδῶν.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΞ. Λεωνίδας ὁ Ἀναξιδρίδα, ἀδελφὸς δὲ Κλεομῶντος, πρὸς ἴανος εἰπόντα,

atum optimum de Græcis fidicinem esse aiebat. huic Cleomenes quodam, qui pone erat, ostenso, Mehercle, dixit, hic apud me coquorum optimus est. Meander Sami tyrannus ob irruptionem Persarum Spartam confugerat, eique ostendebat quantum pecuniæ attulisset, donoque offerebat quantum accipere vellet. accepit nihil: sed veritus ne aliis civium ea elargiretur, ad Ephoros se contulit, atque e re Spartæ fore docuit, si hospes suus Samius Peloponneso discederet, ne quem corrumpere Spartanum. Ephori parentes consilio, ea ipsa die publico edicto cedere Mæandrum iusserunt. Dicenti, cur Arguios devictos, qui sæpe bellum cōtra vos susceperunt, non deleuistis? Nequaquam delendi nobis sunt, respondit, ne desint qui iuvenes nostros exercent. Interroganti cur Spartani capta ex hostibus spolia non suspenderent diis: Quia, inquit, è timidis capta sunt. talia autem neque cerni ab adolescentibus, neque diis dedicari conuenit.

CLEOMENES Cleombroti F. offerenti gallos pugnaces, eosque inter pugnandum mori dicenti: Quin tu, inquit, aliquos horum mihi da, qui interficiunt eos, utpote præstantiores.

LABOTAS cuidam verbosius dicenti, Quorum, inquit, de paruis rebus magna texis exordia? cum rei quantitatem oratio debeat æquare.

LEOTYCHIDAS primus dicenti pro occasionum ratione ipsum esse mutabilem: respondit, Non enim sicut vos propter vestram maliciam. Interroganti, qua quis ratione præsentia bona potissimum conferuare posset, respondit: Si non omnia fortunæ committat. Rursum interrogatus, Quidnam maxime ingenuis pueris sit discendum: Ea, retulit, quæ prodesse queunt virilem ætatem assecutis. Querenti cur pauco potu vterentur Spartani, respondit: Ne alij de nobis consultant, sed nos pro aliis.

LEOTYCHIDAS Aristonis F. narranti, Male tibi dicunt Demarati filii: respondit, Non me hercle miror. bene enim eorum nemo loqui possit. Cum propioris portæ pessulo se draco circumplicauisset, idque ostentum vates dicerent: non sane, dixit, hoc mihi videtur. cæterum tum putarem esse portentum, si pessulus anguem circumplicauisset. Philippo Orphei sacrificulo extreme pauperi, dicenti abs se sacris initiatos post mortem beatos esse: Cur, inquit, fatue non quamprimum moreris, ut desinas tandem infelicitatem tuam paupertatemque plorare?

LEO Eurycratidæ F. interrogatus quanam in vrbe aliquis tutissime habitaret: respōdit, In ea, in qua omnium civium possessiones essent æquales, plurimumque haberet virium iusticia, minimū iniustitia. Ad Olympiam vidēs cursorum operam dare ut cum emitterentur carceribus alius alteri fraudem faceret: Quanto, inquit, maius studiū est cursoribus de celeritatis, quam iusticiæ laude? Intempestiue cuidam de rebus non inutilibus differenti, Hospes, inquit, præter rem vteris re alioquin valde opportuna.

LEONIDAS Anaxandridæ F. Cleomenis frater, cuidam dicenti, Nihilo nobis es præstantior, quam eo quòd regnum geris, respondit:

almen.

atqui n
præsta
Perlis
manda
lem pa
Therm
quod so
quid ali
me ferro
re vo
quam
allocu
autem t
nobis, a
vt sagitt
riperent
re. Alij n
Nimiru
ades ὁ L
taturus n
tur res, n
tio barba
manus.
adduco,
sententia
lis, & a m
rare Græ
beres, vti
suisses m
quam in
Eidem sen
ni & accip
lemarchi
Quid, in
nescitis
reges reu
prandere
rogatus c
antepon
re, illud
tulos erip
vni post al
ros misit.
tres eodem
scytalas no
tium, sed
torem se f
sed ante ho
Locu
dam nudi
iamdudum
Lycro
ratione (v
traduceret
duos educ
tum domi
terum ad v
cionem co
iritamentis
incitante,
alter cepill
parentibus
dai, (α
χέρας, αἰ
κελεχέρας
εἶπεν, ὅτι

atqui nunquam rex vester factus essem, nisi vobis præstarem. Proficiscens ad Thermopylas, ut cum Persis dimicaret, uxori Gorgoni scitanti quid ipsi mandaret: Ut bonis, inquit, nubas, & bonam prolem parias. Ephoris dicentibus paucos ipsum ad Thermopylas ducere: satis, respondit, multos, ad id quod sumus acturi. Rursum quærentibus, an aliquid aliud statuisset agere, sic respondit: Verbis præ me fero, ire me ut barbaris transitus intercludam: re vera proficiscor moriturus pro Græcis. Postquam in Thermopylas cum suis venit, ita eos est allocutus. Narrant barbarum esse in vicinia, nos autem tempus terere. iam enim aut moriendum est nobis, aut vincendi barbari. Dicente quodam fore ut sagittæ barbarorum etiam solis conspectum eriperent: scitum ergo erit, inquit, in umbra pugnare. Alij nunciandi, Prope nos sunt hostes, respondit: Nimirum ergo & nos prope ipsos sumus. Dicenti, ades ô Leonida cum paucis contra tantam decertaturus multitudinem, respondit. si numero estimatur res, ne tota quidem Græcia sufficiet, exigua portio barbaricarum copiarum: sin virtute, satis est hæc manus. Alteri idem dicenti: At enim, dixit, multos adduco, quippe morituros. Xerxi in hanc scribenti sententiam, Licet tibi, si contra deum pugnare nolis, & à meis velis stare partibus, soli vniuersis imperare Græcis: sic rescripsit, Si bona vitæ cognita haberes, utique alienarum rerum cupiditatem deposuisses mihi quidem potius est mori pro Græcia, quam in omnes gentiles dominationem obtinere. Eidem scribenti ut arma sibi mitteret, rescripsit, Veni & accipe. Cum adoriri iam vellet hostes, & polemarchi reliquos cum iuberent expectare socios: Quid, inquit, an non adsunt qui sunt pugnaturi, aut nescitis solos eos cum hoste manum conferere, qui reges reuerentur & metuunt? Milites monuit, ut ita pranderent, tanquam apud inferos cœnaturi. Interrogatus cur optimi nobilem mortem obscuræ vitæ anteponerent, respondit: Quia hoc proprium naturæ, illud sibi esse censent. Cum cuperet adolescentulos eripere neci, & liquido sciret id non passuros, vni post alterum scythalmam dedit, ac cum ea ad Ephoros misit. Sed & de his qui iam ætate erant perfecta, tres eodem modo voluit seruare. ij autem accipere scythalas noluerunt. primus aiebat se non ut tabellarium, sed ut militem in exercitu esse: alter, præstantiorem se fore si in pugna adesset: tertius non post, sed ante hos se pugnaturum.

LOCHAGVS, Polyænidis & Særonis pater quodam nunciante alterum filiorum esse mortuum: iam dudum, inquit, noram fore ei moriendum.

LYCVRGVS legum lator, ut ciues ex vsitata victus ratione (viuebant autem delicate) ad magis sobriam traduceret, virtutisque studiosos redigeret, catulos duos educavit iisdem natos canibus, horumque alterum domi desidentem ad gulositatē adsuefecit, alterum ad venationem condocfecit. deinde in concionem eos produxit, propositisque quibusdam gulæ iritamentis, leporem etiam emisit. utroque ad id se incitante, ad quod erat adsuefactus, cum leporem alter cepisset, dixit: Videtis, ciues, hos iisdem natos parentibus educatione admodū dissimiles effectos,

αἰεθδίατοι γδ ἦσαν) δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τ' αὐτὴ πατρὸς καὶ μητρὸς γηρομάχους: καὶ τὸν μὲν εἶπε πειλίχρειας, οἴκτι εἰάσας τὸν δ' ἐπαγρίμους ἠσκησε πρὸς κωμηγέσια. ἐπειτα ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐθήκεν ἀκρόβια καὶ λιχρείας λιναίς, ἀφῆκε δ' καὶ λαγῶν ὅτι τὰ σκυλήθη δὲ ἐκατέρου ὀρμήσαντος, καὶ πατέρα τὸν λαγῶν χειρωσαμένους, εἶπεν, Ὁρᾶτε ὡ πολῖται ὅτι τὰ τῶν γῆρως ὑπάρχοντες, ἐν τῆ τῆ βίῃ ἀγαγῆ τὰ πολὺ ἀλλήλων ἀφάφοροι ἀπέβησαν.

A Πλὴν τῆ βασιλίδην ἠμῶν ὁδὸν ἀφάφορος, Ἀλλ' οὐκ αὖ (ἔφη) εἰ μὴ βελτίων ὑμῶν ἤμῳ, ἐβασίλευον. Τῆς δὲ γυναικὸς αὐτῆς Γοργῆς πικρὰ νομίζων ὅτε εἰς Θερμοπύλας δὲ τῆς Πέρσης μαχομένου, εἶπε αὐτῇ ἐντέλλεται, ἔφη, Ἀγαθὸς γαμῆσθαι καὶ ἀγαθὰ τέκνειν. Λεγόντων δὲ τῶν ἐφόρων ὀλίγους ἀγείν αὐτὸν εἰς Θερμοπύλας, ἔφη, Πολλοὶ πρὸς ἐμὴν βαδίζοντες πρὸς ἔξιν. Πάλιν δ' αὐτῶν εἰπόντων, Μὴν ἔτερον ἢ διέγνωκας ποιεῖν; Τὰς παρόδους τῶν βαρβάρων κωλύειν, τὰ λόγῳ, ἔφη, τὰ δ' ἔργῳ, ἀποθανούμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Γενόμενος δ' ἐν Θερμοπύλαις, πρὸς τοὺς συστράτας εἶπε, Λέγοντι τὸν βαρβαρον ἐγὼς γημῶν, ἀμμε δ' ἡρονοτελέειν. ἢ δὲ γὰρ ἠκαμεις τοὺς βαρβάρους, ἢ αὐτοὶ τεθναίαι μέλλομεν. Λίγροντος δ' ἐνός, Ἀπὸ τῶν οἴσειμ' τῶν βαρβάρων ὁδὸν ἡλιον ἰδεῖν ὅστιν. Οὐκ οὖν, ἔφη, χάριεν εἰ ὑπὸ σκίαν αὐτοῖς μαχεσόμεθα. Ἄλλου δ' εἰπόντος, Πάρσιν ἐγὼς ἠμῶν, Οὐκ οὖν, ἔφη, καὶ ἡμεῖς αὐτῶν ἐγὼς. Εἰπόντος δ' ἐνός, Πρὸς πολλοὺς ὡ Λεωνίδα μετ' ὀλίγων ἀφαιδωθῶσαν οὕτω πάρος; Εἰ μὲν οἴεσθέ με, ἔφη, τὰ πλήθει, ὁδὸν ἢ πᾶσα Ἑλλάς ἀρκεῖ. Βραχεῖα γὰρ μοῖρα τῶν ἐκείνων πληθούσι ὅστιν.

C εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ ἔσθ' ὁ δειθμὸς ἰκανός. Ἄλλου δὲ τὰ αὐτὰ λέγοντος, Καὶ μὲν, εἶπεν, πολλοὺς ἐπάγρημα ὡς ἀποθανούμενοι. Ξέρξου δὲ γράψαντος αὐτῶν, Ἐξέσθισοι μὴ θεομαχοῦντι, μετ' ἐμοῦ δὲ πασσομάχῳ, τῆς Ἑλλάδος μοναρχεῖν ἀντέγραψεν, Εἰ τὰ καλὰ τῆ βίου γνώσκεις, ἀπέστειλεν αὐτῶν τῶν ἀλλοτείων ἐπιθυμίας. ἐμοὶ δὲ κρείσσων ὁ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος θάνατος τῶν μοναρχεῖν τῶν ὀμοφύλων. Πάλιν δὲ τῶν Ξέρξου γράψαντος, Πέμψον τὰ ὄπλα, ἀντέγραψεν, Μολῶν λάβε. Βουλομένου δ' αὐτῶν ἠδὲ τοῖς πολεμίοις ἐπιπέταται, οἱ πολέμαρχοι πρὸς αὐτὸν ἔφασαν ὅτι δεῖ πρὸς αὐτῶν τοῖς ἄλλοις συμμάχοις. Οὐ γὰρ (ἔφη) πάρος οἱ μάχεσθαι μέλλοντες; ἢ οὐκ ἴτε ὅτι μόνον πρὸς τοῖς πολεμίοις μάχονται οἱ τοῖς βασιλέας ἀδούμοι καὶ φοβούμοι; Τοῖς δὲ στρατιώταις παρήχθην ἀριστοποιῆσαι ὡς ἐν ἀδου δειπνοποιιστομάχοις. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀφ' ἧ τοῖς ἀδούξον θάνατον τῆς ἀδούξου πρὸς κρῖνοισι ζωῆς, Ὅτι, ἔφη, ὁ μὲν, τῆς φύσεως ἴδιον, ὁ δὲ, αὐτῶν εἶ) νομίζουσι. Τοῖς δ' ἠήτοις βουλομένου σῶσαι, καὶ ἐπιστάμενος ἀπικρῖς οὐκ ἀνέξομαχοις, σκυτάλας δίδει καὶ ἕνα αὐτῶν πρὸς τοῖς ἐφόροις ἐπέμψεν. καὶ τῶν τελείων δ' τρῆς ἐβουλήθη ἀφασῶσαι. οἱ δ' ὁμοθυμαδόν οὐκ ἠέροντο λαβεῖν τὰς σκυτάλας. ἂν ὁ μὲν εἶπεν, Οὐ κήρυξ ἀλλὰ μαχητὴς ἀπολύθησα. ὁ δ' ἀδούξοντες, Αὐτοῦ μένων, κρείσσων ἀνείλω ὁ δὲ τρίτος, Οὐχ ὑπερὸς τούτων, πρῶτος δ' μαχόμεθα.

D

E

LOCHAGVS. Λοχαγὸς ὁ Πολυαμίδου καὶ Σείρωνος πατήρ, ἀπαχθείαντος ἕνος αὐτῶν ὅτι τῶν ἠδὲν τεθνήκει ὁ ἔτερος, Πάλαμ ἠδὲν, ἔφη, ὅτι ἀποθανῆν αὐτὸν ἔδει.

LYCVRGVS. Αὐκρόργος ὁ νομοθέτης βουλομένου ἐκ τῆς πρὸς ὑπαρξούσης διαίτης τοῖς πολίταις εἰς σωφρονεστέραν βίον τάξιν μεταγαῖν, ἢ καλοκαγαθικοῖς ἀφῆκε ἔξιν.

F

καὶ πεινικωτέρῃ τῆς φύσεως ἢ ἀσκησις παρὰ τὰ καλὰ
 τυγχάνῃ; Τινὲς δὲ φασὶν ὡς οὐ παρῆγε σκίλακα οἱ οὐκ
 τῷ αὐτῷ γεροντότε ἐτύχανον, ἀλλ' ὁ μὲν δὲ οἰκουρῶν, ἕ-
 τερος δὲ κωμητῶν. καὶ περὶ τὸν μὲν οὐκ τῷ χείρονος γέ-
 νοις παρὰ τὰ κωμηγῶσι ἠσκησε, τὸν δὲ οὐκ τῷ ἀμείνονος
 παρὰ λιγχιείας μόνον ἠσκησε. εἴθ' ἐκείνου ἐφ' ἀίψιστο ὀρμή-
 σαντος, φανερῶν ποιήσας ὅσον ἡ ἀγωγή παρὰ τὰ ἀμείνω καὶ
 χείρω συλλαμβάεται, εἶπεν, Οὐκ οὐκ καὶ ἡμᾶς ὦ πολῖται,
 ὁσὸν ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυμαζομένη ἀγρία καὶ δ' ἀφ'
 Ἡρακλείου (εἶ), οἰνήσιν, εἰ μὴ παρὰ τοῖς δι' ἀκρίβους
 ἀπόρτων ἀνθρώπων ὀπιδοξότερος ἢ ἀγρίεσσος ἐφαίνῃ,
 ἀσχυρῶν καὶ μαρτάνοντες καλὰ δὲ ὄλου τῆ βίου.
 Ἀναδασιὸν δὲ τῆς γῆς ποιήσας, καὶ ἀπασιν ἴσον κλῆρον τοῖς
 πολῖταις νείμας, λέγεται ὑστερῶν ποτε χρόνῳ τῷ χρόνῳ
 διερχόμενος δὲ ἀποδημίας ἄρτι τελευτησέναι, ἰδὼν τοῖς
 σωεῖς κειμένους παρ' ἀλλήλοισ καὶ ὁμαλοῖς, ἠδ' ἑαυτῷ καὶ
 μειδάσαντα εἶπεν παρὰ τοῖς παρῶντας, ὡς ἡ Λακωνικὴ
 φαίνεται πᾶσα πολλὰν ἀδελφῶν (εἶ) νεωστὶ νεμεμημένων.
 Καὶ τῷ χρόνῳ δὲ ἀποκοπῆς εἰσηγησάμενος, ἐπεχίρησε καὶ
 τὰ κατ' οἶκον ὄντα πόδας δὲ ἴσου διαρῆναι, ὅπως πόρτα πα-
 οῖν ἐξέλθῃ δ' αἴσον καὶ αἰώμαλον. ἐπεὶ δὲ χαλεπῶς ἐώρα
 παρὰ δὲ ἀπορῶν τῶν ἀπὸ κρι ἀφαίρεσιν, τὸ, τε χρυσίου καὶ
 ἀργυρίου νόμισμα ἠκίρωσε, μόνον δὲ τὰ σιδήρῳ παρὰ
 παρὰ χρῆσθαι καὶ μέγιστος οὐδεὶς ἔχειν τῷ ὄλιω ὑπαρῆναι
 παρὰ ἀμοιβῶν τούτου, παρὰ εἰσε. τούτου δὲ ἡμερῶν,
 ἐξέπεσε τῆς Λακεδαιμόνος ἀδικία πᾶσα. οὔτε γὰρ κλέ-
 πῆν, οὔτε δωροδοκεῖν, οὔτε ἀποστρέφῃ ἢ ἀρπάζειν ἐπὶ ἠδ' ἡδ' ἡδ' ἡδ'
 τῆς ὁ μήτε κατακρύψαι διωκτὸν ἡ, μήτε κτήσασθαι
 ζήλων, μήτε χρῆσασθαι ἀκίνδων, μήτε ἐξάγειν ἢ ἐ-
 πάγειν ἀσφαλῆς. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἀπόρτων τῷ πε-
 ριστῶν ξηλοσῶν ἐποίησατο. διὸ οὔτε ἐμπροσ, οὔτε σοφι-
 σῆς, οὔτε μὲν ἢ ἀγύρτης, οὔτε τῷ κατασκευασμάτων
 δημιουργοῦ εἰσῆς εἰς τῷ Σπάρτῳ. ὁσὸν γὰρ νόμισμα παρ'
 αἰσῆς ἀχρησῶν εἶασε, μόνον δὲ τὸ σιδηροῦ εἰσηγήσατο, ὅ-
 ὅς μὴ ὀλικῆ Αἰγυπία, διωάμει δὲ χαλκῶν τεσσάρων.

Ἐπιτάσας δὲ τῇ τρυφῇ καὶ τὸν ζῆλον ἀφελῶσαι τῆ
 πλούτου ἀφανοῦς, τὰ σοσιπτα εἰσηγήσατο. παρὰ
 γοῦν τοῖς ἐπιζητούσας ἀφ' ἧς τὰ ταῦτα σωεῖς ἦσατο, καὶ
 μεθ' ὅλων κατ' ὀλίγοις τοῖς πολῖταις διήρηκεν, ὅπως
 (εἶπεν) δὲ ἐπίμου τὰ παρὰ ἡγελλόμην δέχονται. καὶ
 εἰάν ἡ νεωτερίζωσιν, ὡς ὀλίγοις ἢ δ' ἀμπλάκημα ἰ-
 σομοιεία τε τῆς ἑσθῆς καὶ πόσεως ἢ, καὶ μήτε πόσει ἡνί
 ἢ βρώσει, ἀλλὰ μὴδὲ τρομῆ ἢ σκώσειν, ἢ ἄλλω ἡ-
 νί δ' αἰώλον πλέον ἔχει ὁ πλούσιος τῆ πείνης. Ἀζή-
 λον δὲ ποιήσας τὸν πλούτον, ὁσὸν γὰρ χρῆσθαι ὁσὸν
 ἐπιδείξαι διωκτῶν, ἔλεγε παρὰ τοῖς σωεῖς, ὡς
 καλὸν ὅστις ὦ ἐπᾶροι ἀφ' ἧς τῷ ἔργον ἐπιδείξαι τὸν πλού-
 τον ὅποιός ἐστὶ τῇ ἀληθεία, ὅπ τιφλός. Παρεφύ-
 λαξε δὲ ὡς τε μὴδὲ οἶχε παρὰ δειπνήσασας ἐξῆνα βαδί-
 ζῆν ἐπὶ τὰ σοσιπτα, πεπληρωμένους ἐτέρων ἐδεσμάτων ἢ
 πομάτων. ἐκἀκίρον δὲ οἱ λοιποὶ τὸν μὴ πίνοντα ἢ φα-
 γόντα μετ' αὐτῷ, ὡς ἀκρατῆ καὶ παρὰ τῷ κενῷ ἀπο-
 μαλακίζομενον δίαταν. ἐξῆμιόδο δὲ καὶ ὁ φανερός
 ἡμῶν. Ἀγιδος οὖν μετὰ πολὺν χρόνον τῆ βασιλῆος ἐπομελῆντος ἀπὸ στρατείας (καταπεπολε-
 μήκει δὲ Ἀθηνῶν) βουλομένου παρὰ τῇ γυναικὶ μιᾷ ἡμέρᾳ δειπνήσασ, καὶ μετὰ πεπομῶν τῆς μερίδας,

A & exercitatione magis quam natura ad virtutem
 nos formari? Quidam dicunt, non produxisse eum
 catulos eorundem canum, sed alterum e domi de-
 fidentibus, alterum de venaticis sustulisse, ac dome-
 sticum ab eo fuisse venationi, venaticum catulum
 voracitati adfuefactum: cumque utroque ad id se
 proripientem, quod ei erat factum usu familiare, ciui-
 bus ostendisset quantum ad meliora aut deteriora
 studia conferret educatio, dixisse: Proinde vos quo-
 que, Spartani, videtis, nihil nobis illam vulgo cele-
 bratam nobilitatem, ductumque ab Hercule genus
 prodesse, nisi ea agimus, quibus ille omni alia hu-
 mana gloria & celebritate maiorem sibi paravit, ho-
 nesta per omnem vitam discentes exercentesque.
 B Cum agrorum diuisionem ita instituisset, vt omni-
 um ciuium portiones essent æquales, fertur postea
 temporis aliquando e peregrinatione revertens,
 cum agros Spartanorum pertransiret recens de-
 messos, conspicatus acervos æquales iuxta se iace-
 re, delectatus fuisse, vultuque renidente comitibus
 dixisse, Videri sibi totum agrum Laconicum, fun-
 dum esse fratrum multorum nuper diuisum. Nouis
 porro tabulis introductis, conatus est etiam dome-
 sticam supellectilem apud omnes æqualem redige-
 re, vt inæqualitatem omnem aboleret. Animaduer-
 tens autem ciues difficilime passuros palam sibi ista
 C adimi, aureo & argenteo nomismate abrogato, solo
 iussit vti ferreo, ac definiuit quantum eius æquare
 vniuscuiusque facultates deberet. Hoc facto, omnis
 iniusticia Lacedæmone exterminata est. Nam ne-
 que furari, neque muneribus corrumpi, neque de-
 fraudare alium aut rapere quisquam poterat porro,
 cum neque occultare iniuste partum liceret, neque
 possidere id magnum haberetur, neque vsus peti-
 culo careret, neque in commerciis apud externos lo-
 cum haberet. Præterea omnibus superuacaneis re-
 bus Sparta iaterdixit. Quare nullus mercator, rhe-
 tor, ariolus, aut circulator, aut supellectilis superua-
 canæ opifex Spartam veniebat: cum ibi nomisma
 D vtile abolitum esset, solumque ferreum vsurpare-
 tur, cuius mina Aeginensis quatuor asses æreos va-
 leret. Vt autem luxum excindere, & diuitiarum stu-
 dium extirpare posset, conuictus (syssitia, quod ci-
 bum multi vna caperent, Græci dicunt) instituit.
 Proinde causam quærentibus, cur ea introduxisset,
 ciuesq; ita diuisisset, vt pauci armati simul discum-
 berent, respondit: Vt promte mandata capebant, &
 si quid rerum nouarum moliantur, penes paucos sit
 peccatum. Aequalibus autem portionibus cibus
 E potusque cunctis distribuebatur, & non hac modo
 in re, sed & veste stragula, vasisque & aliis in vni-
 uersum omnibus rebus nihil amplius diuiti erat at-
 que pauperi. Ita ergo diuitiis ad vilitatem redactis,
 cum neque vti quisquam, neque ostentare eas pos-
 set, familiaribus dixit: Præclarum est, socii, rebus ipsis
 demonstrare diuitias, id quod dicuntur, esse cæcas.
 Id quoque præcauit, ne domi prius cibo potuq; sa-
 turati ad syssitia venirent. & non bibentē edentem-
 que secum reliqui culpabant vt intemperantem, ac
 qui ob molliciem victus cōmunis esset impatiens.
 Multabatur etiam, qui eius criminis esset cōpertus.
 Agidi quidem regi non multo post tempore debel-
 latis Atheniēsisibus domum reuerso, semelq; cū vxore
 volēti cœnare, ac partes suas qui adferret mittētī,

polen
 Epho
 ri hu
 coitio
 dibulo
 rum p
 nerua
 quos
 Lycor
 meru
 bitu
 quam
 tum a
 calus p
 neruz
 rum li
 pris leg
 de inf
 poris.
 facien
 nullo a
 ciues n
 domum
 fideant
 tudine
 rex Spa
 fastigi
 queatur
 regione
 terroga
 tra col
 causam
 res peri
 datum
 tiam e
 damon
 ginum
 ipondit
 radices
 robore
 superen
 libetis &
 bus virg
 causam
 cum vir
 & sanita
 cedant, p
 Hinc est
 grinze cu
 Lacan
 viros par
 terdicen
 rate pro
 peram.
 adolesce
 dam dict
 quam pr
 enim ei
 quens:
 surus sit.
 nes sine
 ob inopi
 opes exp
 παρ δ' αὐτῶν
 ζῶντα ἐγγ
 δὲ ἐνδύα

polemarchi eas non miserunt : eumque postridie Ephori re cognita multauerunt. Cæterum Ephori huiusmodi instituta Lycurgi moleste ferentes, coitione facta maledictis eum prosciderunt, lapidibusque obruere aggressi sunt. Fuga cum se per forum proripisset, & cæteris euitatis in fanum Minervæ Chalcicæci confugisset: Alcander eum insequens, respicientis oculum baculo excussit. Hunc Lycurgus plebis scito sibi traditum ut pœnas sumeret, neque vitus est, neque obiurgavit: sed adhibitum suo conuictui, laudatorem vitæ rationis quam vna vsurpabat, studiosumque omnium suarum actionum reddidit. Monumentum autem sui casus posuit ad fanum Chalcicæci, facellum Minervæ Optiletidis. nam oculi Dorienium istorum lingua opuli dicuntur. Interrogatus cur scriptis legibus non esset vsus, respondit, Quia recte instituti atque educati norunt utilitatem temporis. Aliis sciscitantibus cur ad fastigium domus faciendum sola securi, ad ianuam sola ferra uti, nullo alio instrumento permisisset, respondit: Ut ciues mediocritatem seruent in omnibus quæ in domum inferunt, neque eorum quicquam possideant, quæ ab aliis magni fiunt. Ex hac consuetudine tractum esse aiunt, quod Leotychidas prior, rex Spartæ, cœnans apud quendam, conspicatus fastigium domus magno sumtu exstructum & laqueatum, quæsiuit ex hospite, numnam ista in regione arbores nascerentur quadrangulæ. Interrogatus præterea Lycurgus, cur vetuisset contra eisdem hostes sæpius expeditionem facere: causam attulit, Ne sæpius defendere se adfuescentes periti fiant rei bellicæ. Ideo non leuiter vitio datum est Agesilao, quod continentibus in Bœotiam expeditionibus Thebanos bello pares Lacedæmoniis redegisset. Percunctanti cur corpora virginum cursu, lucta, disci & iaculi iactu exerceret, respondit: Ut in valido corpore fetus validas agens radices pulcre adolescat, ipsæque deinde mulieres robore in partu fretæ dolores facile sustineant atque superent: utque si ita necessitas postulet, pro se suisque liberis & patria possint pugnare. Reprehendentibus virginum in pompis solennibus nudationem, causamque eius requirentibus: Ut, inquit, eadem cum viris exercentes studia, neque viribus corporis & fanitate, neque animi contentione & virtute iis cedant, popularemque despiciant opinionem de se. Hinc est, quod Gorgo Leonidæ vxor narratur peregrinæ cuidam mulieri ad ipsam dicenti, Solæ vos Lacænæ viris imperatis, respondisse: Solæ enim nos viros parimus. Ludorum nudorum spectaculo interdicens cælibibus, ad densque ignominiam, accurate prouidit, ut ciues liberis procreandis darent operam. Cælibes honore & cultu, quem senioribus adolentes debent, priuauit. Et quod in Dercyllidam dictum fuit, à nemine est reprehensum, quamquam præclarum alioqui imperatorem. accedenti enim ei quidam iuniorum sede non decessit, iniquiens: neque enim tu genuisti, qui mihi olim celsurus sit. Præterea interrogatus Lycurgus cur virgines sine dote nuptum dari iussisset: respōdit: Ne vel ob inopiam aliqua manerent innuptæ vel propter opes expeteretur: sed quivis in mores puellæ intueus,

A οὐκ ἔπεμψαν οἱ πολέμαρχοι μὴ ἡμέραν ἢ φαεινὴν γενόμενον τοῖς ἑφοροῖς, ἐξημέωθη ὑπὸ αὐτῶν. Πρὸς οὖν τὰ ποιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήσαντες οἱ ἑφοροί, ἔπισηώευσαν, καὶ ἐβλασφήμωσαν αὐτὸν, καὶ ἔβαλον, καταλύσαντες βουλόμην. διωκόμενος δὲ διέπεσε διὰ τῆς ἀγροῦς καὶ τοῖς μὴ ἄλλοις ἔφασκεν εἰς τὸ ἱερόν τῆς χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς καταφυγών. Ἀλκάνδρος ὁ ἔπιγραφέντος αὐτὸν διώκων, τῇ βακτηρίᾳ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέχρησεν αὐτῷ. τῶν δὲ κρινῶν δόγματι τῶν ἀλαβῶν ἔπιπνεσία, οὔτε κακῶς διέτηκεν, οὔτε ἐμέμψατο, σιωπῶντα δὲ ἔχων, ἔπειθεῖν ἐπαμείνω αὐτὸν τε καὶ τῆς διαίτης ἡ εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ καθόλου τῆς ἀγωγῆς ἐραστὴν. τὸ δὲ πάρος ὑπομνήματα ἰδρύσατο ἐν τῇ τῆς χαλκιοίκου τεμερίᾳ ἱερόν Ἀθηνᾶς, ὀπιλλέτην παροσσηρῶσας. τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς ὀπίλοις οἱ τῆδε Δωρεῖς λέγουσι. Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί οὕτως ἐχρήσατο νόμοις ἐλάφοις, ὅτι (ἔφη) οἱ πεπαυμένοι καὶ ἀχρεῖς τῇ παροσσηρῶσῃ ἀγωγῇ τὸ τῆς ἀγωγῆς χρήσιμον δοκιμάζουσι. Γάλιν δὲ ἔπιζητούτων ἰνῶν διὰ τὴν ὀροφίαν ἀπὸ πελέκειος τῆς οἰκίας ἔπιπέσειν παροσσηρῶσας, ἦσαν δὲ ἀπὸ ὑπὸ ἰονοῦ μόνου καὶ μηδενὸς τῶν ἄλλων ἐργαλείων.

C Ὅπως αὖ, ἔφη, μετεμάζουεν οἱ πολῖται πρὸς πρῶτα ὅσα εἰς τὴν οἰκίαν εἰσάγουσι, καὶ μηδὲν τὴν παρ' ἄλλοις ζηλουμένων ἔχουσιν. Ἐκ δὲ ταύτης τῆς συνηθείας φασὶ καὶ Λεωτυχίδην τὸν πατρὸς βασιλέα διεπνοῦντα τῶν ἰνῶν, καὶ τεταμένον τῆς γῆς τῆς οἴκου τὴν τῶν ἀσπίδων πολυτελήν καὶ φαιναμαπικίαν, ἐρωτῆσαι τὸν ξένον εἰ τετέλεστον παρ' αὐτοῖς ἐξυλα φύεται. Ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί ἐκώλυεν ἔπι τοῖς ἀπὸ πολέμοιοις πολλάκις στρατεύεσθαι, ἔφη, Ἴνα μὴ πολλάκις ἀμύνεσθαι σιωπῶντα, ἐμπειροὶ πολέμου γίνωνται. Διὸ καὶ Ἀγησιλάου ἐγκλημα οὐ βραχὺ ἔδοξεν (ἔφη), τῆς εἰς τὴν Βοιωτίαν σιωπῶσιν εἰσβολαῖς καὶ στρατείαις τοῖς Θεβαίοις ἀπὸ πάσης Λακεδαιμονίᾳ κατασκάσαντος. Ἄλλου δὲ ἔπιζητούτος διὰ τὴν σάμαρα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις καὶ βολαῖς δίσκων καὶ ἀκοντίων διεπόνθησεν, ἵνα (ἔφη) ἡ τῶν ἡνωμένων ῥίζωσις, ἰσχυρὰν ἐν ἰσχυροῖς σώμασιν ἐρχίω λαβοῦσα, καλῶς βλασάνῃ αὐτὰ τε μὲν ῥώμης τοῖς τόχοις ὑπομύρουσας, ῥαδίως τε ἅμα καὶ καλῶς ἀγωνίζονται πρὸς τὰς ὀδύνας καὶ εἰς ἀνάγκη γήροιο, διώωνται ὑπὸ αὐτῶν καὶ τέκνων καὶ τῆς πατρίδος μάχεσθαι. Μεμφομένων δὲ ἰνῶν τὴν γυμνασίαν τῶν παρθένων ἐν ταῖς πομπαῖς, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ζητούτων, ἵνα (ἔφη) τὰ αὐτὰ τοῖς ἀνδράσιν ἔπιτηδύουσαι, μηδὲν μόνον ἔχουσι μῆτε κατὰ σώματος ἰσχυρὰ καὶ ὑγίαν, μῆτε κατὰ ψυχῆς φιλομύτιαν καὶ ἐρετίαν. δόξης δὲ τῆς τῶν πολλοῖς ὑπερφρονῶσιν. ὅθεν καὶ πρὸς Γοργίᾳ ἰσορῆται τῆς Λεωνίδου γυναικὸς τοιοῦτον. εἰπούσης γὰρ πινος (ὡς εἰσέειπεν) ξένος πρὸς αὐτὴν ὡς Μόνα τῶν ἀνδρῶν ἐρχεσθε ὑμεῖς αἱ Λακωναί, ἀπεκρίνατο, Μόνα γὰρ ἡμεῖς ἀνδρας ἴκτομεν. Εἰρξας δὲ τοῖς ἀγάμοις τῆς ἐν ταῖς γυμνοπαιδείαις ἴσας, καὶ ἀπὸ μίαν παροσσηρῶσας, πολλὰ παροσσηρῶσας ἐποίησατο τῆς παιδοποιίας ἡμῶν ὅτι καὶ θεραπείας ἡ νεοὶ παροσσηρῶσας παρῆχον, ἐπέρισε. Καὶ τὸ πρὸς Δερκυλλίδα ῥητὴν ὁμοίως ἐμέμψατο, καὶ πρὸς Ὀδύμωμον ὄντα στρατηγόν. ἔπιτόντι γὰρ αὐτῷ τῶν νεωτέρων τῆς ἑσθίας ἔχων ὑπερφρονῶσας, οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ σὺ τὸν ὑπέειποντα ἐγλήθησας. Πρωτανόμωμον δὲ ἴσας διὰ τὴν ἑσθίαν ἐνομοθέτησεν ἀπαρῆχον ἐκδιδόσθαι, ὅπως, ἔφη, μῆτε δι' εἰδειαν ἀγάμοι ἰσὲς εἰσθῶσι, μῆτε διὰ πειροσῶσιν ἀποδιδάσκονται, ἔκαστος δὲ εἰς τὸν ἑσθίον τῆς παιδὸς ἀφορῶν,

πρὸς Ὀδύμωμον ὄντα στρατηγόν. ἔπιτόντι γὰρ αὐτῷ τῶν νεωτέρων τῆς ἑσθίας ἔχων ὑπερφρονῶσας, οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ σὺ τὸν ὑπέειποντα ἐγλήθησας. Πρωτανόμωμον δὲ ἴσας διὰ τὴν ἑσθίαν ἐνομοθέτησεν ἀπαρῆχον ἐκδιδόσθαι, ὅπως, ἔφη, μῆτε δι' εἰδειαν ἀγάμοι ἰσὲς εἰσθῶσι, μῆτε διὰ πειροσῶσιν ἀποδιδάσκονται, ἔκαστος δὲ εἰς τὸν ἑσθίον τῆς παιδὸς ἀφορῶν,

ἄρεσιν ποιῶνται. Ἀφ' ἧς τὸ καὶ τὸν καλλωπι-
 σμὸν τῆς πόλεως ἀπέλασεν. Οἰσαντος δ' αὐτὸ καὶ τὸν
 χρόνον τῶν τε γαμουμένων καὶ τῶν γαμουμένων, πρὸς τὴν
 πύλιν, ἢ (ἔφη) τὰ θυνάμυρα ἰχθυήσῃ ἐκ τελείων θυνά-
 μυρα. Πρὸς δ' τὸν γαμίζοντα διότι τὸν γαμίζοντα ἀ-
 πείρξε μὴ συγκαταβαίνειν τῇ γαμίζοντι, πρὸς τὰς δὲ
 πύλιν τῆς ἡμέρας σιωπῆσαι τοῖς ἡλικιώταις, καὶ τὰς νύκτας
 ὄλας σιωπῆσαι, τῇ δὲ νύμφῃ κρύφα καὶ μετ' ἄλλα-
 βείας συνίεναι, ὅπως, ἔφη, καὶ τοῖς σώμασιν ἰχθυήσῃ, ἀφ-
 ἡρῆς μὴ θυνάμυρα, καὶ τὰ φίλην αἰεὶ κενὸν ἔσθ' ἀφ' ἧς, καὶ
 τὰ ἔχονα ἐρρωμένους παρέχουσι. Καὶ δὲ μὲν μύρον
 ἐξέλασεν, ὡς τὸ ἐλάσθαι φθορὴν καὶ ὄλεθρον. ἢ δὲ βαφικίῳ,
 ὡς κλακεῖαν ἀσθήσεως. Γὰρ δὲ τοῖς πρὸς τὸν τῶ σώ-
 ματος καλλωπισμὸν δημιουργοῖς ἀεπίβωτον ἐποίησε τὴν
 Σπάρτην, ὡς ἀφ' ἧς καὶ κατεργασίας τὰς τέχνας λυμνηνομέ-
 νοις. Τοσαύτη δὲ ἡ κατ' ἐκείνοισι τοῖς χρόνοις σιωπῆ-
 σιμὴ τῶν γαμίζοντων, καὶ τοσοῦτον ἀπέχε τῆς ὑπερῶν πρὸς αὐ-
 τὰς ἀρχείας, ὡς πρὸς τὸν ἀπίστον εἶδ' ὅ τῆς μοιχείας παρ'
 αὐταῖς, καὶ λόγος ἀπομνημονεύεται Γεραδάτα ἱεροῦ Σπαρ-
 τιάτου τὸ σφόδρα παλαιῶν, ὃς ἐρωτηθεὶς ὑπὸ ξένου τί πά-
 ροισιν οἱ μοιχοὶ παρ' αὐτοῖς, (σὸ δὲν γὰρ ὄραν πρὸς τούτων νε-
 νομοθετηθῆναι ὑπὸ Λυκούργου) εἶπεν, Οὐδεὶς ὡς ἐνε γίνεται
 μοιχὸς παρ' ἡμῖν, ἐκείνου δ' ὑπολαβόντος, Ἀνὸς ἡμῖν γίνεται,
 αὐτὸν ἔφη ὁ Γεραδάτας, Πῶς αὖ, ἔφη, μοιχὸς ἐστὶ Σπάρτη
 γίνετο, ἐν ἧ πλοῦτος μὲν καὶ τρυφὴ καὶ καλλωπισμὸς ἀπι-
 μάζονται, ἀδωὸς δὲ καὶ ἀκροσμία καὶ τῶν ἡγευμένων πειθῶ
 πρὸς δύνονται; Πρὸς δὲ τὸν ἀξιοῦντα δημιουργεῖν ἐν
 τῇ πόλει καὶ ἀσθήσεσθαι, ὁ Λυκούργος εἶπε, Σὺ πρὸς τὸν
 οἰκίαν σου ποιήσον δημιουργεῖν. Γνωθῆναι δὲ ἡ-
 νος ἀφ' ἧς τί μίχθῃ οὕτω καὶ ἀτελής ἔταξε τὰς θυσίας, ὅ-
 πως (ἔφη) μηδέποτε τιμῆντες ὁ θεῖον ἀφ' ἧς λείπωμεν.
 Μόνα δὲ αὐτὰ τῶν ἀθλημάτων ἐφέντος αὐτὸς τοῖς πολίταις
 ἀγωνίζεσθαι ὅπου ἡ χεὶρ οὐκ αἰατείνεται, ἐπύθητό τις τὴν
 αἰτίαν ὅ δὲ, ὅπως, εἶπε, μηδεὶς αὐτῶν ἐν τῇ πόλει ἀπαυ-
 δᾶν ἐπιζητεῖται. Ἐρωτῶντος δὲ ἱεροῦ ἀφ' ἧς τί πικρὰ μέλατρα
 ποπέδον κελδύ, ὅπως, εἶπε, πλείω τοῖς ἔσθ' οἱ βλά-
 πτοιμα. Ἄλλου δὲ ὅτι ζῆλοῦτος ἀφ' ἧς τί πυρρμαχεῖν
 ἀπέπει, ἢ να, ἔφη, μὴ ὑπὸ γαμίζοντος ἢ παιδὸς ἢ ἱεροῦ πα-
 ραπλοῦτος ἀφ' ἧς οἱ ἀμείνονες ἀποδύσκωσιν. Τοῖς
 δὲ συμβουλοῦσιν τῶν ὀρθῶν πρὸς τῆς ἱεραργίας καὶ
 τῆς πείθῃς ἡ ποιῶνται τῇ Ἀδελφείᾳ, σιωπῆσαι, εἰ μὲν
 θεὸν ἡγεῖται, μὴ θρῆσθ' εἰ δὲ ἀφ' ἧς πον, μὴ ἱεραργεῖν
 ὡς θεῶ. Πρὸς δὲ τοῖς ὅτι ζῆλοῦτος τῶν πολιτῶν, Πῶς
 αὖ πολέμιον ἐφοδὸν ἀλεξοίμεθα; Ἐὰν πτωχοί, ἔφη, ἦτε,
 καὶ μὴ μείζον ἀπερὸς πατέρων ἐρεεῖν. Καὶ πάλιν ὅτι ζῆ-
 τῶν πρὸς τειχῶν, οὐκ ἔφη πόλιν εἶδ' ἀτείχισον ἢ τις αἰ-
 δράσι καὶ οὐ πλίνθοις ἐσφραίνωται. Ἐπεμέλοντο δὲ οἱ
 Σπαρτιάται καὶ τῆς κόμης, ἀπομνημονεύοντες ἵνα Λυκούρ-
 γου λόγον πρὸς τούτου, ὅτι τοῖς μὲν καλοῖς, ἀφ' ἧς πρὸς
 ποῖς, τοῖς δὲ ἀρχοῖς, φοβερωτέροις. Παρήγγελε δὲ ὅτι
 τοῖς πολέμοις τρεφάμενοις καὶ νικήσαντας μέγιστον τὸ βεβαίω-
 σασθαι δίκημα, ὅτι δὲ δῶκεν, εἶτα ἀφ' ἧς ἀναχωρεῖν. οὐτε
 Ἐλλεικτὸν φονδῆν τοῖς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς φάσκων, ἀλλὰ καὶ χεῖροισιν.
 εἶδ' ἧς γὰρ τοῖς μαχομένοις πρὸς αὐτοῖς
 ὅτι φείδονται μὲν τῶν ἐπιδόντων, αἰαροῦσι δὲ τοῖς ὑφισταμένοις,
 τὸ μὲν δὲ φέδ' ἧς ὀφελιμότερον ἡγήσεσθαι.
 Γνωθῆναι δὲ ἱεροῦ ἀφ' ἧς τί πρὸς πολέμιον νεκροῖς ἀπηγρῶσε
 σκυλῆν, ὅπως, ἔφη, μὴ κυπιάζοντες πρὸς
 τὰ σκύλα,

A virtutem in delectu sequeretur. Eadem de causa et-
 iam fucandi artificium vrbe eiecit. Tempus etiam
 ineundi matrimonij constituit utriusque sexui, cau-
 samque rogatus hanc exposuit, vt valida nasceren-
 tur è perfectis corporibus. Miranti cur nouo marito
 concubitu cum sponsa interdixisset, iussissetque
 eum maiorem diei partem totamque noctem cum
 equalibus degere, cum sponsa autem furtim & cau-
 te congredi: eo, inquit, hæc tendunt, vt & validi
 corporibus maneat, neq; satietas incessat, & amor
 semper sit recens, prolemq; edat validam. Vnguen-
 tum ex vrbe sustulit, vt olei perniciem: itemque
 tincturam, vt sensus adulationem. omnibus vero
 fucandi exornandique corporis artem tractanti-
 bus, Spartam inaccessam esse iussit, quòd malis arti-
 bus mores corrumpent. Tanta fuit isto tempore
 mulierum pudicitia, tantumque abfuit à leuitate
 earum quæ postea temporis exstitit, vt crimen ad-
 ulterii apud ipsas habitum sit pro incredibili. Ac ser-
 mo memoria fertur Geradata cuiusdam è priscis
 Spartanis, qui interrogatus ab hospite qua pœna
 Spartz in adulteros vindicetur, nihil enim se vide-
 re hac de re à Lycurgo statutum: respondit, Nullus a-
 pud nos fit adulter. Inferenti, Quid autem, si ali-
 quando existeret? taurum, inquit, pendere cogitur
 tantæ magnitudinis, vt capite trans Taygetum por-
 recto ex Eurota bibat. Dicenti, Quomodo possit
 tantus inueniri taurus? subiecit: Quo vero pacto
 Spartz possit adulter existere, vbi diuitiæ, luxus, &
 fucus ignominiosa censentur, verecundia autem,
 modestia, & subditorum obedientia obtinent? Po-
 stulanti vt populo administrationem reip. traderet
 Lycurgus: Tu prior, inquit, domi tuæ imperium do-
 mesticis tuis trade. Interrogatus cur tam modica &
 vilia constituisset sacrificia, respondit: Ne vnquam
 deos venerari cessemus. Querenti cur hæc duntaxat
 ciuibus permisisset certamina, in quibus nemo ma-
 num intendens victum se profitetur, respondit: ne
 quis eorum inter laborandum despondere animum
 adsuescat. Scitanti cur crebro iubeat mouere castra:
 vt, inquit, pluribus hostes damnis afficiamus. Alii
 querenti cur turrium ac murorum oppugnatione
 suis interdixisset: respondit, ne à muliere aut puero
 aut eorū simili homine præstatiores interficiantur.
 Consultantibus Thebanis de sacrificio & luctu qui-
 bus Leucotheam veneratur, suasit, Si deam esse cre-
 derent, ne lugerent: si hominē, ne sacrificarent tan-
 quam numini. Querentibus ciuibus quo pacto ho-
 stium insultus amolirentur, Si, inquit, pauperes sitis,
 neque vnus altero amplius querat. Interrogantibus
 etiam de muris quid sentiret, negauit Vrbe muni-
 tione carere, quæ viris nõ lateribus coctis cincta sit.
 Comam quoq; colebant Spartani, Lycurgi memo-
 rantes dictum, qui comam formosis pulcritudinem
 augere, deformes terribiliores reddere pronunciaf-
 set. Idem præcepit suis, vt si prælio hostem fudissent
 ac vicissent, tantisper modo insequeretur fugientes,
 dum victoriã constabiliret, deinde statim se recipe-
 rent. non modo, quia Grecanicum non esset cedentes
 interficere: sed & utilis hæc ratio. hostes enim si sci-
 rent cedentibus parci, repugnantes occidi, fugã pu-
 gna vtiliorem sibi arbitraturos. Interrogatus cur ho-
 stium cadauera spoliare vetuisset: Vt ne, inquit, spoliis

intenti, pugnam negligent, sed simul cum paupertate ordinem servant.

LYSANDER cum duas ei stolas misisset Dionysius, & utram mallet filiae afferre iussisset, fatus ipsam filiam rectius delecturam, utraque sumpta abiit. Hic homo versutus, & pleraque fraudibus miscens, iusque in sola ponens utilitate, veritatem aiebat nihilo meliorem esse mendacio, sed utriusque dignitatem & precium usu definiri. Reprehendentibus ipsum, & indignum Hercule dicentibus, quod pleraque imposturis ageret, doloque res non ingenue gereret, ridens respondit: Vbi non sufficit leonina pellis, adsuenda est vulpina. Aliis vituperantibus ipsum ob violatum iureiurandum, quod Mileti dixerat: Pueros talis, viros sacramentis decipi debere respondit. Cum Athenienses ex insidiis vicisset ad Aegos potamos, fameque pressos urbem dedere coegisset, Ephoris scripsit: Captæ sunt Athenæ. Argivus in controuersia de agris adversus Spartanos iustiora sese afferre argumenta dicentibus, gladium stringens: Qui hunc, inquit, tenet, is optime de finibus agrorum disputat. Bæotos, cum pereorum ditionem esset transiturus, cernens in utranque nutare partem, misit qui interrogaret, Rectiusne se hastis vellent, an vero demissis transire. Megarenfi cuidam in concilio liberius ipsum appellanti, Tua, inquit, hospes verba ciuitate opus habent. Cum defecissent Corinthij, & iuxta eorum muros ducens suos videret ad oppugnationem parum habere animi, lepus autem conspiceretur fossam transilire: Non pudet, inquit, Spartani hos hostes metuere, quorum ob ignauiam muris lepores indormiunt. In Samothrace oraculum consulentem sacerdos cum iuberet dicere, quod in vita sua maximum perpetrasset scelus, Tuone, inquit, an deorum iussu: respondenti, Deorum: tu itaque, ait, apage hinc, & ego diis, ubi interrogabunt, dicam. Persæ quærenti quam reip. formam maxime probaret: in qua, inquit, fortibus & ignauis suum tribuitur. Dicenti, laudo te & defendo, respondit, Duos se ruri habere boues, quibus tacentibus, se tamen exquisite nosse vter eorum piger sit, vter industrius. Cuidam peregrino convicia in ipsum iacenti dixit: Crebro ista dicito, dicito absque intermissione, si fortassis animi tui mala, quibus plenus videris esse, possis egerere. Aliquo post mortem eius tempore oborta sociali controuersia, Agesilaus domum Lysandri venit inspecturus ea de re litteras, quas secum is retinuerat. Invenit autem librum Lysandro scriptum de repub. in quo erat hæc sententia, regnum familiae Eurytionidarum & Agiadarum adimendum, inque medio ponendum esse, regemque ex optimatibus creandum: ne posteris Herculis is honor haberetur, sed iis qui imitarentur virtutem Herculis, quæ ad deos euectus fuit. hanc orationem cum vellet e vulgare ad ciues Agesilaus, ut ostenderet qualis ciuis Lysander fefellisset, eiusque amicos traduceret: Latratidam ferunt ephorum tunc principem veritum ne oratio ea persuaderet, inhibuisse eum ac monuisse, Non esse eruendum e sepulcro Lysandrum,

Α τὰ πύλας, τῆς μάχης ἀμελάσιν, ἀλλὰ ἐν τῷ πενίᾳ ἄμα τῆ τὰ ἐξ ἀγαθῶσι.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΥ. Λύσανδρος, πρὸς πέμψαντος αὐτῷ τῷ Διονυσίου δύο στολάς, καὶ κελύσαντος αὐτὸν βούλεται ἐλεῖσθαι τῇ θυγατρὶ κημίξην, αὐτῷ ἐκείνῳ ἔφη βέλπιον ἀρήσασθαι καὶ λαβῶν ἀμφοτέρας, ἀπῆλθεν. Οἱ δὲ Λύσανδρος, δεινὸς θοφιστὴς γυμναστής, καὶ ἀπάτης ἐὰν πολλά ποιηκίλων, ὃ δὲ δίκαιον ἐν μόνῳ ὅτι λισσιτελεῖ ἡτέλερος, καὶ ὃ καλὸν ἐν τῷ συμφέροντι, ὃ δὲ δὴν ἔλεγε τῆ ψεύδους κρείττον ἐστίν, ἐκαστέρου ὃ τῆ χρεία τῷ ἀξίαν καὶ τῷ ἡμιλύσει- B ζεσθαι. Πρὸς ὃ τοῖς ψέροντας αὐτὸν ἐπὶ ὅτι ὅτι ἀπάτης ἐὰν πλῆστα παρὰ τῆν, ὡς ἀπόξιον τῆ Ἡρακλέους, καὶ δόλω ὅτι ἀπικρὶς καταρροῦντα, γυμνῶν ἔλεγμα, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἢ λεοντῆ πρὸς ἀπῆλθεν ἐπὶ τῷ δὲ ὡς πεκίῳ.

Απομεμορφύων δὲ ἐτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παρὰ βιάσει τῶν ὀρκων οὐς ἐν Μιλήτῳ ἐποίησατο, ἔλεγε, Τοῖς μὲν παῖδας ἀσραγάλοις δὲ ἔξαπατῶν, τὸς δὲ ἀνδρας ὄρκους. Νικησας ὃ τὸς Ἀθιναίους δὲ ἐνέδρας παρὶ Αἰγῆς ποταμοῖς καὶ λιμῶν πύσας αὐτοῖς, παρεσήσατο τῷ πόλιν, καὶ ἔγραψε τοῖς ἐφόροις, Ἐδωχάμην τῷ Ἀθῆναι. Πρὸς Ἀργείοις C ὃ παρὶ γῆς ὄρων ἀμφισβητοῦντας πρὸς Λακεδαίμονιους, καὶ διχαστέρας λέξαν αὐτῶν φάσκοντας, ἀπασιμῶν τῷ μάχαρον, Οἱ ταύτης (ἔφη) κατῶν, βέλπισα παρὶ γῆς ὄρων ἀμείλιχται. Τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ἐπαμφοτερίζοντας, ὅτι δὴ τῷ χῶρον, ὅταν πρὸς πέμψη, πτωχάνομος ποτέρον ὄρκοῖς τοῖς δόρασι ἢ κεκλιμῶν ἀπαπορῶνται τῷ χῶρον αὐτῶν. Μεγαρέως δὲ ἀνδρὸς ἐν τῷ κρινῶ Συλλόχῳ παρρησία χρησαμένου πρὸς αὐτὸν, Οἱ λόγῳ σου (εἶπεν) ὡς ἐνεπέλεως δέοντα. Ἐπεὶ δὲ Κορινθίων ἐφεστώτων διερχόμενος παρὰ τὰ τεῖχη τὸς Λακεδαίμονιους ἐώρα πρὸς ἀπῆλθεν ὄρκου D τας, καὶ ἀγαθὸς ἡς ὄφθη ἀπαπορῶν τῷ τῶ φρον, Οὐκ ἀμείλιχται (εἶπεν) ὡς Σπαρτιάται τοῖς τοῖς φοβούμενοι πολεμίοις ὧν δὲ ἔργῳ οἱ λαγῶν τοῖς τεῖχεσιν ἐγκατεῦδουσι. Ἐν δὲ Σαμοθράκῃ χρησθεῖα ζομῶν αὐτῷ ὁ ἱερεὺς ἐπέλεθου σεν εἶπεν ὅ, ἡ ἀνομώτατον ἔργον αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ πέπασακαται ποτέρον οὐκ ὅτι τῆτο κελύσαντος ἢ τῶν θεῶν, τῆτο δὲ ποιῶν, ἐπὶ πρῶτῃσε. Φαμῶν δὲ, Τῶν θεῶν, Σὺ τοῖνυν (ἔφη) ἐκποδῶν μοι κατὰ τῆν, καὶ ἐκείνοις ἐρωτῶ, ἐὰν πῶν τῶν. Πέρσου δὲ ἐρωτήσαντος ποῖαν μάχισα ἐπαμῆ πολιτεῖαν, Ἡ ἡς (ἔφη) τοῖς ἀνδρείοις καὶ δὲ τοῖς ἐὰν πρὸς ἴκοντα ἀποδίδωσι.

Ε Πρὸς ὃ τὸ εἰπόντα ὅτι ἐπαμῆ αὐτὸν καὶ ἑσπασσῆσιν, Δύο βουδ (ἔφη) ἐν ἀγρῶν ἐχῶσι γῶντων δὲ ἀμφοτέρων, ἀκρῶν ἐπίσταμαι τὸν τε ἔργον καὶ τὸ ἐργασζομῶν.

Λοιδροσυμῶν δὲ ἡνος αὐτῷ, εἶπε, Λέγε πυκνῶς ὡς ἐνύμλιον, λέγε μὴ δὲν ἐλλείπων, ἀπὸ σου διώη τῶν ψυχῶν κενώσασιν κακῶν ὧν εἰχῆς πλήρης ἐστίν. Χρῆσθαι δὲ ὕστερον μετὰ τῷ τελῶ τῷ ἀντιλογίας Συμμαχικῆς γυμναστῆς, Ἀγμοῖλαος ἦλθεν ἐπὶ τῷ τῷ Λυσάνδρου οἰκίαν, ὅπως τὰ παρὶ αὐτῆς γράμματα ἀγαθῶνται. Ταῦτα γὰρ παρὶ αὐτῷ

κατέργεν ὁ Λύσανδρος. Ἄρε δὲ καὶ βιβλίον γεγραμμῶν τῷ Λυσάνδρῳ παρὶ τῆς πολιτείας, ὡς χρεὶ τῶν Εὐρυπασσῶν Εὐρυπασσῶν καὶ Ἀγιδῶν τῷ βασιλείαν ἀφελομῶν, εἰς μέσον θῆναι, καὶ ποιῆσθαι τῷ ἀρεσιν ἐν τῷ ἔρισαν, ἵνα μὴ τῶν ἀφ' Ἡρακλέους, ἀλλ' οἷος Ἡρακλῆς τῆ ἔρετῆ, κρινόμενοι ὄρεσῆς ἢ, ἢ κακείνος εἰς θεῶν ἡμας ἀνήρη. καὶ τῶν τῶν λόγον ὄρησε μὲν εἰς τὸς πολίτας ὄρενεγκεῖν, καὶ πρὸς ἀδεικνύωμ τῷ Λυσάνδρῳ οἷος ὧν πολίτης διελαθῆσανε, καὶ ὅτι ἀβουλῆ τῷ Λυσάνδρου φίλων. Κρατῖδῳ δὲ φασὶ τότε πρὸς ἀπῆλθεν τῶν ἐφόρων, ἀλαβηθῆναι μὴ πείσῃ ἀγαθῶν οἱ λόγος, ὅτι ἀβῆσθαι τῷ Ἀγμοῖλαου, καὶ εἶπεν ὡς οὐ δεῖ ἀγορεύθην τῷ Λυσάνδρῳ, V

ἀλλὰ καὶ τὸ λόγον αὐτῶν συγκατορῆσθαι, πλουρίων καὶ πικ-
 θανάς σιωτῶν. Τοῖς δὲ μνηστῆρας αὐτῶν ζῆ-
 γατέρας, εἶπα μὲν τὴν τελευτῶν πένθος ὄρεθόντος ἀπει-
 παμύροις. ἐζημίωσαν οἱ ἔφοροι, ὅτι πλούσιον μὲν νομίζοντες
 ἔτεράπιδον, δίκαιον δὲ καὶ χρῆσθαι ἐκ τῆς πείνας ἐπιγνόντες,
 ἔσφραξαν.

ΝΑΜΕΡΤΟΥ. Ναμέρτης παρθεναίας ἀποστα-
 λείας, μακαρίζοντος πινος αὐτὸν τῷ ἐκείῃ δῆσι πολύφι-
 λος εἶη, ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει ἕνι ἔσφρα πειράζεται ὁ
 πολύφιλος· ἐπιζητούντος δὲ θατέρου ματεῖν, Ἀτυχία,
 εἶπεν.

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ. Νίκανδρος, εἰπόντος πινος ὅτι κακῶς αὐ-
 τὸν λέγουσιν οἱ Ἀργεῖοι, Οὐκ εὖν (ἔφη) δίκην ἕνιοσι τὸς ἀγα-
 θοῖς κακῶς λέγοντες. Πυθολύκος δὲ πινος δὲ ἕνι χροῖσι καὶ πω-
 γανόσφρασιν, ὅτι (ἔφη) πύτων κάλλιστος καὶ ἀδαπρωτάτος
 αἰδρὶ ὁ ἴδρος χόσμος. Τῶν Ἀθηνῶν δὲ εἰπόντος πινος, Δίαν
 αἰτέχεσθε ὡς Νίκανδρος τῶν χροῖσιν, Ἀληθίζεις, (ἔφη) ἀλλ'
 οὐχ ὡς ἄρ' ὑμεῖς ὅπως τῶν σπουδαζόμεν.

ΠΑΝΘΟΙΔΟΥ. Πανθοῖδας παρθεναίας εἰς τὴν Ἀσίαν,
 ἐπιδικεικνῶν αὐτῶν τείχος ἐχρῶν, εἶπε, Νῆ τὸς θεοῖς, ὡς ἔ-
 νοι, καλὴ γυναικωνίς. Ἐν Ἀκαδημία δὲ τῶν φιλοσόφων
 Διαλεγομένων πολλά καὶ σπουδαῖα, ἐσφρωπῶντων δὲ τῶν
 Πανθοῖδου μὲν τῶντα, ἡ δοκῶσιν αὐτῶν οἱ λόγοι οὗτοι εἶη, Τί
 δὲ δῆσ' (ἔφη) ἡ σπουδαῖοι; ὄφελος δὲ σφῶν, μὴ χρῶντων
 ὑμῶν αὐτοῖς.

ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΚΛΕΟΜΒ. Παυσανίας ὁ
 Κλεομβρότου, Δηλίων δικαιολογουμένων παρὲς τῆς νήσου
 παρὲς Ἀθηνῶν, καὶ λεγόντων ὅτι κατὰ τὸ νόμον τὸ παρ'
 αὐτοῖς οὔτε ἀγῶναι ἐν τῇ νήσῳ ἔκτοισιν, οὔτε οἱ τελευ-
 τήσαντες θάπτονται, Πῶς οὖν (ἔφη) αὐτὴ παρὲς ὑμῶν εἶη
 ἐν ἧ οὔτε γέροντες ὑμῶν οὔτ' ἔσται; Τῶν δὲ φυλάδων αὐ-
 τῶν παρθεναίων ἐπὶ τὸς Ἀθηνῶν ἀγῶν τὴν στρατῶν,
 λεγόντων τε ὅτι τοῖς Ὀλυμπίοις ἀκακρυπομένη αὐτῶν,
 εὐσεβῆσαν αὐτὸν μόνοι, Τί οὖν οἴεσθε (ἔφη) τὸς ὅτε δὲ ἔπαρον
 Κυρίπιδας, παθόντας κακῶς, ποιήσιν; Πυθολύκος δὲ ἕνιος
 δὲ ἕνι Τυρταῖον τὸ ποιητῶν ἐποίησαντο πολίτην, ὅπως (ἔφη)
 μηδέποτε ξένος φαίνεται ἡμῶν ἡγεμῶν. Πρὸς δὲ τὸ ἀσθενῆ
 μὲν τὰ σώματα, συμβουλεύοντα δὲ παρὲς τὸς πολεμίοις
 κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν Διακινδυνώσιν, Θέλεις οὖν (ἔφη)
 δεῖξαι σεαυτὸν ἐκδῖς, οἷος ὡν ἡμῶν μέχεσθαι συμβουλεύ-
 εις; Θαυμάζοντων δὲ ἕνιος ἐκδῖς τῶν βαρ-
 βάρων, τὴν πολυτέλειαν τῆς ἐσθῆτος, κρείσσον ἔφη αὐτοῖς
 εἶη πολλοὶ ἀξίους ἢ κεκτῆσθαι πολλοὶ ἀξία. Μετὰ δὲ τὴν
 ἐν Πλαταιαῖς κατὰ Μήδων χροῖσιν νίκην, τοῖς ἀμφ' αὐ-
 τὸν ἐκέλευσε τὸ παρθεναίμασμον Περσικὸν δειπνον παρθε-
 ναίαν τούτου δὲ θαυμαστὴν πολυτέλειαν ἔχοντος, Νῆ τὸς θεοῖς
 (ἔφη) λίγος ἕνι Πέρσης, ὅτι τσαῦτα ἔχον ἐπὶ τὴν ἡμετέραν
 ἦλθε μάξαν.

ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΠΛΕΙΣΤ. Παυσανίας ὁ
 Πλεισιάνακτος, παρὲς τὸ ἐρωτήσαντα Διακινδυνώσιν
 ὡν νόμον σφῶνα κινῆν ἔξεσι παρ' αὐτοῖς, ὅτι τὸς νέμοις (ἔφη)
 τῶν αἰδρῶν οὐ τὸς αἰδρας τῶν νόμον κρείσσον εἶη δει.
 Ἐπαγοντος δὲ αὐτῶν ἐν Τεγῆα μετὰ τὴν φυγὴν τὸς Λακεδαιμονίους,
 εἶπέ τις, Διακινδυνώσιν οὐκ ἐμῶν ἐν Σπάρ-
 τη, ἀλλ' ἐφυγες; ὅτι οὐδ' ἰάξει (ἔφη) τῶν τοῖς ὑγῆνοισιν,
 ὅπου δὲ οἱ νοσοῦντες, Διακινδυνώσιν εἰάθασιν. Πυθολύ-
 κος δὲ ἕνιος αὐτῶν πῶς αὐτὸν διωκτεῖν τὸς Θεῶν νικήσας,
 εἰ τὸ δῆσον (εἶπε) στρατηγὸν καταστήσασθαι.

A sed orationem consepeliendam, vafre & ad persua-
 dendum apte compositam. Qui filias eius ambiue-
 rant, mortuo autem eo, quod pauperem fuisse tum
 liqueret, repudiabant, ephori multauerunt, quod
 quem ob diuitiarum opinionem coluissent, hunc
 iustitiam eius ac probitatem paupertate arguente
 spernerent.

NAMERTES legatus aliquo missus cum à quo-
 dam isthic felix prædicaretur ob multitudinē ami-
 corum, Habesne, inquit, indicium certum quo pro-
 bare possis quis multos habeat amicos? doceri se id
 postulanti, Rebus, ait, secundis.

NICANDER narrante quodam Argiuos ipsi
 maledicere, Pœnas ergo, inquit, dabunt, qui de bo-
 nis male loquantur. Quærenti cur comâ & barbâ
 alerent Spartani, respondit: Quia virum & maxime
 ornat, & minimo sumtu constat: proprius ornatus.
 Atheniensi cuidam dicenti, Nimium ô Spartani ocio
 estis dediti: Vera, inquit, dicis: at non, vt vos, in quas-
 cunque res operam impendimus.

PANTHOEDAS in Asia legatione fungens, o-
 stendentibus quibusdam murum probe munitum,
 Per deos, inquit, hospites, pulcrum est gynæceum.

C In Academia philosophis multa & præclara disse-
 rentibus, ac deinde ex ipso quærentibus, quid sen-
 tiret de his disputationibus: Equidem, inquit, præ-
 clara sunt, sed nullius præcii, cum vos istis rebus nõ
 utamini.

PAVSANIAS Cleombroti F. Deliis de insulæ suæ
 iure aduersus Athenienses disputantibus, ac dicen-
 tibus, Lege apud ipsos receptum esse, vt neque pa-
 riant in insula mulieres, neque mortui sepeliantur:
 Et quomodo, inquit Delus patria vestra sit, in qua
 neque natus est quisquam vestrum, neque erit post
 mortem? Cum exsules ipsum in Athenienses vt du-
 ceret exercitum, hortarentur, dicerentque Olym-
 picis ludis cum renunciaretur victor, à solis Athe-
 niensibus fuisse exhibitatum: Quid verò putatis,
 inquit, qui beneficio accepto me exhibitauerunt, fa-
 cturos si lædantur? Quærenti cur Tyrtaum poe-
 tam Spartani donassent ciuitate: respondit: Ne vn-
 quã videremur peregrino vsi duce. Imbecillo ho-
 mini terra marique decertandum esse suadenti,
 Visne, inquit, vestibus te exuere, & ostendere qua-
 lis homo pugnam nobis suadeas? Mirantibus non-
 nullis inter spolia barbarorum sumtuosas vestes,
 dixit: Præstat aliquem ipsum magni esse præcij,
 E quam res possidere preciosas. Post Plataicam de
 Medis victoriam, mandauit suis vt præparatam
 Persæ cœnam sibi apponerent. quæ cum esset ad-
 mirabili luxu adornata, Per deos, inquit, gulæ de-
 dicitus fuit Persa, qui tot rerum compos, nostram ap-
 petijit mazam.

PAVSANIAS Plistonactis F. interroganti
 cur de antiquo iure nihil Lacedæmone liceret
 conuellerè: Quia, inquit, legum in viros, non viro-
 rum in leges debet esse autoritas. Exsul hic cum
 Tegeæ laudaret Lacedæmonios, & quidam dice-
 ret, Cur ergo non mansisti Spartæ, sed solum ver-
 tisti? respondit: Quia ne medici quidem apud sa-
 nos, sed apud ægrotos solent versari. Interro-
 ganti quomodo Thraces possent vinci, Si, in-
 quit, optimum exercitui ducem præficiamus.

Medic
 iurecul
 prehen
 ceret,
 Si, inqu
 centi m
 adhibu
 cum, q
 quam
 P
 hostiu
 straglor
 dam na
 res laud
 bere lau
 rum aliq
 rum non
 gradus)
 vocatus
 gatus: H
 cccquar
 PLEIS
 cur non
 Quia, in
 esse fuit
 tus quid
 hospes, n
 erentes
 nifum cap
 cum que
 si aliquis
 ne, nio
 PLEI
 rhetor L
 prædic
 bis didic
 POLY
 bus min
 te vindic
 ceret cor
 gnare cu
 heredita
 Argiui p
 gna vniu
 iocii ne o
 duceret,
 facili
 ribus: t
 pulcrum
 finibus
 detur. v
 piendi g
 cula fort
 ces didic
 POLY
 gis præf
 publico
 volumus
 PHO
 centibus
 qui sit vi
 dies.
 POLY
 pte
 ΣΟΙ
 λὸ τῶ

Medico ipsum visitanti, ac dicenti, Nihil habes mali: retulit. Id fit, quia te medico non vtor. Amico reprehendenti ipsum, quod cuidam medico male diceret, non expertus ipsum, neq; passus quicquam: Si, inquit, expertus cum essem, non viuerem. Et dicenti medico, Senex es factus: quia, inquit, te non adhibui medicum. Optimum dicebat esse medicum, qui ægros non conficeret putrescendo, sed quamprimum sepeliret.

PÆDARETVS dicente quodam magnum esse hostium numerum: Tanto, inquit, maior erit nostra gloria, quia plures interficiemus. Videns quendam natura mollē à ciuibus propter placidos mores laudari, dixit: Neq; viros mulierum similes debere laudari, neq; mulieres virorum similes, nisi earum aliquis vsus incidat. Non alectus in trecentorum numerum (qui primus in ciuitate erat honoris gradus) hilaris ac renidens è comitiis discessit. reuocatusque ab ephoris, & causam risus sui interrogatus: Hæc, inquit, est, quod gratulor ciuitati, quæ ccc quam ego sim meliores habet ciues.

PLEISTARCHVS Leonidæ F. quærenti causam, cur non à primis regibus cognomentum ducerent: Quia, inquit, illis vt imperarent ac regnarent necesse fuit, posterioribus nequaquam. Cum advocatus quidam ridicula diceret, Non cauebis, inquit, hospes, ne quomodo continenter in palæstra se exercentes palæstræ evadunt, ita tu quoque identidem risum captans, ridiculus fias. Narranti esse maledicum quendam qui ipsum laudet: Mirum, inquit, nisi aliquis ei me mortuum esse dixit. de viuo enim nemine bene ille loqui potest.

PLEISTONAX Pausaniæ F. cum Atticus quidam rhetor Lacedæmonios indoctos vocaret, Vera, ait, prædicas. foli enim Græcorum nos mali nihil à vobis didicimus.

POLYDORVS Alcamenis F. cuidam crebrò hostibus minanti, Non animaduertis, inquit, maximam te vindictæ partem sic insumere. Cum exercitū duceret contra Messenios, interroganti cuidam an pugnare cum fratribus vellet: Non sane, inquit, sed ad hæreditatem nondum diuisam proficiscor. Cum Argiui post trecetorum pugnam denuo ingenti pugna vniuersi essent victi, hortabantur Polydorum locii ne occasionem dimitteret, sed rectà ad Argos duceret, urbemque occuparet: quod fore aiebant facillimum, viris occisis, solisq; superstitionibus mulieribus: respondit: collatis signis hostem superare ego pulcrum iudico: vt autem urbem occupem, qui de finibus ditionis dimicauerim, iniustum mihi videtur. veni enim non vrbis capiendæ, sed agri recipiendi gratia. Quærenti cur in bellis Spartani pericula fortiter adirent, respondit: Quia reuereri duces didicerunt suos, non metuere.

POLYCRATIDAS cum aliis missus legatus ad regis præfectos, interrogatus priuatim ne adesset, an publico nomine, sic retulit: si consequimur quod volumus, publice: si repulsam patimur, priuatim.

PHOEBIDAS ante pugnam Leuctricam dicentibus nonnullis, istam diem manifestaturam qui sit vir bonus: Magni, inquit, æstimanda talis est dies.

ΠΟΛΥΚΡΑΤΙΔΟΥ. Πολυκράτιδας πρεσβύων πρὸς τὸν βασιλέως στρατηγὸν μὴ ἐτέρων, ἐρωτηθέντων αὐτῶν πότερον ἰδίᾳ παρῶσιν ἢ δημοσίᾳ ἐπέμψθησαν, Αἴτε τύχῳ μὲν δημοσίᾳ (εἶπεν) εἶ ἢ μὴ, ἰδίᾳ.

ΣΟΙΒΙΔΟΥ. Σοιβίδας πρὸς τὸν κινδύου τῶν Λακεδαιμονίων ἐρωτηθέντων πινῶν δειξάν τὴν ἡμέραν τῶν αἰώνων, πολλοὶ τὴν ἡμέραν ἐφῆσαν ἀξίαν εἶναι, διωαμῶν τῶν ἀγαθῶν δειξάντων.

A ΓΑΡΘΟΥ. Ἐπισκεπτομένου αὐτὸν καὶ εἰπόντος, Οὐδὲν κακὸν ἔχῃ. Οὐ γὰρ οἱ ἰατρῶν (εἶπεν) γράμμα. Μεμορομένου δὲ ἕνος αὐτὸν τῶν φίλων δὲ πρὸς ἰατρῶν ἵνα κακῶς λέγῃ, πείθειν οὐκ ἔχον αὐτὸν, ὁ δὲ ἀδικηθεὶς ἔτι (εἶπεν) εἰ ἔλαβον αὐτὸν πείθειν, οὐκ αἰέζων. τὸ ἰατρῶν εἰπόντος αὐτῶν, Γέρον γέροντας, Διόπ (εἶπεν) οὐκ ἐχρησάμην οἱ ἰατρῶν. Κρατίστον δὲ ἔλεγε τῶν ἰατρῶν εἶναι τὸ μὴ κατασπῆντα τὸν ἀρρώστου τῶν, ἀλλὰ τὰ ἄλλα σώζοντα.

B ΓΑΙΔΑΡΗΤΟΥ. Γαϊδάρητος, λέγοντος ἕνος ὅτι πολλοὶ εἰσὶν οἱ πολέμοι, Οὐκ οὖν (εἶπεν) ἡμεῖς ἀκλεέστεροι εἰσόμεθα. πλείους γὰρ ἀποκτενοῦμεν. Ἰδὼν δὲ πῶς τῆ μὲν φύσει μαλακὸν, δὲ ἐπιείκειαν ἢ ἐπαγούμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν, εἶπεν, Οὐτε δὲ ἄνδρας γυναικῶν ὁμοίους ὄντας ἐπαγῆν δὲ, οὔτε γυναικῶν ἀνδράσιν, εἰ μὴ τὴν γυναικῶν καὶ χρεῖα ἵς καταλάβῃ. Οὐκ ἐγκριθεὶς δὲ εἰς τὸν τριακροῖς (ἦτις ἐν τῇ πόλει πρῶτον ἔμελλε τῆ ἀξίᾳ ἵς) ἰλαρὸς καὶ μειδιῶν ἀπήλθε. ἀνακλεσάμενον δὲ αὐτὸν τῶν ἐφόρων καὶ πτωχολογῶν δὲ πρὸς γελᾶ, εἶπε, Διότι ἡ Συγχάρις τῇ πόλει τριακροῖς κρείττονας μου πολίτας ἔχουσι.

C ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΥ. Πλείσταρχος Λεωνίδου, πρὸς τὸν ἐρωτηθέντα Διᾶ πῶς αἴτιαν οὐκ ἀπὸ τῶν πρῶτων βασιλέων πρῶτα γινώσκονται, ὅτι (εἶπεν) οὐκ οἶμαι μὲν ἄλλῃ ἢ βασιλέων ἐχρηστον, οἱ δὲ οὐκ οἶμαι ὑστερον, οὐδαμῶς. Σωεργῶν δὲ πῶς γελῶν λέγοντος, Οὐ φυλάξῃ (εἶπεν) ὡς ἐνε, σωεργῶν γελῶν, ὅπως μὴ γελῶν γῆ, ὡς πρὸς καὶ οἱ σωεργῶν παλαίοντες, παλαίται; Λέγοντος δὲ πῶς ὅτι κακὸς ὡς αὐτὸν ἐπήλθε, Θαυμάζω (εἶπεν) εἰ μὴ τις αὐτῶν εἶπεν ὅτι ἀπέθανον. ζῶντα γὰρ οὐκ οἶμαι ὁδὸν καλῶς λέξαι δύνάται.

D ΓΛΕΙΣΤΩΝΑΚΤΟΣ. Πλήστωναξ ὁ Πausανίου, Ἀπίου πῶς ῥήτορος ἀμαθείς ἀποκαλυφτοῦ τὸν Λακεδαιμονίους, Ὁρθῶς (εἶπεν) λέγεις ἡμεῖς γὰρ Ἐλλήνων μόνον ὁδὸν κακὸν μεμαθήκαμεν παρ' ὑμῶν.

E ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ. Πολύδωρος ὁ Ἀλκαμῶν, ἀπειλοῦντος πῶς οἱ ἐχθροὶ συχὰ, Οὐ σωίης (εἶπεν) ὅτι πλείονα καταδύσκων τῆς πικρίας; Ἐξάγοντος δὲ αὐτὸν ὁ ἐρατὸς ματῶν Μελισσίου, ἤρετό τις εἰ τοῖς ἀδελφοῖς μάχεσθαι μέλλῃ, οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ὅτι τὴν ἀκλήρωτον τῆς χώρας βαδίξῃ. Ἀργείων ἢ πάλιν μετὰ τὴν τριακροῖς μάχην ἐκ τῶν ἀπείων πρὸς τὴν ἀκλήρωτον, τὸ Πολύδωρον οἱ σύμμαχοι παρεκάλοντο μὴ παρῶσιν τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐπελθόντα πρὸς τὴν πόλιν αἰετῶν ῥάστον γὰρ ἔπειθε, τῶν μὲν ἀνδρῶν ἀπολωλῶτων, τῶν γυναικῶν ἢ ἀπολελειμμένων. εἶπεν πρὸς αὐτοὺς, Τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἴσου μαχόμενον νικῶν οἱ ἐναντιοῦμενοι, ἐστὶ μοι καλόν. ὅτι ὑπὸ τῶν ὄρων τῆς χώρας μεμαχημένων τὴν πόλιν ἐπιθυμῶν λαβῆν οὐ δίκαιον ἵσμεν εἶναι. ἤλθον γὰρ χώραν ἀπολαβεῖν οὐ καταλαβείσθαι πόλιν. Ἐρωτηθεὶς ἢ Διᾶ ἢ Σπαρτιάται καὶ πόλεμον κινδυνώουσι ἀνδρείως, ὅτι (εἶπεν) ἀδείαται τὸν ἡγεμόνα ἐμαυτὸν, οὐ φοβείσθαι.

F

Λέγεται εν χωρίω χαλεπῶ κὶ ἀνύδρῳ πολιορκούμενον ὑπὸ Κλητορίων, ὁμολοῦνται τῷ δορυκτῆτον ἀβίσι ἀφθίαι γῆν, εἰ πίοιεν μετ' αὐτῶ πύργους ἀπὸ τῆς πλησίον πηγῆς (ἐφερούρου δὲ αὐτῶ οἱ πολέμοιοι) γηρομύρων δὲ τῶ ὄρκων, σιωπαζαγῆντα τῶς μὲν εἰ αὐτῶ, διδόναι δὲ μὴ πίοιεν τῶ βασιλείαν, οὐδενὸς δὲ κερτερήσαντος, ἀλλὰ πύργων πίοιων, αὐτὸν ἐπὶ πᾶσι καταβόρτα κὶ ἀφίρρα ἀμύρον, ἐπὶ τῶ πολέμοιων παρόντων, ἐπελθεῖν, καὶ τῷ χωρίῳ καταχεῖν ὡς μὴ πίοιεντα.

ΤΗΛΕΚΡΟΥ. Τὴν Τηλεκρος παρὸς τῶ εἰπόντα ὅτι ὁ πατὴρ λέγει κακῶς αὐτὸν, εἰ μὴ αὐτῶ (ἐφη) λεκτὸν ἴω, ὅτι ἀνέλεγχον. εἰπόντος δὲ τῶ ἀδελφοῦ ὅτι οὐχ ὁμοίως αὐτῶ παρὸς φέρονται οἱ πολίται ὡς σκείνω, ὅντι καὶ τῶ αὐτῶ, ἀγνωμονέσθων δὲ, εἶπεν, Σὺ γὰρ ὅτι οἶδας ἀδικεῖσθαι, ἐγὼ δὲ. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀφ' ἑῶς παρ' ἀβίσι ὅτι τῶς νεώτεροις τοῖς παροσβυτέροις ἐξεδίσασθαι, ὅπως (ἐφη) παρὸς τῶς μὴ παροσβυτέροις οὕτως ἔχοντες τιμῆς, μᾶλλον τιμῶσι τῶς νεώτερας. Γυρομύρου δὲ πινος πόσθην κέκτηται οὐσίαν, ἐφη, οὐ πλείω τῆς ἰχθυῆς.

ΧΑΡΙΛΑΟΥ. Χάριλλος ἐρωτηθεὶς ἀφ' ἑῶς τοῖς νόμοις ὁ Λυκούργος οὕτως ὀλίγους ἐθήκεν, ὅτι (ἐφη) τοῖς ὀλίγα λέγεισιν ὀλίγων καὶ νόμων ὅτι χρεία. Πρωτανόμῳ δὲ ἴνος ἀφ' ἑῶς τῶς μὲν χέρας ἀκαλύπτους, τῶς δὲ γυναικῶς ἐγκεκλυμμένας εἰς τὸ μφανῆς ἀγορῶν, ὅτι (ἐφη) τῶς μὲν χέρας, ἀνδρας δὲ ἰδῆν δεῖ τῶς δὲ γυναικῶς, σῶζεν τοῖς ἐργασίας. Τῶν δὲ εἰλώτων ἴνος ἀρασύτερον αὐτῶ παροσφρομύρου, εἰ μὴ ὠργίζομαι (εἶπε) κατέκτανον αὐτῶ. Ἐρωτηθεὶς δὲ τίνα νομίσει πολιτείαν εὐρίστην, ἐφη, ἐν ἧ ἂν παρὸς εὐρείῃσι πολιτῶ ἀμύροι παρὸς ἀλλήλους αἰδωσάσεως ἀγωνίζονται. Πρωτανόμῳ δὲ ἴνος ἀφ' ἑῶς τῶς πύργα τῶ τῶ ἰδῆν ἑῶνα μὲν ὀπλων ἰδρυται παρ' ἀβίσι, ὅπως (ἐφη) μήτε τῶ χεῖ τῶ ἀνδρῶ πινος οὐκ εἶδῆν λεγόμενα ἀφ' ἑῶς τῶ δέλιαν ὅτι τῶς τοῖς αἰαφέρω μὲν μήτε οἰνέοι τοῖς θεοῖς αἰόπλοιοι ὄχονται.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΛΑΚΩΝΙΝ ΑΔΕΞΩΝ ΔΙΠΡΟΦΗΓΜΑΤΑ.

Σαμίων παροσβυτῶς μακρολογῶσιν ἔφασαν οἱ Σπαρτιάται, τῶ μὲν παρὸς τῶ ἐπιλελάθαι μες, τῶ δὲ ὑπεραῖ σιωπήκαμες, ἀφ' ἑῶς τῶ παρὸς τῶ ἐπιλελάθαι. Παρὸς Θεβαίους παρὸς ἴνων αἰπλέσθων, ἡ φροσῆν (εἶπον) δεῖ ἔλασον, ἡ δὲ ἰδῆν μείζων. Λάκων ἐρωτηθεὶς δι' ἑῶς αἰτίαν τῶς δὲ πύργωνος τείχους ὅτι πολὺ χρομόσας ἔχει, εἶπεν, Ἴνα βλέπων τῶς πολιὰς, μὴ δὲν αἰάξιον αὐτῶ παρὸς τῶ. Ἐπαμῶνδρος ἴνος τῶς εὐρίσθων μαχητῶς, Λάκων ἀκούσθων εἶπεν, ἐν Τροίᾳ, Ἐπερὸς ἀκούσθων δὲ φησὶ τῶς ἴνας βιάσθων πίνθων, μὴ κὶ εἰσθῆν (εἶπε) βιάσθων; Πινδάρου γραφάντος, Ἐμάδος ἐρῶσθων Ἀθῆνας, Λάκων ἐφη καλαπεσῆν αὐτῶ Ἐμάδα ὄχουμύρην ἐρείσθων τῶς τῶ. Ἐπεὶ δὲ ἰδῆν ἴνος ἐν πῆνακῳ γραπῶ Λάκωνας ὑπὸ Ἀθῆναίων σφαπόμενοις, ἔλεγεν, Ἀνδρῶσι γ' Ἀθῆναῖοι, Λάκων ὕποτυχῶν, ἐν τῶ πῆνακῳ, εἶπεν. Παρὸς δὲ ἴνα παροσβυτέροις τῶς ἐκ ἀξοβόλης βλασφημίας, Λάκων εἶπε, Παύσθων κατ' ἐμοῦ τῶ ὄπα χορηγῶν. Παρὸς δὲ τῶ χρομύρων, κὶ λέγῶντα, Ἀκων ἡμῶτον, εἶπε τις, Ἀκων τῶν κὶ χρομύρων. Ἰδῶν τις ἐν ἀποσφῶσθων τῶ κέον τῶς ὅτι δέφρων ἀνθρώποις, μὴ γένοιτο (εἶπεν) ὅτι τῶ κατ' ἴνα ὅτι ὅτι ἐστὶν ἑῶνα σθῆν παροσβυτέροις. Χίτων ποτὲ κατ' ὅτι τῶ δέλιαν εἰσεσάπθων ἐν τῶ ἐφορεῖω, καὶ χρομύρων ὅτι τῶ δέφρων ἔνθα οἱ ἐφορεῖ ὅτι τῶ.

So vs fertur cum loco quodam iniquo & aquae experte a Clitorijs obfideretur, pactus esse agrum se ijs bello partum traditurum, si de proximo fonte omnes qui cum ipso erant bibissent. Iureiurando pactis ultro citroq; firmatis, suos convocasse, regnumque detulisse ei qui non biberet. nullo autem sicim cohibente, omnibusque bibentibus postremum ipsum descendisse, seque aqua conspersisse, & praesentibus adhuc hostibus discessisse, ditionemque ut qui non bibisset, obtinuisse.

TELECLUS narranti, male de te loquitur pater tuus: non faceret, inquit, si non esset faciendum. Fratri querenti non eadem se benevolentia qua ipsum apud ciues accipi, iisdem ortum parentibus, respondit: Non enim item, ut ego, ferre nosti iniurias. Interrogatus causam consuetudinis Spartanæ, qua senioribus iuniores assurgunt: respondit, Eo id fieri, ut assueti hoc honoris deferre alienis, tanto magis venerentur parentes. Querenti quantas possideret opes, respondit, Non maiores quam satis est.

CHARILAVS interrogatus cur tam paucas leges posuisset Lycurgus: Quia, inquit, pauca loquentes paucis opus habent legibus. Querenti cur Spartani virgines detectas, mulieres velatas in publicum emitterent: Quia, inquit, virginibus querendi sunt viri, mulieribus opera danda ut seruent maritos. Heiloti cuidam asperius ipsi se opponenti: Interficerem te, inquit, nisi iratus essem. Interrogatus quenam esset optima reip. forma, respondit: In qua plurimi de virtutis laude absque seditione certant. Causam scitanti cur Spartæ omnia deorum simulacra essent armata: Ne, inquit, quæ opprobria hominibus obijciuntur ob ignaviam in deos referamus: ac ne inermes nostri iuvenes diis vota nuncupent.

SPARTANORVM ET LACONVM APOPHTHEGMATA, VBI AVTORIS NOMEN FERRE NON EXPRIMITUR.

Samiorum legatis longa vsis oratione Spartani responderunt: Primorum obliti sumus: eamque ob rem posteriora non intelleximus. Thebanis controversiã quibusdam de rebus mouentibus, dixerunt: Aut sum missiores oportet vestros animos, aut maiorem esse potentiam. Laco quidã interrogatus cur itã prolixã aleret barbam, respõdit: Ut canos vidēs, nihil ijs indignum in me admittã. Laudante quodam optimos bellatores, Laco: Ad Troiã: ait, fuerūt. Alius cũ audiret quosdã in cœna se ad bibendũ invicem coegisse, dixit: An etiã ad edendum? Cum Pindarus scripsisset Athenas fulcrum esse Græcię, dixit Laco quidã, Vtiq; Græciã collapsurã, quæ tali inniteretur fulcro. Spectanti in tabula pictos Spartanos qui ab Atheniensib. occiderentur, ac dicenti, Fortes sane Athenienses, excipiens Laco verba, In tabula, inquit. Cuidam calumnias admittenti Laco, Desine, inquit, contra me aures impendere. Qui supplicio afficiebatur, ac se nolentem peccasse dicebat, ei quidã dixit: nolens itaq; etiam pœnas da. In discessu videns quidã homines in curribus sedere: Absit, inquit, ut ibi sedeam, vnde seniori assurgere non licet. Chij Spartam profecti cum a cœna in Ephoreo vomuissent, olerumque fecissent in sellis Ephorum:

principio inquisitum accurate est in autores faci-
noris, si forte ciues essent: sed vbi senserunt Ephori
Chios esse, edixerunt publice, Chijs permissum es-
se turpiter agere. Quidam amygdalas duras videns
duplo vendi, An, inquit, rari sunt lapides? Laco cum
plurimis lusciniā nudasset, ac parum admodū car-
nis reperiret, dixit: Vox tu es, & nihil præterea. Laco
Diogenē canem videns statuat æneā amplecti cū
esset acre frigus, interrogauit, An riges? neganti,
Quid ergo, inquit, magnū facis? Laco Metaponti-
no cuidam timiditatē obiiciebat. qui cum diceret,
Atqui multum agri alieni nos possidemus: Ergo, in-
quit, non timidi solum, sed iniusti etiam estis. Pere-
grinus quidam Spartæ rectus vno stans in pede, La-
coni dicebat: non arbitror te tamdiu vni pedi posse
insistere. respondit Laco: sane, sed nullus est anserū,
qui hoc non possit. Iactanti se ob artē oratoriā, La-
co quidam: per Castores, inquit, neq; est, neq; erit
ars vlla sine veritate. Argiuo dicenti apud Argos
multa esse Spartanorū sepulcra, respondit Laco: at
Spartæ Argiuorū nulla sunt. innuens Spartanos sæ-
pe Argos adiuisse, Argiuos Lacedæmonem nun-
quam. Laco captivus cum venderetur, præconi cla-
māti Laconem se vendere, os obihurauit, Captivū,
inquiens, proclama. Æra apud Lyfimachū meren-
tium quidam ab ipso interrogatus an ex helotibus
vnus esset: putas verò, inquit, Laconem aliquem ad
tuum denarii bessem venturum? Thebani victis ad
Leuctra Spartanis cum ad ipsum Eurotam accessis-
sent, ac quidam gloriabundus diceret, Vbi sunt La-
cones? quidam Spartanus ab ijs captus, Absunt, in-
quit: alioqui vos huc non venissetis. Atheniensibus
Spartani urbem dedentibus ac Samum duntaxat si-
bi relinqui postulantibus, responderunt: Quo tem-
pore vestri iuris non estis, alios vobis dari poscitis.
hinc prouerbiū:

Qui non habet seipsum, habere vult Samum.

Cum Lacedæmonij urbem quandā vi cepissent, Ephori
dixerunt: Perijt palæstra iuuenum, non habi-
tutorum concertatores. Aliam urbem, quæ sæpe
negocium exhibuerat Spartanis, rege ipsorum pol-
licente se funditus deleturum, non permiserunt,
inquiens: Noli abolere aut delere cotem iuven-
tutis. In palæstra se exercentibus nullos adiunxe-
runt pædotribas, vt ne artis, sed virtutis istud esset
certamen. itaque Lyfander etiam interrogatus quo-
modo esset victus à Charonte, respondit, Artificij
varietate. Philippo, cum in agrum Laconicum ve-
nisset, per litteras quærenti amicumne ipsum vel-
lent aut inimicum venire, responderunt Spartani,
Neutrum. Legatum quem ad Antigonum Demetrij
F. miserant, quanquam in penuria ille ab hoc
medimnum tritici in caput ciuis impetratum ad-
ferebat, tamen quod regem appellasset Antigo-
num, multauerunt. Cum prauus homo optimam
tulisset sententiam: probauerunt quidem eam, sed
ab eo ad hominem qui honeste vixisset tanquam
eius autorem transtulerunt. Fratibus inter se liti-
gantibus, patrem multauerunt, quod dissidere fi-
lios pateretur. Peregrinum fidicinē multauerunt,
quod digitis fides feriret. Duo pueri pugnabant.
horum alter alteri falce vulnus lethale intulit. cum
autē pueri familiares, qui pacis componendæ gratia
intervenerant, promitterent se ultores fore, & per-
cussorem interfecturos: Nolite obsecro, inquit:

δων, ἐπεὶ ἀγαλύεσθαι ἐμελλεν, ἐπαγγελιορῶν ἀμύλιεσθαι καὶ ἀναρῆσιν τὴν πληζαντα, Μηδαμῶς, (εἶπε)

A Ὁ μὲν παρθόν ἰχυρῶς ἀνέζητοιμ τὸς ποιήσαντας, μὴ πολί-
ται τυχερῶσιν ὡς δὲ ἠαδοντο ὅτι Χίοι εἶησαν, ἐκέρυξαν, τοῖς
Χίοις ἐφίασιν ἀσελγαίνην. Ἐπεὶ δὲ ἦεν τὰς ἀμυγδαλάς τῶν
σκληρῶν ἐώρα διπλασίω πωλουμένης, Μὴ σαρμῖοι (εἶπε)
οἱ λίθοι; Τίλας τίς ἀπὸ δόνα, καὶ βραχίαι πρὸς ἄρκου δῶρον,
εἶπε, Φωνά τυ τίς ἐοῖ, καὶ ἄδεν δῆλο. Ἰδὼν ἦεν Λάκων Διο-
γῆν τὴν κύναν περὶ λαμβάνοντα ἀνδριάντα χάλκεον, ψύχρως
ὄντος σφοδρῶς, ἐπύθετο εἰρίχην. Ἐρησαμῆνός τῶν, Τί οὖν (εἶ-
πε) μέγα ποιῆς; Οὐκ εἰδιδείς ἦεν τῶν Μεταποντίων εἰς δελί-
αν ὑπὸ Λάκωνος, ἀλλὰ μὲν (εἶπε) ἄρα ὀλίγα τῆς ἄλλο-
B τείας ἐχρῆν. ὁ δὲ, Οὐ μόνον ἄρα (εἶπε) δελφοί, ἀλλὰ καὶ ἀδι-
κῶν ἐστέ. Κατ' ἐπίδημίαν τίς ἐν Σπάρτῃ κρηταδούμνος ὄρ-
θῶς ἐπὶ θαλάσσης σκέλοις, εἶπε πρὸς Λάκωνα, Οὐκ ἀν' οἰμῆ-
σε ὡς Λάκων ἑσσοῦτον χρόνον ἐπὶ τῆς ποδῶς, ὅσον ἐγὼ, εἶπα. καὶ
ὅς ὑπολαβὼν, Οὐ γὰρ, εἶπε. τῶν μὲν τοὶ χιμῶν ἄρα ἐστὶν ὅς-
τις οὐ. Μεγαλιωμῆνός ἦεν τῶν τῆς ῥητορικῆς τέχνης, εἶπε ἦεν
Λάκων, Ἀλλὰ νῆ τῶ Σιω, τέχνη ἀνδρῶν τῆς ἀληθείας ἠφθαι, οὐ-
τε ἔστιν, οὔτε μὴ ποτε γένηται. Ἀργεῖου ποτὲ εἰπόντος, Πολλοὶ
Γαφοὶ παρ' ἡμῶν εἰσι Σπαρτιατῶν, Λάκων εἶπεν, Ἀλλὰ
μὲν παρ' ἡμῶν Ἀργεῖων ἄρα εἰς. ὡς αὐτῶν μὲν πολλάκις
C Ἀργεῖος ἐπιβεβηκῶν, Ἀργεῖων δὲ τῆς Σπάρτης ἄρα εἰς ποτὲ.
Λάκων ἀιχμάλωπος καὶ πτωχὸς ἀέμνος, τὸ κέρυκος
λέγωντος, Λάκωνα πωλῶ, ἐπεσομῆσεν, εἰπὼν, Αἰχμάλω-
τον κέρυσε. Τῶν τῶν Λεσιμῶν στρατευομένων ἔρωτη-
θεῖς ἦεν ὑπὸ αὐτῶν μὴ ἦεν τῶν εἰλώτων ἐστὶ, Σὺ δὲ οἶε (εἶπε)
ὅτι τὸ τῶν τῶν τε βῶβωλον Λάκωνα ἠέξην; Ὅτε Θεβαῖοι
νικήσαντες τὸς Λάκωνας ἐν Λάκωνοις πρὸς αὐτὸν παρῆ-
σαν τὴν Εὐρώπην, καὶ ἦεν μεγαλαυχῶν εἶπε, Ποδῶν εἰσὶν οἱ Λά-
κωνες, Σπαρτιατῆς ληφθεῖς ὑπὸ αὐτῶν, Οὐ πάρεισαν, εἶπε.
ὁ γὰρ δὲ ὑμεῖς δεύρο ἦλθετε. Ἀθωαίων ἀξιωματῶν, ὅτε παρ-
D ἐδώκεν δ' ἄρα, Σάμον ἀνδρῶν μόνον εἶσασι, εἶπον, Ὅ τινι αὐ-
τῶν ἐκ ἦτε, τότε καὶ δῆλοισ ἐχθρὸν ζητεῖτε; Ἀφ' οὗ καὶ ἡ παρρημία,
Ὅς αὐτὸς αὐτὸν ἄρα ἐχθρὸν Σάμον ἔλεγε. Πόλιν πῖνα καὶ κρατος
ἐλόντων Λακεδαίμωνιων, οἱ ἔφοροι εἶπον, Οἴχεται τὸ πάλαι-
σμα τὴν νέων ἐκ ἐπιέξοισιν ἀνταγωνισίας. Ἀλλῶ πόλιν ὑπὸ
ἰχυρῶν βασιλέως αὐτῶν τέλεον ἀφανεῖν ὑπὸ συμβεβηκῆς
πράγματα πολλάκις παρεχθῆναι τοῖς Λάκωνοις, ὅς ἐπέ-
βησαν, Φάμφοι, Μηδαμῶς ἀφανίσθησεν μὴδ' ἀνέλης τὸν
ἀχθῆναι τῶν νέων. Τοῖς παλαίοις παιδοτέλειας ἄρα ἐφίσα-
E νον, ἵνα μὴ τέχνης ἀλλ' ἀρετῆς ἢ φιλοτιμία γῆν. δὲ καὶ Λύ-
σανδρος ἐρωτῶν ὅπως ὁ Χάρων ἐνίκησεν αὐτὸν, Τὰ πολυ-
μηχανία, εἶπε. Φιλίππου χεράφοντος, ὅτε εἰς τὴν χεῖρα αὐ-
τῶν παρεχθῆτο, πότερον βούλονται φίλον ἐλθεῖν ἢ πολέμιον
αὐτὸν, ἀντεφώνησαν, Οὐδέτερον. Πρεσβυτῶν πῖνα πέρε-
ψαντες πρὸς Ἀντίχρον τὸν Δημητείου, πυθόμενοι ὅτι ἐκεί-
λεσεν αὐτὸν βασιλέα, ἐζημίωσαν, καὶ τοὶ μέδμηνοι πυρῶν ἐκεί-
νω παρ' αὐτῶν σποδείας οὐσης χερμίζοντα. Ἐνέχρητος πινος
ἀρίστην γνώμην μορθηρῶς, αὐτῶν μὲν ἀπεδέξαντο, περὶ
λομῶν δὲ τούτου, περὶ ἐπὶ ἄλλοις ἐτέρω καλῶς βεβιωκῶτι.
Αἰδελφῶν πρὸς ἀλλήλους ἀγαφρομῶν, τὴν πατέρα
F ἐζημίωσαν ὅτι τὸς ἦεν σαπάζοντας περὶ ἄλλοις. Ὑδῆτις ἐ-
πιδημήσαντα ἐζημίωσαν ὅτι δακτύλοις κηταεῖς.
Δύο παῖδες ἐμάχοντο, ἀτερος δὲ αὐτῶν τὴν ἑτέρα ἐβῶ-
σε δρεπῶν, πληγῆ θανασίμω. τῶν δὲ σιωπῶν παι-
δων, ἐπεὶ ἀγαλύεσθαι ἐμελλεν, ἐπαγγελιορῶν ἀμύλιεσθαι καὶ ἀναρῆσιν τὴν πληζαντα, Μηδαμῶς, (εἶπε)

Ex animis Pitanae Thrasibulus in aspide venit,
Argui septem vulnera cui dederant,
Cuncta gerens aduersa, rogo pater huncce cruentum
Tynnichus imponens protulit ista senex:
Florentur timidi, te fili succus humabo
Lumina, qui meus es, qui Lacedaemonius.

Cum Alcibiadi Atheniensi plurimum aquae praeberet balneator, Laco dixit: cur huic velut immundo & admodum sordido plus aquae affundit? Philippus cum in Laconicam irrupisset, Spartanisque vniuersis videretur exitium imminere, dixit cuidam Spartano, Quid nunc facietis Lacone? respondit is, Quid aliud, quam moriemur fortiter? soli enim Graecorum nos liberi esse, & non obedire aliis didicimus. Post cladem duce Agide acceptam, cum Antipater obsidum loco posceret pueros, Eteoclestum ephorus daturum se eos negavit, ne male educarentur, & ab institutis patriae desciscerent civitati incommodi fierent: senum autem aut mulierum duplum, si vellet, numerum obtulit. cumque Antipater atrociaminaretur nisi darentur, publico nomine respondit: Si difficiliora morte imperas, facilius nobis erit mori. Senex quidam Olympiae commissum cerramen spectare cupiens, sedem non inueniebat, cumque multa obiret loca, a nemine admissus contumeliis insuper dieteriisque exagitabatur: cum autem ad Lacedaemonios venisset, omnes ei pueri assurrexerunt, multi que viri loco cesserunt. quem morem vniuersis Graecis plausu approbantibus, summisque laudibus vehentibus, senex iste

Concutiens canam barbamque, & tempora cana:

Proh, inquit, calamitarem: norunt omnes Graeci quid sit honestum, sed eo soli vtuntur Spartani. Idem aiunt Athenis quoque euenisse. Cum enim agerentur Panathenaea, Attici senem contumeliose vexabant vocantes vt locum daturi, neque tamen si accessisset recipientes. qui cum praene praeter omnes iuisset, vt venit ad eos qui Lacedaemone spectatum miseri erant, vniuersi relictis subselliis locum dederunt ei quod factum cum populus magno cum plausu & admiratione approbasset, Spartanus quidam, Percaestores, inquit, norunt Athenienses quid sit honestum, sed non agunt. Mendicus a Lacone stipem petebat. hic vero, Si darem, inquit, tibi, eo magis mendicares. nam huic tuae deformitati causam praebuit is qui primus tibi dedit, eo que te ignauium reddidit. Lacon videns quendam diis stipem colligentem, Non curo, ait, deos me pauperiores. Quidam cum deprehendisset adulterum cum vxore deformi, Infelix, inquit, que te hoc coegit necessitas? Alius rhetorem audiens magnas torquentem conuersiones orationis, Acastor, inquit, fortis iste homo est, nulla re proposita tam bene voluens lingua. Quidam cum venisset Spartam, ac cerneret quem honorem senibus iuniores haberent, Hac sola in vrbe dixit expedire fieri senem. Laco interrogatus qualis esset Tyrtaeus, Vtilis, respondit, ad blande ducendos iuuenum animos. Alius ex oculis laborans ad pugnam ibat, interrogatus quo iret, aut quid facturum, qui hoc modo esset affectus: Si nihil aliud agam, inquit, hostis saltem gladium hebetabo. BVRIS & SPERTIS Lacedaemonij sponte sua profecti sunt ad Xerxem Persarum regem, praenas perfoluturi quas ex oraculo debebat Lacedaemon ob interfectos pracones,

ξω (εφη) πολεμίας δε μάχασαν αμβλωα. προς Ζέρξω τῶν Περσῶν βασιλέα ὅτι ἡμφοία

A Τὰν Γιτόμαν Θερασύθελος ἐπὶ ἀσπίδος ἤλυθεν ἀπὸ πύθωνος
Ἐπὶ τὰ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξιά μῦθος,
Δίφκλις αἰτία πύθωνος τὸν αἵματόεντα δὲ ὁ παρὰ τοῦ
Θεοῦ ὅτι πυρκαϊῶν Τυώχος εἶπε τὰδε,
Δίφκλι κλαμέσασαν ἐγὼ δὲ σε τέκνον ἀδάκρυτος
Θάψω, τὸν κὲ ἐμὸν καὶ Λακεδαίμονιον.

B Ἀλκιβιάδῃ τῶν Ἀθηνῶν βαλαλέως ὅτι πλείστον παρὰ
ἐχόντος ὕδατος, Λάκων εἶπε, τί τῆτο ὡς οὐ κατὰρῶ, σφῖδρα
ὅς ὡς ῥυπαρῶ πλῆθον παρέχεις. Φίλιππος ὅτε ἐπέβαλεν εἰς τὴν
Λακωνικὴν καὶ ἐδόκωσαν ἀποκτείνεσθαι πολλοὺς, εἶπε πρὸς Ἰνα
τῶν Σπαρτιατῶν, Τί νῦν ποιήσετε ὦ Λάκωνες; Τί γὰρ (εφη)
ἄλλο ἢ ἀνδρείως ἀποθανέμεθα; μόνοι γὰρ ἡμεῖς Ἑλλήνων
ἐλάττωροι εἴμεθα καὶ μὴ ὑποκαυθῆναι ἄλλοις ἐμάθομεν. Μετὰ
δὲ τῶν Ἀγιδῶν ἦσαν ὁμήρου ἀποιώτος Ἀντιπάθρου πενήτη
κνήσας παῖδας, Ἐτεοκλῆς ἐφορῶν εἶπε παῖδας μὴ ἐδώ-
σειν, ἵνα μὴ ἀπαίδυτοι γίνωνται, τῆς πατρὸς ἀγωγῆς ἀπα-
κτῆσαντες. (ὁ δὲ πολίται γὰρ αὐτοὶ εἶσαν) παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ
ναῖκας, εἰ βέλτοι, διπλαστοὺς δώσειν. Ἀπειλοῦτος δὲ αὐτῶν
δεινὰ εἰ μὴ λάβοι, ἀπεκρίναντο κνήσας, Ἐὰν χαλεπώτερα θανα-
τάτου ὅπιτάτης, δὴ κελώτερον ἀποθανούμεθα. Πρὸς τοῦ

C τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ σευτελεμένης τῆς ἀγῶνης παρὰ τοῦ
μῦθος θεάσασθαι, κατὰ τὸν ἥτορος πολλοὺς δὲ ὅπιπορῶ
μῦθος τόποις, ὑβρίζετο καὶ ἐσκώπτετο, μηδενὸς αὐτὸν ὡς
δεχομένης. ὡς δὲ καὶ τοῖς Λακεδαίμονις ἦκεν, ἀέσησαν πύ-
θωνος οἱ παῖδες καὶ πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν, τῆς τοῦτο ἐκχωροῦ-
τες. τῶν δὲ Πανελληνίων ὅπισημειωσασάντων κρότω τὸ ἦτος
καὶ ὑποπαροῦστων, ὁ παρὰ τοῦ κινήσας πολίων τε κέρη
πολίον τε γῆρον, καὶ δακρύσας, Οἴμοι τῶν κακῶν, (Φοῖβος)
ὡς ἀποκτείνεσθαι μὴ οἱ Ἑλλῆνες ὅπισανται τὰ κατὰ τὴν
δὲ αὐτοῖς μόνοι Λακεδαίμονιοι. Φασὶ δὲ ἴνα ὅτι καὶ Ἀθή-
νησι τὸ αὐτὸ ἐγῆτο. πῶρα θυνάων γὰρ ὄντων οἱ Ἀθηναῖοι γέ-
ροντα παρὰ τοῦ πλάκισον, παρὰ κατὰ μῦθος μὴ ὡς ὡς δε-
ξομένης, εἰ δὲ ὡς ἀγῶνιτο, ὡς παρὰ δεχομένης ὡς δὲ διεξιῶν
γῆρον ἀποκτείνεσθαι ἐγῆτο. καὶ τοῖς τῶν Λακεδαίμονιων παρὰ τοῦ
ἀποκτείνεσθαι τῶν βάρβαρον ἀναστάντες, τῆς τοῦτο παρεχόμενος.
ἀγαθὸς δὲ ὁ ὄχλος ὅτι τῶν γῆρον, ἐκέρθησε μὲν πολ-
λῆς ὅπισημειώσας, καὶ εἶπε τῶν Σπαρτιατῶν, Νῆ τῶν Σιωῶ,
ἴσοισι μὴ οἱ Ἀθηνῶνιοι τὰ κατὰ, οὐ παρὰ τοῦτο δέ.

D Ἐπαύτης ἦτησε Λάκωνα. Ἀλλὰ εἰ δώλω σοι, (εφη)
μᾶλλον πτωχεύσεις. τὸ δὲ ἀγῶνιστῆς σου ταύτης, ὁ παρὰ τοῦ
μεταδοῖς, αἴλιος, ὅσον σε ποιήσας. Λάκων ἰδὼν ἀγῶ-
νον τὰ τῶν θεῶν, ὁ δὲ εἶπε φροντίσθαι τῶν πτωχοτέρων ἐ-
αυτῶν. Λαβῶν τις μοιχὸν ἐπὶ ἀγῶνι γυμνασίᾳ, Ἀθλιε (εἶ-
πε) τίς τοι ἀνάγκη; Ἄλλος ἀγῶν ῥήτορος μεγάλας
ἐρεφοντος παρὰ τοῦτο, Ἀλλὰ τῶν Σιωῶ (εἶπεν) ἀνδρείος γὰρ
ὁ ἀγῶνιστῆς παρὰ τοῦτο ὑποκείμενον δὲ ἐροῦσθαι τῶν
γῶσασαν. Εἰς Λακεδαίμονα παρὰ τοῦτο μῦθος τις, καὶ
τῶν παρὰ τοῦτο παρὰ τοῦτο τῶν νέων ἡμῶν θεάσασθαι, Ἐν
Σπάρτῃ μόνῃ (εἶπε) λειτελεῖ γῶσασθαι. Ἐρωτηθεὶς
Λάκων ὁποῖός ἐστι Τυρταῖος ὁ ποιητής, Ἀγαθός (εἶ-
πε) κακῶν νέων ψυχῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνι τοῦ ὀφθαλ-
μοῦς ἔξῃ ὅτι πόλεμον. λεγόντων δὲ αὐτῶν ἴνα, Ποδ
ἀπὸ οὕτως ἔχων, ἢ τί ποιήσων; Καὶ μηδὲν ἔτερον παρὰ

F Βυδεῖς καὶ Σωφῆς Λακεδαίμονιοι πορῶντες ἐθελοντὰν ἐπὶ τῶν
ἡμῶν ὡς ὄφθην ἢ Λακεδαίμον κατὰ τὴν ἡμῶν, διότι κήρυκας

καὶ ἑπὶ
καὶ αἰὶ Palmer.

πεμφθέντας ἀπὸ τοῦ Πέρσου ὡς αὐτοῖς, ἀπέκλιναν ἐλθόντες
 πρὸς τὸν Ξέρξην, ἐκέλευον ᾧ βούλεται ἔστω Διὰ χρε-
 σαδα αὐτοῖς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων. ὡς δ' ἰσχυρὸς ἀγαθὸς
 ἀπέλυσε τοὺς ἀνδρας, καὶ ἤξιον μὲν παρ' αὐτῶν, Καὶ πῶς αὖ
 (ἔφασαν) διωαμίδα ζῆν ἐταῦτα, πατείδα καὶ αλιποί-
 τες καὶ νόμοις, καὶ τούτους τοὺς ἀνδρας ὑπὲρ ὧν ποσαύτῳ
 ἡλτομὲν ὁδὸν ἀποθανούμενοι; Ἰνδάρου δὲ τοῦ στρατηγού
 ὅτι πλέον δεομένου, καὶ λέγοντος τεύξεσθαι αὐτοῖς τῆς ἴσης
 πηκῆς τοῖς μάλιστ' ἐν πρῶτῳ φιλίῳ τῆ βασιλείας, ἔ-
 φασαν, Ἄ γοῦν ἡμῖν δοκεῖς ἡλίχθ' ἐστὶ τὸ τῆς ἐλευθερίας, ἥς
 οὐκ αὖ ἀλλ' ἄξια τοῖς νομῶν ἔχον τῶν Περσῶν βασιλείαν.
 Λάκων, ἐπεὶ τῆ μὲν πρῶτῃ ἡμέρᾳ ὁ Ξέρξης αὐτὸν ἐξέκλινε,
 τῇ δὲ ἐξῆς φρώματα χησάμηνος δαφιλῶς ὑπὲρ ἐδέχετο,
 ὅτι τοῖς φρώμασι, κατεπάτει, ὅτι πλεῖστον Διὰ ταῦτα ἐ-
 φθες οὐδ' ὅτι ψιάτου ὑπνωχέαι. Ἐτερος ἐλθὼν εἰς Ἀ-
 λειάς, καὶ ὁρῶν τοὺς Ἀλειαίους ὁ Ξέρξης ἀποκρηρῆσθαι
 τὰς καὶ ὄψον, καὶ τελωνοῦσθαι, καὶ πορνοδοοσκυῖσθαι, καὶ
 ἔτερος ἔργα ἀγρήμονα πρῶτον τὰς, καὶ μηδὲν ἀγρὸν ἡγε-
 μῶνους ὅτε ἐπὶ ἠλθεν εἰς τὴν πατείδα, τῶν πολιτῶν πτω-
 χανομένων αὐτῶν, ποῖά τινα τὰ ἐν Ἀλειαίς, Γάτα (εἶπε)
 καὶ εἰρωνοβόμνος, καὶ παρὶς ὅτι πῶτα τῶν τοῖς Ἀ-
 λειαίους καλῶνόμενοι, ἀγρὸν δὲ οὐδέν. Ἄλλος ἔρω-
 τῶν τοῖς αἰετῶν, ἀπεκρίνατο, Οὐ. ὡς δ' ὁ ἔρωτῆστας ἀπε-
 κρίνατο ὅτι Ψάδῃ, Ὁρῶν οὖν (ἔφη) ὅτι μέγιστος εἶ ὁ αὐτῶν
 ὅτι τὰς αὐτῶν ἔρωτῶν. Ἡ γὰρ ποτε καὶ πρῶτος Λάκωνες
 πρὸς Λυγδαμῖν τὸν τύραννον ὡς δ' ἰσχυρὸς ὑπερήμε-
 νος πολλάκις στυτυχεῖν ἀνέβαλλετο, τὸ δ' ὅτι πᾶσι μα-
 λακῶς ἔχειν αὐτὸν ἔφασαν, οἱ πρῶτος, Λέγει αὐτῶν (εἶπον)
 ὅτι μὰ τοῖς θεοῖς ἢ παλασσοῦμενοι πρὸς αὐτὸν ἐληλύθαμεν
 ἀλλὰ διαλεχθῆσομενοι. Λάκωνα πνῆσ μυσταγωγῶν ἡ-
 ρῶτα πρῶτος εἶπε αὐτῶν σέοι δὲν ἀσεβέστατον. ὅ. Γινώσκου-
 σιν οἱ θεοί, ἔφη. ὅτι κειμενοῖς ἢ μάλλον, καὶ λέγοντος, Πάν-
 τως σε δεῖ εἰπεῖν ὁ Λάκων ἀντηρώτησε, Τί με δεῖ εἰπεῖν;
 σοὶ ἢ τῶν θεῶν; τῶν δ' εἰπόντος, Τῶν θεῶν. Σὺ πίνω (ἔφη) ἀπο-
 χύρησον. Ἐτερος νυκτὸς μῆμα παρὶν καὶ φαίλασι τοῖς
 δαμόνιον ἡ, ἐπέδραμε τῆ λόγχῃ Διὰ χρεσάμηνος ἢ ἀναφεί-
 δων, εἶπε, Γῆ με φάλαξις δις ἀποθανεμένη ψυχῆ; Ἄλλος
 Διὰ χρεσάμηνος ἀπὸ τοῦ Λάκωνος ῥίπτην αὐτὸν, ἀνέβη, καὶ ὑπὲρ
 ἐφίπην, ἰδὼν τὸ ὄψος. ὁ γὰρ Διὰ χρεσάμηνος ἢ εἶπεν, Οὐκ ὀμίω τῶν
 διχῶν ἀλλὰς μείζονος διχῶς δεῖσθαι. Ἄλλος ὅτι τῶν
 παρὶς τοῖς πολεμῶν τὸ ξίφος καὶ ἀφῆρην μέλλων, ἐπεὶ δ' ἀ-
 νακλήθη ἐσήμησεν, οὐκ ἐπὶ κατήνεγκε. πυθομένη δὲ ἡνὸς
 Διὰ πὶ τὸν ἔσθρον ἔχων ὑποχείριον, οὐκ ἀπέκλιθεν, Οὐ (ἔφη)
 βελλίον ἐστὶ τῶν φονεῶν ὁ πείθεσθαι ᾧ ἄρχοντι Λάκων ἡνὸς
 ἡπὶ ἡμῶν ἐν Ὀλυμπία, εἶπέ τις, Ὁ αὐτῶν γωνιστῆς, ὁ Λάκων,
 ἐγὼ τὸ σε κρείσσων, Οὐ μὲν (ἔφη) ἀλλὰ καὶ βαλκωτέρως.

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙ-
 ΜΟΝΙΩΝ ὅτι τῆ δεινύματα.

Τῶν δὲ εἰσιόντων εἰς τὰ συσίτια ἐκάστω δεικνύων ὁ πρῶ-
 σούλατος τῶν ἡμερῶν, Διὰ τούτων (φησὶν) οὐδὲν ἐξέρχεται
 λόγος. Δοκιμαζομένου μάλιστ' ἀπὸ τῶν μέλανος λεγομένου ζωμοῦ, ὡς
 τῆ μη κρεαδὲς δεῖσθαι τῶν πρῶτων
 τέρως, τῶν ἀχωρῶν ἢ τοῖς νεανίσκοις, λέγεται Διονύσιος ὁ τῆς
 Σικελίας τύραννος τούτου χάριν Λακωνικὸν μάγειρον
 παρὰ τῶν καὶ πρῶτος τῶν οὐδὲν αὐτῶν μηδὲν φάσθαι ἀναλώματος
 ἐπεὶ γαστρίων καὶ δις χρεσάμηνος

A Persae ad ciuitatem missos. Ut ad regem venerunt, iusserunt eum ipsos quo vellet modo pro Lacedaemoniis interficere. Absoluti a rege virtutem eorum admirante, rogatiq; ut secum manerent, dixerunt: At qui possemus hic viuere, patria legibusque relictis, iisque viris pro quibus morituri tantum confestim iter? & Indarne duce impensius orante, ac promittente aequali eos in honore fore cum primariis regis amicis, responderunt: Videre nobis ignorare, quanta res sit libertas: quam qui sapit, non permutaret Persarum regno. Lacon hospite, qui pridie ipsum declinauerat, splendide eum precatio sumta veste stragula excipiente, pedibus vestem stragulam calcavit, inquit: Propter ista heri ne in storea quidem dormiui. Alius cum Athenas venisset, videretque Athenienses falsamenta & obsonia praecone proclamante vendere, vestigalia exigere, lenocinium exercere, multaue alia parum decora agere, nihilque inhonestum ducere: reuersus in patriam, ciuibus interrogantibus, Quales Athenis res essent, respondit, Omnia pulcra. per iocum & simulationem innuens, apud Athenienses omnia pulcra putari, turpe nihil. Alius quadam de re interrogatus, negauit. & cum qui interrogauerat responderet, Mentiris: viden, inquit, vanum te esse hominem, qui interrogas de re tibi nota? Venerunt aliquando legati Lacones ad Lygdamin tyrannum. qui cum aliquoties colloquio diem produxisset, tandemque indicari iuberet valetudine se non satis esse firma, responderunt: Atqui per deos non colluctatum aduenimus, sed collocutum. Laconem quidam sacris initians, dicere iubebat cuius maximi sceleris sibi ipsi conscius esset. respondit Laco, diis id notum esse. instantemque & omnino profitendum esse dicentem, interrogauit, Cui ergo id indicandum est, tibi ne an deo: cum responderet, Deo: tu ergo, inquit, interim recede. Alius noctu sepulcrum praeteriens, spectrumque imaginatus, hasta irruit, eaque id traiecit dicens: quo fugis anima bis moritura? Alius cum vouisset se praecipitem a Leucata sese daturum, altitudine conspecta abiit retro. cumque id ei vitio verteretur, dixit: Non putaueram hoc votum alio maiore voto indigere. Alius in praelio gladium hosti iam incussurus, cum audiret receptui cani, ictum non intulit. & interrogatus cur pepercisset hosti quem necare potuisset, respondit: Quia melius est imperatori parere quam interficere. Laco quidam ad Olympiam victus, dicenti Colluctator tuus te fuit melior, Nequaquam, inquit, sed deiiciendi peritior.

INSTITVTA LACONICA.

Ingredientium in syssitia vniciuique maximus natu ostendens ianuam: per has, aiebat, nullus efferatur sermo. Maxime apud eos probabatur ius atrum quod vocabant, ita ut seniores carnem non requirerent, sed eā adolescentib. concederent. Eius gratia fertur Dionysius Siciliae tyrannus Laconicū cocum emisse, ac iussisse vt nulli parcens impendio ius illud coqueret. coctum autem cum gustasset, indignatū

F

exp
Lac
ron
crit
cunt
cum
dact
diffe
vt &
ob
vin
& vn
corpo
nente
actur
num
defrin
stern
vim
amare
iudica
transf
infam
porro
quorū
sponte
se pra
demer
se incre
delict
in orb
ratione
seipso
suos m
sed &
de sed
quo fa
tatibu
fuis, it
me int
propri
id ad p
addere
sum lib
manda
quid po
tibus, a
peena
ur, vt
rent &
dabatur
famem
bello m
laborat
longius
obfonia
augend
te, cum
neque
tudine
confert
forman
multo
que &
σάμα
δὲ πολ